Jan Hudson

Uşuraticul Shade

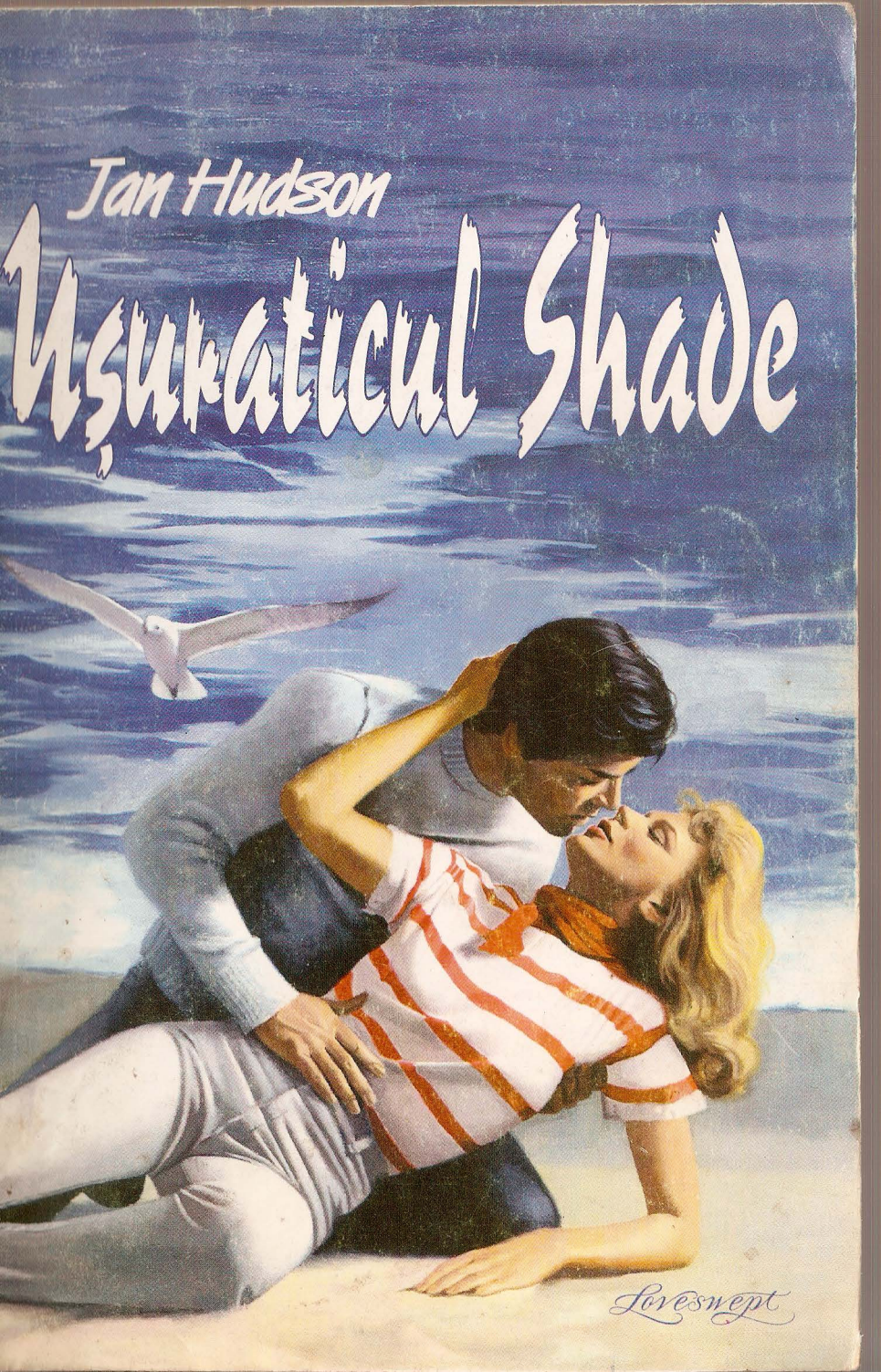

Loveswept

Prolog

În lunea de după Ziua Recunoştinţei, în dimineaţa zilei celei de-a patruzecea sa aniversări, Paul Berringer se trezi ca de obicei la şase şi un sfert.

Lucră timp de 35 de minute într-o sală de gimnastică ultra-modernă la mai multe aparate de întreţinere, înotă în piscina sălii pînă termină cele zece ture de bazin zilnice, făcu un duş, se bărbieri, îmbrăcă un costum uşor *Armani* şi se aşeză la masă pentru micul dejun la ora opt fără un

sfert.

Majordomul îi servi gustarea de fiecare luni dimineaţa: ouă prăjite cu două felii crocante de costiţă, o specialitate chinezească din verdeţuri şi suc de portocale servit într-un pahar de cristal *Waterford.* În timp ce mînca, citi *Dallas Morning News.*

Îşi termină micul dejun, se aşeză în fotoliu şi îşi bău cafeaua decofeinizată răsfoind absent *Wall Street Journal.*

La nouă fără un sfert, se afla la volanul superbului său Ferrari negru îndreptîndu-se spre zona comercială a Dallas-ului. Ajunse în parcarea subterană a blocului şi apoi în faţa biroului său.

Intră în anticameră, fără să-i arunce măcar o privire domnişoarei Harris, asistenta sa de peste opt ani, şi intră în încăperea sa particulară.

Se aşeză pe fotoliul din piele şi îşi luă un stilou. Îl ţinu suspendat între degete şi nu putu să scrie. Lăsă jos stiloul, se răsuci cu fotoliul şi privi cerul Dallasului.

Nu se simţise atît de gol sufleteşte şi inutil niciodată pînă atunci. Privi o vrabie care se juca cu o rază de soare. Viaţa poate fi şi simplă, se gîndi el, ca a unei păsări – mănînci, dormi, zbori

–şi a doua zi o iei de la capăt. Dar o vrabie nu dă doi bani pe planificarea pe termen lung, limitele profitului, ulcer sau obligaţii sociale.

Respiră adînc şi se întoarse spre birou. Luă din nou stiloul şi încercă să semneze scrisorile din mapa de corespondenţă. Mîna îi tremură şi nu reuşi. Încercă din nou. Mîna lui, care îl servise fidel timp de patruzeci de ani, refuza să-l asculte.

„La naiba cu toate" se gîndi dezgustat şi aruncă stiloul înspre uşă. Se smulse din fotoliu, înhăţă servieta goală, ieşi din birou şi se opri în anticameră în faţa domnişoarei Harris.

– Vei lua legătura cu mama, cu fraţii mei şi cu Jack Rule. Spune-le că trebuie să se ocupe de treburi o vreme. Eu plec.

– Dar... dar..., îngăimă ea, unde pleci?

– Plec. Harris îl privi alarmată.

– Cînd te întorci?

– Nu ştiu. Poate niciodată. Spune-le că o să-i caut peste şase luni.

Unu

Maşina lui Maggie Marino sălta peste denivelările drumului forestier, părînd că se desface în bucăţi din clipă în clipă. Cele zece primăveri ale camionetei, pe care ea o cumpărase înainte de a pleca din New York, dovedeau că maşina nu putea mai mult. Maggie se rugă în gînd să nu se dezmembreze maşina cu totul. Pînă şi motorul pe care îl adaptase anul trecut sări pe bancheta din faţă vuind jalnic.

– Ţin-te bine, Blăniţă, nu poate fi prea departe.

Avocatul îi spusese:

– La trei mile pe scurtătură către Big Buck. Se aplecă spre kilometraj, dar îşi aminti că nu mai funcţiona încă din Arkansas. Avocatul îi dăduse cîteva indicaţii pe unde să ajungă şi o avertizase asupra drumului. Casa unchiului său de pe malul rîului e simplă şi ascunsă, îi spusese el. Lui Maggie nu-i păsa. Fără slujbă, fără cont bancar şi fără perspective, nu prea avea de ales. Şi orice altceva era mai bine decît să trăiască în sunetul continuu al telefonului şi cu perspective zilnice de atentat asupra ei. Nimeni n-o va găsi aici. Pînă în urmă cu două săptămîni, nici măcar ea însăşi nu ştia de existenţa unui unchi Silas viu sau altfel.

Ajunse la capătul drumului prăfuit, într-un luminiş plin de flori de primăvară. În sfîrşit, îşi găsi refugiul. Tensiunea din ultimele săptămîni dispăru ca prin farmec. În timp ce studia cutia de scrisori, zîmbetul de pe faţa ei dispăru. Un sentiment dezolant îi apăru în priviri. Din cabana de altădată nu mai exista decît o dărăpănătură din scînduri, total nelocuibilă. Îi veni să plîngă.

Maggie Marino nu mai plînsese de douăzeci de ani şi era pe punctul să înceapă acum. Se scutură şi îşi spuse că, în definitiv, a supravieţuit

şi altor încercări mai rele.

Blăniţă mieună din nou.

– Numai un minut, îi spuse motanului. Trecu de partea cealaltă a camionetei şi deschise portiera. Motanul ţîşni afară şi dispăru printre tufişuri.

– Numai să te pierzi şi o să vezi tu! ţipă Maggie după el.

Cu mîinile în buzunare, Maggie trase un şut unei cutii goale de bere. Din vechea cabană mistuită de flăcări rămăsese numai o bucată de cămin, congelatorul şi trei pereţi. Se lămuri definitiv că nu e locuibilă. Îşi ridică ochii spre cer şi suspină:

– Şi acum... ce urmează? Ecoul rîului învolburat se auzea ca un tunet îndepărtat.

Maggie intră în localul *Big Buck's*, mai mult furişîndu-se. De afară te întîmpina o reclamă anunţîndu-te că există „bere şi pateuri", care îţi confirma impresia de local nu tocmai respectabil. „Nici imaginea mea nu e tocmai plăcută" se gîndi Maggie. Espadrilele ei din pînză erau pline cu noroi, blugii şi cămaşa şiroiau de apă, părul îi era lipit de cap şi ţinea motanul atîrnînd în braţe.

Încăperea în care intrase avea o podea de lemn şi pereţi coşcoviţi, decoraţi cu capete de

cerb şi luminaţi cu neon. La jumătatea distanţei spre peretele din fund erau cîteva mese acoperite cu muşama roşie. Un ring de dans gol şi un podium pentru orchestră umpleau o treime din restul încăperii împreună cu un fum de ţigară dens şi un vag miros de pin.

Maggie crezu că e singură pînă cînd auzi clinchetul unei bile de biliard.

Se întoarse spre colţ şi văzu un bărbat mai degrabă înalt, aplecat asupra mesei de biliard, concentrîndu-se asupra loviturii următoare. Deşi se considera destul de stăpînă pe sine, cînd privirea îi căzu pe blugii lui mulaţi pe picior, pe nişte picioare perfect proporţionate pentru un bărbat, îşi spuse că aşa ceva n-a mai văzut niciodată. Îşi reveni din visare şi-şi alungă gîndurile astea. Îşi drese vocea şi spuse:

– Scuzaţi-mă, zise şi se apropie. Bărbatul lovi bila, apoi se îndreptă. Cu o mînă se sprijini de tacul de biliard fixînd-o cu privirea. Maggie era cît pe-aici să-şi înghită guma. Bărbatul era cel mai sexy pe care îl văzuse de-a lungul celor treizeci şi cinci de ani, două luni şi patru zile de viaţă.

Umerii săi erau largi şi bine făcuţi, trebuie să fi avut un metru şi nouăzeci în cizmele sale înalte.

Ea adora bărbaţii înalţi.

Părul lui negru era împănat cu fire argintii şi cădea liber peste gulerul ridicat al jachetei de blugi, fără mîneci. Avea o mustaţă deasă şi barbă de două-trei zile. Sub mînecile tricoului, pe braţul său stîng Maggie văzu partea de jos a unui tatuaj. Sexy, da. Dar şi puţin ameninţător. Ochii lui, de un verde pal, contrastau puternic cu pielea foarte bronzată, încît ea păli. Se retrase cîţiva paşi şi îl privi din nou. Ghici sub tricoul lui pieptul foarte păros şi viril. Îl cîntări din nou din cap pînă în picioare. Era uimitor!

I se păru că el vorbi şi ea spuse:

– Poftim? şi îşi întoarse faţa. El zîmbea şi sfinţilor din cer!

Ce zîmbet! Avea un zîmbet frumos, perfect, dinţi strălucitor de albi şi gropiţe în obraji.

– Am spus: „Priveşte ce face pisica". Vocea lui baritonală îi pătrunse prin tot corpul.

Îşi trecu mîna prin păr şi apoi îl privi.

– Ei bine, motanul îmi face tot timpul probleme, nu e cazul să ne alarmăm. Tu eşti Big Buck? Am nevoie de nişte informaţii.

– Nu. Buck e în bucătărie. Îl aduc imediat. Şi îţi aduc şi un prosop să te ştergi cît timp lipsesc. El

apucă cu mîna uşa glisantă de la bar şi intră pe o altă uşă.

Ea îl privi pînă dispăru. Se gîndi că era cu mult mai bun decît Tom Selleck şi Sam Elliot la un loc. Se întrebă apoi ce-o fi făcînd în viaţa de toate zilele şi speră să nu aibă coeficientul de inteligenţă al unei boabe de mazăre şi savoarea unui praz. Metaforele despre mîncare i-au adus aminte de stomacul său care dădea semne de nelinişte. Mîncase de prînz acum cîteva ore.

Uşa de la bar se deschise şi un alt bărbat intră. Avea părul grizonat şi un şorţ alb legat la spate. Un bărbat masiv, nu atît de înalt ca jucătorul de biliard, dar tot atît de impunător. El veni spre ea cu privirea deschisă şi cu un zîmbet prietenesc în colţul gurii.

– Shade a zis că ai nevoie de asta, spuse el, întinzîndu-i un prosop. Eu sînt Buck. Buck Faulkner Hep ya?

– Poftim?

– Shade a spus că ai nevoie de informaţii.

– Oh... da. Eu sînt Maggie Marino. Îşi trecu din nou mîna prin părul ud şi apoi începu să se şteargă cu prosopul. Silas O'Connell a fost unchiul meu şi am moştenit proprietatea sa. Dar se pare

că ea a ars.

Shade intră în încăpere, se aşează pe spătarul unui scaun legănîndu-şi picioarele. Ea avu timp să-i privească ochii şi să-i ghicească tristeţea ascunsă, în timp ce el se înapoie la masa de biliard.

– Da, casa a ars sîmbăta trecută, noaptea.

Ochii lui Maggie coborîră pe braţele lui Shade. Avea mîini mari cu degete lungi.

Privirea îi coborî de-a lungul blugilor lui, apoi mai jos de pîntec, unde blugii erau aproape albi. Brusc, îşi ridică privirea către faţa lui Shade. O expresie amuzată se concentră în colţul gurii lui. Ea se gîndi că dacă o să rîdă, o să-i dea cu bila în cap. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Buck.

– Poftim?

Presupunînd că ea are probleme cu auzul, Buck repetă strigînd:

– Casa lui Silas a ars sîmbăta trecută, noaptea. Probabil că au fost cîţiva puşti zăpăciţi. Cînd am zărit noi focul şi am ajuns acolo nu prea am putut face mare lucru. Focul distrusese aproape totul.

Maggie sperase în sinea ei că poate descoperise altă casă şi că cea a unchiului său, refugiul ei, era intactă. Apoi oftă.

– Mă temeam că ai să-mi spui asta.

– Îmi pare rău. Silas a murit vara trecută. Îl cunoşteam de-o viaţă. Nu ştiam să-i fi rămas vreo rudă, deşi parcă îmi amintesc că spunea ceva odată despre o soră.

– Mama mea, spuse Maggie a murit cînd aveam zece ani şi n-am ştiut niciodată că am un unchi. Procurorul districtual m-a găsit acum zece zile.

– Nu ai accentul de pe aici, spuse Buck.

Maggie rîse.

– Nu, sînt din New York

– New York? Ehei, eşti cam departe de casă.

– Asta-i sigur. E pe undeva prin apropiere vreun loc unde să găsesc o cameră şi mîncare ieftin?

– Avem patru camere mici goale în spate şi cina va fi gata în cîteva minute. Douăzeci de dolari pe noapte fără mîncare, treizeci cu mîncare.

Maggie calculă rapid şi zîmbi în sinea ei. Preţul era mai mult decît rezonabil dar resursele ei financiare erau mai mult decît reduse. Aproape că nu mai avea nimic din economiile de anul trecut. A trebuit să cumpere maşina aşa rablă cum era, să-i repare sistemul de transmisie în Tennessee şi

să facă plinul în Mississippi, plus cîteva nopţi pe care a trebuit să le petreacă la hotel. Spera să găsească ceva unde să locuiască gratis şi cu mîncarea adusă de ea pînă îşi termină articolul pentru ziar. Shade adulmecă aerul şi spuse:

– Buck, ce miroase din bucătărie?

– Cartofii! Buck se grăbi mormăind, iar o să-i afum şi nu vor mai fi buni de nimic. Shade spuse:

– Buck nu se pricepe la bucătărie. Soţia lui, Sybil, se ocupa de obicei de asta, dar acum e în Shreveport să-şi ajute fiica care tocmai a născut primul copil. Vrei o bere?

– Mi-ar pica bine, spuse Maggie în timp ce se aşeza pe un scaun de lemn.

Făcînd abstracţie de starea jalnică a hainelor ei, şi-a proptit coatele pe masă şi bărbia în palme, gîndindu-se ce va face acum. Chiar şi cu treizeci de dolari pe noapte nu putea supravieţui fără o slujbă.

– Ţine. Shade îi oferi o sticlă de bere. Ea se întinse să o apuce, dar Shade continä să o ţină, pînă cînd degetul lui mic i-a atins valea dintre degetul ei mare şi arătător. Ai probleme?

Vocea lui catifelată şi atingerea degetului său o făcu să-i vină să plîngă. „E o prostie", se gîndi

ea speriată. Maggie Marino nu plînge. Era prea puternică ca să plîngă în faţa unei mici adversităţi.

– Mulţumesc, spuse ea, luînd berea. Nimic deosebit. Ea luă o înghiţitură mare din sticlă, lăsînd berea rece să-i alunece încet pe gît. A putut să se descurce în toate situaţiile în care a aruncat-o viaţa. Nu supravieţuieşte ea singură de la cincisprezece ani? Îi veni să-i spună asta lui Shade, dar ceva din privirea lui o împiedică. Abia se stăpîni să nu se arunce în braţele lui şi să-i spună tot. Nu-i plăcu sentimentul ăsta, nu-i plăcu deloc!

Luîndu-şi privirea din ochii lui, se aşeză mai comod în scaun şi mai luă o înghiţitură de bere. Mişcînd sticla încoace şi-n colo îşi concentră privirea pe etichetă şi citi fiecare cuvînt tipărit acolo. Apoi auzi scîrţîitul pe care scaunul lui Shade îl făcu pe podeaua de lemn.

– Vrei să rămîi pe-aici mai multă vreme? întrebă el pironindu-se în faţa ei. Maggie nu-şi ridică privirea de pe etichetă. Nu-i păsa. Înălţă din umeri.

– De vreme ce casa a ars, nu ştiu. Presupun că o să mă hotărăsc după ce vorbesc cu avocatul.

– Cartofii nu sînt prea răi, spuse Buck, înve-

selindu-i. Turnaţi puţin sos peste ei şi nici nu-i mai deosebiţi.

– Ştii să găteşti? o întrebă Shade pe Maggie.

– Bineînţeles că ştiu, spuse ea. Nu a petrecut ea nouă luni mizerabile ca bucătăreasă, după ce a teminat colegiul?

– Buck vrea să angajeze pe cineva să gătească, spuse Shade.

– Chiar vreau? Buck îşi drese vocea. Vreau să spun, da, vreau.

– Buck şi cu mine nu prea ne pricepem la bucătărie, spuse Shade. Dacă apare o persoană potrivită, cred că merită o cameră bună, dacă vom avea o mîncare decentă pe aici, nu-i aşa, Buck?

– Bineînţeles. Te interesează, micuţă doamnă?

– Numele meu este Maggie.

– Ei bine, domnişoară Maggie, aceasta este temporar, înţelegi, pînă vine Sybil înapoi peste cîteva săptămîni.

Ea privi direct în sus.

– Vorbeştri serios?

– Ţi-aş fi spus, dacă n-aş fi vorbit serios.

– Ce trebuie să fac?

– Trei mese pe zi, într-o săptămînă, spuse

Buck. Am pe cineva care vine cînd sînt mulţi turişti în weekend. Dar mai tot timpul nu sîntem decît eu şi Shade aici să mîncăm. Apoi mai vin cîţiva pescari care vor să cineze. Nu trebuie să pregăteşti ceva deosebit, la prînz o supă şi sandvişuri. Mîncare mai multă e seara. Şi trebuie să faci cumpărături la băcănie. Mie nu-mi prea place asta. Maggie cîntări oferta. O slujbă de bucătăreasă era o decădere cam mare pentru o femeie care a fost reporter la cel mai mare ziar din New York, dar pentru moment părea că i s-a împlinit rugămintea, era disperată. Dar nu aşa de disperată ca să accepte imediat prima ofertă ce i s-a făcut. Chestia asta nu face bine în afaceri.

– Dar să nu lucrez dimineaţa, spuse ea.

Buck tuşi.

– Poftim?

Shade zîmbi şi zîmbetul său cald o învălui plăcut.

– Buck şi cu mine ne descurcăm la micul dejun, nu-i aşa, Buck?

Celălalt bărbat se scărpină în creştetul capului şi spuse:

– Cred că ne descurcăm.

– Atunci ne-am înţeles, domnule Faulkner,

spuse ea strîngîndu-i mîna.

– Spune-mi Buck. Shade, de ce n-o ajuţi pe micuţa doamnă să-şi ducă lucrurile în camera doi. Apoi luă o cheie din spatele barului şi i-o întinse lui Maggie. Cît timp te odihneşti, eu mă duc să termin restul cinei.

– Mulţumesc, dar nu am nevoie de ajutor. Apropo, spuse Maggie, am o pisică.

Buck ridică din umeri.

– Nici o problemă, noi avem şoareci.

Ploaia încetă şi se lăsă o ceaţă umedă deasupra pădurii. Maggie trase maşina în parcarea din faţa localului lui Buck. Acest local nu era *Ritz,* dar ea ar fi fost mulţumită cu un pat şi cearceafuri curate. Deschise portbagajul şi luă cîte o valiză în fiecare mînă.

Cînd se întoarse, se ciocni de un corp uman masiv. Tresări puternic, ţipă şi scăpă pe jos valizele. Îşi duse mîna la inimă, ca şi cum ar fi fost împuşcată. Shade o prinse de umeri şi o întoarse înspre el.

– Eşti bine?

– M-ai speriat, cred că am îmbătrînit cu zece ani! El zîmbi.

– Mi se pare că ai şi crescut în înălţime, Miss Maggie. Cît de înaltă eşti?

Ea îl privi şi îşi înălţă bărbia agresiv.

– Numele meu nu este Miss Maggie. E Maggie sau Miss Marino. Am un metru şaizeci şi cinci. Te deranjează?

Dar privirea din ochii lui o împiedică să mai continue. Era fascinată de picăturile de apă care în părul lui semănau cu nişte diamante pe o catifea neagră. Un colţ al gurii lui se mişcă.

– Eşti cu puţin mai scundă. Mama te întrece cu doi centimetri. Apoi el ridică valizele. De ce n-ai încuia tu uşa şi nu ţi-aş duce eu lucrurile?

Ea smulse din maşină o geantă, trecu repede prin faţa lui şi se îndreptă spre cabană. Deschise uşa cu o smucitură şi aprinse lumina aşteptîndu-se la ce e mai rău. Dar fu plăcut surprinsă să descopere o cameră largă, curată şi simplă. O cuvertură acoperea patul dublu lîngă care erau două noptiere, de-o parte şi de celalaltă. Într-un colţ era o mică sofa şi un scaun uşor, împreună cu o măsuţă pentru cafea. În coridorul spre baie, erau o măsuţă cu patru taburete.

– Unde vrei să las astea? întrebă Shade cu o cutie mare în braţe.

– Ai grijă, e computerul meu. Pune-l jos, oriunde. Îl despachetez mai tîrziu. Ea ezită, întrebîndu-se cît adevăr să-i spună. Se decise să-i spună doar o parte.

În definitiv, ce legătură poate avea cineva din pădurile din estul Texasului cu cineva din New York?

– Sînt scriitoare, spuse Maggie.

– Ce fel de scriitoare? întrebă repede Shade.

Era o întrebare capcană şi ea se zăpăci pentru o clipă.

– Sînt... Sînt romancieră. Scriu un roman. Cu mistere...

Trăsăturile lui Shade s-au relaxat.

– Sună destul de interesant. Ai publicat ceva?

– Asta e prima mea carte, răspunse ea repede.

El zîmbi.

– Abia aştept să cumpăr un exemplar.

Ea se simţi groaznic pentru că îl minţise.

Împreună, goliră repede camioneta de lucrurile ei, dosarele de file, note, casete care erau întreaga sa viaţă.

Blăniţă, motanul, mieună în spatele portbagajului. Ea îl ignoră şi îşi scoase portofelul. Luă de acolo o bacnotă de cinci dolari şi i-o oferi lui Shade cu mulţumirile ei pentru ajutor.

Privind amuzat, el clătină din cap.

– Sînt bucuros că ajut un vecin.

– Dar tu nu lucrezi aici?

– Nu. Dar locuiesc în cabana unu.

– Aha. Eşti în vacanţă?

El ridică din umeri.

– Presupun că poţi să spui asta, sînt într-un fel de vacanţă.

Blăniţă mieună din nou, mai tare de data asta. Maggie deschise portbagajul şi motanul ţîşni ca un glonte direct sub pat.

– Pisică proastă! Maggie băgă mîna sub pat încercînd să-l prindă, dar motanul o muşcă de deget. Nerecunoscătorule! ţipă ea. Apoi se aşeză turceşte pe podea cu fruntea în palme.

– Eşti rănită? întrebă Shade venind lîngă ea.

Maggie sări în sus şi se întoarse.

– Sînt foarte bine!

Dar nu era deloc bine. Se simţea mizerabil. Era abătută, tristă, speriată, deşi mai degrabă s-ar fi lăsat fiartă în ulei decît să recunoască faţă

de cineva – şi la sute de mile distanţă de ceea ce însemna pentru ea familia.

– Nu prea arăţi bine, spuse el în şoaptă şi, încet, o întoarse cu faţa spre el. Arăţi ca şi cînd ai avea nevoie de o îmbrăţişare.

Dar ea se smuci din braţele lui şi îl împinse în spate. Nu ştia nimic despre omul ăsta .

– Doar o îmbrăţişare, spuse el, o îmbrăţişare prietenească. Nu mai mult. Oricine are nevoie de o îmbrăţişare uneori.

El o prinse în braţe şi îi puse mîinile în jurul taliei. Din el emanau efluvii de bărbăţie, de soliditate şi de linişte, iar ea se simţi în siguranţă. Totul, mai ales experienţa îi spuneau, îi strigau să-l împingă înapoi şi să termine cu el. Dar o parte înfometată a ei îi porunci să-l ţină în braţe să-i răspundă la îmbrăţişare. Instinctiv, ea ştiu că poate avea încredere în acest om. El era ca un arbore cu rădăcinile adînc şi ferm înfipte în pămînt, oferindu-şi ocrotirea. Apoi, minute lungi, ea se umplu de puterea ce o emana el. De undeva din adîncul fiinţei ei, un sîmbure de emoţie şi pasiune se desfăcu şi începu să crească. Apoi un foc înăuntrul ei izbucni ca un rîu. Învolburat ieşi din matcă, o copleşi şi distruse tot ce o mai ţinea

legată de trecut.

Se strînse în braţele acestui străin care-i inspira linişte şi, pentru prima oară după douăzeci de ani, Maggie Marino plînse.

Doi

Gîtul lui Shade se răsuci, iar pieptul i se ridică uşor pentru a nu o trezi pe femeia ce dormea în braţele sale.

Din cîte a aflat despre ea, destul de puţine lucruri, Shade şi-a dat seama că nu e tipul de femeie care plînge din orice fleac. Putea simţi disperarea adîncă ce se afla în spatele lacrimilor ei. O parte din el îl îndemna să se ridice şi să distrugă tot ce ar putea-o face pe ea să plîngă.

Între timp, îşi lăsă obrazul să se odihnească

pe părul ei mătăsos şi ea tresări în somn.

– Şşşşttt, iubito, totul va fi bine. Nimic nu poate fi chiar atît de rău.

Ca şi cînd cuvintele lui ar fi destrămat o vrajă, ea se îndepărtă brusc din braţele lui şi îl împinse.

– E uşor pentru tine să spui că e bine. Şi nu mai îmi spune, „iubito". Nu-mi place familiarismul şi nu sînt un copil pe care să-l dădăceşti.

El nu răspunse la cuvintele ei muşcătoare, îşi dădu seama că e o apărare instinctivă şi rămase calm, privind-o. Ea îşi ridică bărbia şi el o sărută tandru pe degete.

– Să ştii că sînt un bun ascultător. Povesteşte-mi!

O flacără agresivă izbucni în ochii ei, dar se stinse repede şi făcu loc tristeţii.

– Nu avem despre ce să vorbim. Sînt pur şi simplu epuizată. Nu sînt în dispoziţia necesară pentru a plînge în braţele unui străin. Şi acum, te rog să mă scuzi, aş vrea să fac un duş.

El zîmbi, ştia că bravează.

– Nu sînt un străin. Sîntem vecini. Pe aici străinii, pardon, vecinii se ajută între ei.

Ea îşi subţie buzele şi îi aruncă o grimasă acră.

– Ei bine, de unde vin eu, oamenii îşi văd fiecare de ale lui. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat la căratul lucrurilor şi să închizi uşa cînd pleci.

El clipi des şi îşi încruntă o sprînceană:

– Iarăşi fier şi oţel, nu? Se îndreptă spre uşă. Bine, iar cina va fi gata cînd doreşti.

Afară, Shade clătină din cap. Avea o presimţire că următoarele săptămîni vor fi deosebite cu Miss Maggie Marino prin preajmă. Chiar şi cu hainele ude şi plină de noroi pe obraz, tot era o femeie atrăgătoare. Îi plăceau bărbia hotărîtă pe care o ridica la fiecare provocare, fulgerele din ochi cînd se enervează, nasul ei obraznic, puţin ridicat în sus şi corpul ei uimitor de perfect proporţionat. Dar mai mult decît înfăţişarea, ceva al ei, ceva ce nu putea spune, îi stimula interesul mai mult decît o făcuse vreodată o femeie.

Cînd Shade intră în bucătărie, Buck presăra mirodenii peste o bucată de friptură ce se prăjise în tigaie. Îşi ridică ochii şi spuse:

– Vrei să-mi explici, de ce trebuie să angajez un bucătar? Eu nu mă pricep, dar tu faci treabă a naibii de bună, cînd e rîndul tău la gătit.

Shade se sprijini cu palma de masă.

– Nu ştiu, Buck. Ceva din ochii ei mă atrage.

– Ochii ei? Buck mîrîi. Îmi închipui că acel „ceva" nu e în ochii ei, ci sub tricoul ud pe care îl purta cînd a intrat aici.

– Tricou ud? N-am remarcat.

Buck mîrîi din nou.

– Pe naiba, n-ai remarcat. Trebuia să fii mort să nu remarci. Spălată şi uscată, trebuie să fie o femeie trăsnet.

– Dar are o limbă ascuţită... măi, măi...

Shade luă un set de farfurii şi le puse pe masă.

– Intuiţia mea îmi spune că ea ne conduce înspre un sac de mistere. Am o presimţire că fuge de ceva anume.

– Anume ceva ca tine?

Shade ridică din umeri.

– Poate. Şi de altfel nici nu trebuie să ştie cine sînt, nu-i spune nimic.

– Nu scap nici un cuvinţel. Ştiu că eşti incognito.

Shade rîse cu afecţiune pentru fostul marinar, care fusese pentru el un unchi favorit încă de cînd avea optsprezece ani.

– Poate că încep să îmbătrînesc, dar aş vrea s-o ajut. O să-ţi plătesc pentru ea.

– Ei, bravo... spuse Buck întorcînd friptura pe partea cealaltă. Oricum îi datorez bătrînului Silas să-i ajut nepoata şi dacă nu erai tu să mă ajuţi cu bani, nici măcar nu aveam locul ăsta.

– Da, dar nici tu dacă nu-mi salvai fundul în Vietnam, eu jucam acum poker cu sfîntul Petru, iar tu n-ai fi şchiopătat.

– Din cîte îmi amintesc şi tu mi-ai salvat pielea de cîteva ori, spuse Buck, mi-ai întins mîna scoţîndu-mă din groapa aia cu şerpi. Acum trebuie să prepar salata, sau poate vrei s-o prepari tu?

Shade zîmbi.

– Te las pe tine să faci onorurile casei. Cînd va înghiţi cu noduri domnişoara Marino se va convinge că avem într-adevăr nevoie de bucătar.

Chiar că au nevoie de un bucătar, se gîndi Maggie în timp ce înghiţea o bucată de friptură, care ar fi putut fi folosită şi ca talpă de pantofi. Mazărea verde – ea presupuse că e mazăre verde – fusese fiartă într-un lichid cenuşiu şi înota acum în grăsimea din slănină topită. Salata nu şi-a dat seama din ce era făcută, dar chiar şi

numai mirosul puternic de usturoi o împiedică să guste.

Dacă n-ar fi fost lihnită de foame, probabil că ar fi aruncat toată cina la gunoi.

Dar cum era înfometată, mîncă exact cît să-i ajungă să nu leşine de foame.

– Ce zici de o bucată de plăcintă cu mere? întrebă Buck cînd sfîrşiră cu masa. Shade îi făcu cu ochiul lui Maggie.

– E o bucată dintr-o plăcintă făcută de Sybil şi lăsată în congelator, înainte de a pleca la Shreveport.

– Mi-ar plăcea o plăcintă cu mere, spuse Maggie şi mîncă trei bucăţi. Era divină!

După ce termină, Maggie se întoarse către Shade şi zărindu-i zîmbetul se gîndi: „Doamne, de n-ar mai zîmbi aşa"; zîmbetul lui o tulbura intens.

– Ce-i aşa de amuzant? se răsti Maggie la el.

– Îmi place să privesc o femeie bucurîndu-se de mîncare, spuse Shade calm.

– Plăcinta a fost delicioasă, spuse Maggie întorcîndu-se spre Buck. Aş dori foarte mult să am reţeta soţiei tale.

Buck clătină din cap.

– Nu cred că are vreo reţetă. Pur şi simplu pune lucrurile împreună. Acum trebuie să strîng pe aici, înainte de a veni cei ce joacă marţea seara domino aici.

– Te ajut eu, spuse Maggie urmîndu-l. Trebuie să verific proviziile pentru restul săptămînii şi să pot stabili meniul, ca să nu uit de cumpărăturile la băcănie. Cam ce mîncăruri v-ar plăcea?

– Oh, eu mănînc aproape orice în afară de creier şi stridii de munte.

Maggie ridică din umeri la gîndul de a mînca creier şi se întrebă cam ce naiba ar putea fi „stridiile de munte".

– Ce sînt stridiile de munte? întrebă ea curioasă.

Buck o privi ciudat şi în spatele ei Shade rîse.

– Nu întreba, spuse el.

– De ce nu? Sună ca o contradicţie de termeni. Credeam că toate stridiile provin din ocean sau golfuri. N-am auzit niciodată de stridii de la munte.

Shade îşi drese vocea.

– Stridiile de munte sînt de fapt fudulii de taur. Unora le plac prăjite.

Maggie îşi roti ochii disperată.

– Dumnezeu să mă bată dacă aş găti sau aş mînca o asemenea grozăvie. Apoi se întoarse:

– Unde-i lada de gunoi?

– Pe-aici... pe undeva, spuse Shade rotindu-şi capul de la stînga la dreapta.

Buck aruncă resturile de la masă într-un castron mare, adăugă mîncare pentru cîini şi puse vasul pe veranda din faţa bucătăriei.

– La îndemînă, spuse Maggie privindu-l, sper că aveţi măcar chiuvetă pentru spălat vase, mai adăugă ea uitîndu-se împrejur şi nevăzînd nici una.

Shade deschise un dulăpior şi scoase o sticlă de plastic cu detergent verde.

– Procedăm după un sistem demodat. Facem cu rîndul. Cînd găteşte Buck, eu curăţ şi viceversa. Mă bucur că te-a angajat, pentru că altfel îmi stricam mîinile cu spălatul vaselor.

Maggie îşi ridică din ochii spre cer şi se gîndi: A trebuit să urmez facultatea de jurnalistică la *Columbia* pentru asta? Mănuşile de cauciuc au trecut în capul listei de cumpărături. O oră mai tîrziu termină de spălat vasele, completă lista de cumpărături şi se îndreptă spre cabana ei. Blăniţă se arcui în faţa ei afişînd o mutră care spunea:

„trebuie să ies afară şi să dau o raită".

– O să te mănînce ursul îi spuse Maggie.

Blăniţă nu păru că o crede. Se ridică cu lăbuţele pe uşă şi aşteptă.

– Bine, bine, pisică încăpăţînată... dar dacă te rătăceşti nu da vina pe mine. Ea deschise uşa şi motanul ţîşni afară în întuneric.

Blăniţă era tot atît de independent şi de recalcitrant ca şi ea, şi poate, se gîndi ea, de aceea erau împreună.

Dar aceste două caracteristici ale ei îi făcuseră rost de slujbă.

Maggie se întoarse şi începu să caute prin cufăr. După o vreme găsi ceea ce voia: două cărţi de bucate şi o pagină dintr-o revistă de pe cînd lucra la ziar. Răsuflă uşurată.

Adevărul era că Maggie nu se pricepea la bucătărie. La ea acasă, maşina de gătit era prăfuită iar tigăile şi oalele aproape nefolosite. În majoritatea timpului, mînca în oraş, cumpăra ceva de la *Mc Donald's* sau încălzea o cină în cuptorul cu microunde.

Dacă era obligată, putea găti ceva simplu precum carne fiartă cu salată, dar şi asta o gătea destul de rar de cînd divorţase de John cu cîţiva

ani în urmă. Chiar şi atunci, sau John, care era un mare gurmand, sau omul de serviciu preparau cel mai adesea mîncarea. Pentru a-l impresiona pe fostul ei soţ, a învăţat să prepare o „cină de gală", şi Dumnezeu i-a împiedicat pe cei cărora le-a servit-o să vină şi a doua oară.

Maggie avusese întotdeauna alte lucruri mai importante de care să se ocupe, decît să facă pe bucătăreasa şi acesta fusese unul dintre miile de motive pentru care ea şi John au decis că ea nu este soţia potrivită pentru el. În afară de asta, ei nu-i plăceau cocktailurile servite la adunările de binefacere ale înaltei societăţi şi nici nu frecventa luxoasele cluburi-sport de întreţinere şi masaj. Îşi făcea exerciţiile jucînd baschet cu copiii de la *Tree Hollow* – o casă de copii cu probleme.

Îşi prepară o ceşcuţă de cafea, luă cartea de bucate şi începu să o răsfoiască.

„Supe şi sandvişuri la prînz", da, bine, era un întreg capitol despre sandvişurile de prînz. Găsi cîteva reţete interesante şi uşor de preparat şi le notă. Ceva mai complicat pentru cină. Mîine seară îşi fixase „cina ei de gală". Ce poate fi atît de complicat cu gătitul? Orice idiot cu numai jumătate de creier poate citi o reţetă şi să urmeze

instrucţiunile de acolo.

Era trecut de miezul nopţii cînd îşi completase meniul şi lista de cumpărături. Epuizată, îşi aruncă hainele de pe ea şi se băgă în pat. Cu bărbia ridicată, îşi acordă o relaxare uşoară. Descoperise că, chiar şi aici, într-un loc şi într-un pat străin, pentru prima dată după săptămîni întregi, se simţea liniştită şi în siguranţă.

Ceea ce începuse cu două luni şi jumătate în urmă, o activitate de investigare a condiţiilor în care trăiesc copiii cu probleme de la *Tree Hollow*, un institut de caritate, se transformase într-un coşmar. Pentru că avea o slăbiciune pentru acel loc, care era legat şi de copilăria ei, Maggie a donat timp şi bani la *Hollow* vreme de cîţiva ani. Şi copiii aveau încredere în ea, o iubeau. Îi spuneau totul despre ei. Aşa, punînd cap la cap toate informaţiile, a ajuns să descopere un imens scandal ce se ascundea în spatele respectabilei instituţii – droguri şi exploatare sexuală. Căminul avea mari datorii şi ajunsese să coopereze cu un cartel al drogurilor. Cu aprobarea şefului său de la ziar a început lucrul şi investigaţiile. A descoperit cîteva nume celebre şi cu prestigiu din elita New York-ului implicate, inclusiv numele proprietarului

ziarului la care lucra. După ce a scris cîteva articole, şeful i-a sugerat să lase baltă toată afacerea. Ea a refuzat şi a fost concediată. Chiar şi după concediere a continuat cercetările, dar a început să primească telefoane de ameninţare. Cînd aceste telefoane au dat roade au început şi atentatele la viaţa ei, şi frica. Dar acum era în siguranţă. Nimeni nu se va gîndi să o caute pe Maggie Marino într-un loc ca ăsta. Nici într-un milion de ani!

Ultima imagine care îi flutură prin minte a fost a unei feţe zîmbitoare, cu mustaţă neagră şi ochi verde-deschis, şi o pereche de braţe puternice ce o înlănţuiau.

Un zgomot la uşa cabinei o trezi pe Maggie. Inima îi tresări şi se ridică brusc din pat cu ochii la uşă. Era gata să ţipe „criminalul!", cînd o faţă tînără cu bucle blonde şi cu nas mic intră înăuntru.

– Upps, scuzaţi-mă, spuse tînăra fată. Am venit să fac curăţenie în cameră. Credeam că v-aţi trezit deja.

Maggie se aşează cu capul înapoi pe pernă.

– Vino înapoi la o oră mai decentă. De exemplu la prînz.

Fata, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, rîse.

– Nu pot. Trebuie să fiu la ora de istorie la colegiu, pînă la ora nouă şi e deja opt. De ce n-aş face curat pe aici acum, aş fi silenţioasă ca un şoricel.

Maggie încercă să adoarmă, dar nu putu. Se auzea cum fata făcea curat în baie. Renunţînd, Maggie îmbrăcă o pereche de blugi şi un tricou de bumbac albastru, apoi puse la încălzit un ibric cu apă pentru cafea.

Fata ieşi din baie şi ochii i se măriră cînd o văzu pe Maggie.

– Oh, sper că nu te-am deranjat prea mult.

– Nici o problemă. Sînt o persoană mai nocturnă şi nu funcţionez prea bine dimineaţa, cel puţin nu înainte de a bea o ceşcuţă de cafea.

– Numele meu este Onie Nell Slack. Lucrez aici dimineaţa înainte de ore şi în weekend-uri. Shade mi-a spus că tu o să lucrezi aici. Ce zici, nu e Shade cel mai drăguţ bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

Maggie se gîndi la bărbatul brunet şi îşi zise că „drăguţ" nu era un cuvînt care să-l definească, dar se părea că nu numai ea îi găsea pe Shade atractiv. Întinse mîna fetei şi îi spuse:

– Sînt Maggie Marino, noua bucătăreasă.

Onie Nell zîmbi în timp ce îşi strîngeau mîinile şi spuse:

– Nu prea arăţi a bucătăreasă.

– Ce regret pentru Gloria Steinem pentru inexactitatea citatului: aşa arată un bucătar. Maggie îşi încrucişă braţele în faţă.

Apoi Maggie se întoarse la cafea şi încercînd să pară indiferentă o întrebă pe fată:

– Shade o să stea mult aici, în vacanţă?

– Vacanţă? Păi, nu ştiu nimic despre asta. El nu vorbeşte niciodată despre subiectul ăsta.

– De cît timp e Shade aici?

Onie Nell puse jos cîrpa de praf.

– Nu sînt sigură nici de asta. Era aici cînd am început eu să lucrez cu patru luni în urmă. Îşi roti ochii. Toate femeile de pe aici cred că e divin! E foarte sexy. Şi ochii lui... pur şi simplu trec prin tine, nu-i aşa?

Dezgustată de ea însăşi pentru că a adus vorba de Shade şi că a trebuit să asculte vor-

băria fetişcanei, Maggie mormăi ceva şi dispăru în baie.

Cîteva minute mai tîrziu ieşi din baie şi fu mulţumită să găsească camera goală.

Îşi luă apoi poşeta şi lista de cumpărături şi se îndreptă spre uşă. Dar cînd să păşească afară, o voce bărbătească spuse:

– Bună dimineaţa.

Se întoarse cu faţa spre veranda celeilalte cabine care era la numai cîţiva paşi.

Shade stătea cu picioarele proptite pe verandă şi cu scaunul legănîndu-se. Blăniţă mieună şi trecu prin faţa lui Shade.

– Bună dimineaţa, răspunse ea. Sper că nu te supără motanul meu.

– Deloc, spuse el. Dar nu sînt sigur dacă Comet este încîntat de vizită.

– Comet?

– Cîinele meu de vînătoare.

– E un nume cam nepotrivit pentru un cîine care gîndeşte o jumătate de zi pînă se mişcă.

Shade rîse.

– Oh, se mişcă cînd e timpul s-o facă. Îşi păstrează energia. Erau opt pui în culcuş. Dancer şi Prancer...

– Comet şi Cupidon, presupun. Maggie se apropie. Îmi las motanul înăuntru. Încercă să îl apuce pe Blăniţă dar ezită. Motanul stătea în braţele lui Shade şi nu avea de gînd să se mişte de acolo. Dacă nu-l apucă de cap sau de coadă, s-ar putea crea o situaţie cam... delicată.

El păru că îi înţelege dilema, dar nu făcu nimic. Aşteptă.

– Dă-te jos, Blăniţă, comandă ea.

Motanul deschise alene un ochi şi apoi îl închise. Nu-i păsa.

„Pisică tîmpită" se gîndi ea.

– Blăniţă, jos! dar parcă ar fi vorbit cu Statuia Libertăţii.

Shade zîmbi, dar nu se mişcă.

– Pisicile sînt încăpăţînate, independente creaturi, nu-i aşa? Cred că ar trebui să-ţi iei un cîine, un cîine ascultă. Ai nevoie de ajutor?

Maggie se enervă. Îi veni să-i spună acestui... acestui... nu găsi cuvîntul, exact ceea ce gîndea despre oferta lui, dar nu îi dădu satisfacţia asta.

– Bineînţeles că nu, spuse ea dulce.

Apoi prinse motanul cu o forţă mai mare decît era necesar, fără să-l atingă pe Shade.

– Nu încerca jocurile tale tîmpite cu mine. Vezi

că nu am venit azi dimineaţă cu un vas de banane.

Simulînd inocenţa şi o privire surprinsă el spuse:

– Jocuri? Ce jocuri? Nu ştiu despre ce vorbeşti?

– Pe naiba nu ştii, apoi smuci motanul şi îl puse în cabină. Micul tău dejun e în bucătărie.

Mai bine s-ar fi lăsat să-i smulgă unghiile decît să recunoască faptul că mirosul de after-shave bărbătesc ce emana de la el o făcu să-i bată inima mai repede. Da, poate, că deocamdată Shade o zăpăcise puţin cu sex-appel-ul său, dar el nu era tipul ei de bărbat. Prefera bărbaţii care vorbesc în cuvinte mai lungi de două silabe.

În orice caz, cu atîtea lucruri pe cap, nu era dispusă să-l încurajeze.

Îl ignoră pe Shade care stătea tot pe verandă cîntînd acum la chitară, deschise portiera maşinii şi întoarse cheia în contact. Nu se înîmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. Nici un sunet măcar. Maggie coborî şi trase un şut în cauciucuri. „Bucată de fier vechi ce eşti!" Urcă din nou, apasă pe pedala de ambreiaj şi răsuci din nou cheia în contact. Tot nimic. Coborî din

maşină înjurîndu-i în gînd pe toţi fabricanţii de maşini.

Shade se apropie de parcare.

– Probleme?

– Maşina nu porneşte.

– Vrei să arunc o privire? întrebă el îndatoritor.

Ea urî faptul că trebuie să ceară ajutor şi în special de la el.

– Trebuie să ajung la băcănie imediat dacă vreau să fiu înapoi la timp pentru a pregăti prînzul.

– Vino, spuse el. Te duc eu, e puţin cam prea departe pentru o plimbare pe jos.

Ea ezită. Apoi el îl fluieră pe Comet şi se urcă la volanul maşinii sale argintii.

Maggie se hotărî şi se urcă pe bancheta din faţă. Între Shade la volan şi Maggie stătea Comet cu limba scoasă, arătînd fericit şi mulţumit.

Cele douăsprezece mile pînă la cel mai aproplat oraş au fost parcurse în tăcere, doar muzica de la radioul lui Shade mai spărgea tăcerea. Cînd au parcat în faţa super-marketului, Maggie întrebă:

– Am uitat să-l întreb pe Buck dacă are ceva lichior în bar. Ştii cumva, are?

Shade zîmbi.

– Mă îndoiesc. Clientela lui Buck nu se prea dă în vînt după lichioruri. Vrei să cumpăr eu, pînă tîrguieşti tu la băcănie?

– Da, te rog.

– Nici o problemă. Magazinul de băuturi e lîngă magazinul de unelte şi oricum vreau să cumpăr cîteva lucruri. Ne întîlnim mai tîrziu.

Cumpărăturile i-au luat mai mult timp decît a crezut, dar măcar a găsit tot de pe listă, în afară de cîteva mărunţişuri, dar putea improviza.

Cînd ajunseră acasă cu cele cumpărate, era trecut de ora unsprezece. Şi ea trebui să se grăbească să prepare prînzul pînă la douăsprezece.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă Shade.

– Nu, mulţumesc. Prefer singurătatea cînd gătesc.

Shade ridică din umeri.

– Din partea mea, e în regulă. Buck e în magazie iar eu mă duc să înot în piscină. Fluieră dacă ai nevoie de ceva.

„Nici nu mă gîndesc să-mi irosesc un fluierat" se gîndi ea. Putea să se descurce şi singură. Un fleac!

Îi trebuiră cîteva minute bune să-şi dea seama

cum funcţionează maşina de gătit, apoi puse şase ouă la fiert într-o oală în timp ce despacheta lucrurile cumpărate. Nu ştia exact cît timp trebuie să laşi un pui să fiarbă pentru supă şi se decise să folosească supă concentrată. Apoi spălă şi curăţă ciuperci proaspete şi le puse deoparte. „Pînă aici e bine" se gîndi ea. Nu putu să-şi reamintească cu precizie cîtă ceapă, ţelină şi morcovi trebuie să pună, aşa că se hotărî să meargă în camera ei după cartea de bucate. În acelaşi timp trebuia să ia laptele şi fulgii de porumb şi de ovăz pe care îi cumpărase pentru ea şi mîncarea pentru Blăniţă.

Îl găsi pe Comet lătrînd şi rîcîind zidul de sub veranda cabinei ei, în timp ce Blăniţă stătea pe verandă înăuntru mişcîndu-şi coada şi privind la cîine.

– Linişte, Comet! porunci Maggie.

Cîinele se opri din lătrat, dar nu părea prea fericit pentru asta. Blăniţă coborî de la fereastră şi îşi întinse capul spre deschizătura uşii. Comet mîrîi.

Cînd Maggie deschise uşa, Comet sări prin deschizătură şi o trînti la pămînt. Sacul de hîrtie se rupse, pungile de cereale şi mîncarea pentru

motan se împrăştiară în toate direcţiile în timp ce Comet îi urmărea pe Blăniţă prin toată camera răsturnînd scaune şi lucruri. Maggie ţipă la cîine să se oprească, dar nimic!

Blăniţă sări de pe masă pe frigider şi se opri mieunînd la cîine. Comet, după ce îşi dădu seama că nu-l poate ajunge, începu să latre şi să sară pe frigider, mai să-l dărîme.

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Shade în timp ce intră în cameră alergînd.

Maggie se ridică de pe podea şi ţipă la el.

– Cîinele tău tîmpit încearcă să-mi omoare motanul şi să mă trîntească pe mine. Dă-l naibii afară de aici!

Shade strigă la Comet şi îl prinse de zgardă tîrîndu-l afară pe uşă.

– Eşti O.K.? o întrebă el pe Maggie.

– Sînt bine. Acum te rog să pleci, apoi începu să-şi strîngă lucrurile împrăştiate.

– Îmi pare rău pentru asta. Se pare că motanul tău şi cu cîinele meu nu se înţeleg prea bine.

Maggie îi aruncă o privire exasperată şi îl dădu afară cu tot cu cîine. Apoi scoase din frigider laptele şi îl dădu lui Blăniţă spunîndu-i:

– Nici tu nu eşti vinovat de povestea asta!

Luă cărţile de bucate şi se grăbi înapoi în bucătărie, ştiind că dacă nu se mişcă repede, prînzul va întîrzia. Găsi o tigaie de tablă şi puse o jumătate de pachet de margarină la topit în ea. Căută apoi un mixer, dar nu zări nici unul.

Aşa că începu să toace cu cuţitul ceapa, ţelina, morcovii, şi usturoiul. Tocmai călea ţelina cînd simţi un miros ciudat. Margarina!!! Alergă la tigaia de unde ieşea un fum gros, apucă tigaia, dar se fripse la degete şi îi dădu drumul pe podea.

Dintr-odată, o explozie puternică ca de puşcă răsună în încăpere. Doamne, au găsit-o! Se aruncă la podea şi îşi acoperi capul cu mîinile.

– Sfinte Doamne! Ce se întîmplă pe aici? al treilea război mondial? strigă Shade în timp ce alergă înăuntru.

– Trag în mine! Lasă-te în jos!

Trei

Shade începu să rîdă.

– Cine cîştigă bătălia, tu sau ouăle?

Maggie îşi descoperi capul şi privi în sus ca şi cum tavanul s-ar fi prăbuşit peste ea.

– Ouăle! Am uitat de ouă! Ce s-a întîmplat?

– Se pare că au fiert fără apă şi au explodat. Am stins focul. Ţi-au mai rămas trei. Cu cîte ai început?

– Cu şase.

El îi privi mîna şi o ajută să se ridice. Ea se

strîmbă cînd el îi atinse degetele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– M-am ars. Nimic serios.

Shade îi privi mîna şi luă o bucată dintr-o plantă aflată pe verandă.

– Este aloe-vera, îi spuse el în timp ce o ungea pe mînă cu seva plantei. Sybil o ţine întotdeauna aici pentru arsuri.

Cînd el o atinse cu buzele pe degete, dogoarea dispăru din mînă, dar altă căldură puternică izbucni din adîncul ei umplîndu-i întreg corpul. Era copleşită de prezenţa lui, de căldura pe care o degaja trupul lui, de mirosul lui plăcut... Îşi ridică privirea spre ochii lui. Erau ca un ocean verde deschis care o invitau să se scufunde în răcoarea lui. O sărută din nou, uşor, pe degete.

– Mama spunea întotdeauna că sărutul vindecă rănile mai repede, spuse el murmurînd şi ei i se păruseră ca nişte vorbe de dragoste.

Maggie simţea că se topeşte şi aproape leşină.

– Hei, mai mîncăm astăzi? întrebă Buck din spatele lor.

Ea îşi retrase mîna şi sări înapoi.

– Sînt puţin în întîrziere, dar pregătesc totul în

cîteva minute.

Buck ridică de jos tigaia în care fusese margarina.

– Ce caută tigaia Sybilei pentru pîine şi cozonac pe jos?

– Pîine şi cozonac? întrebă Maggie.

– Da. Ea păstrează tigaia asta special ca nimeni să nu gătească în ea. O ţine special numai pentru cozonac.

– Se pare că am făcut o gafă. Am vrut să prepar un soté de verdeţuri în ea, dar m-am ars la mînă înainte de a-l termina.

– Nu s-a stricat nimic, spuse Shade. Mai sînt şi alte oale şi tigăi pentru gătit. Deschise un dulap arătîndu-i. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc. Totul e sub control acum, spuse Maggie, dar se gîndi „pe naiba sub control"; însă Maggie Marino trebuia să sfîrşească ce a început. Acum, băieţi, puteţi pleca. Vă chem eu cînd e gata totul. Buck aruncă o privire prin bucătărie şi la ouăle explodate şi clătină din cap sceptic. Shade ezită. Ea îi scoase din bucătărie şi se întoarse la gătit. Nu şi-a dat seama niciodată că legumele fierb atît de încet, pentru ea supa concentrată a fost întotdeauna suficientă.

Era aproape unu şi jumătate cînd Maggie ajunse să presare brînză Parmezan şi suc de lămîie peste supă. Mîncarea era cam apoasă, dar ea urmase întocmai reţeta. Spera să fie bună pentru mîncat deoarece ar ajunge şi pentru prînzul de a doua şi a treia zi. În jurul fiecărui castron ea aranjă salata de ouă cu verdeţuri. Îşi aminti că John îi spusese de un milion de ori că prezentarea era totul, aşa că împodobi şi celălalt platou cu diferite accesorii. Se gîndi că acum arată destul de atractiv şi puse pe masă în faţa celor doi bărbaţi înfometaţi rezultatul muncii ei de trei ore. Buck privi la platouri cu ochii măriţi. Îşi drese vocea.

– Drăguţ... îşi drese din nou vocea. Ce-i asta?

Shade scoase un sunet care semăna a rîs.

– Supă de ciuperci cu lămîie şi salată de ouă cu mere şi nuci.

– Nu-mi amintesc să fi mîncat vreodată aşa ceva, spuse Buck. Foarte intersant. Unde-i ceaiul cu gheaţă?

– Ceai cu gheaţă?

– Întotdeauna beau ceai cu gheaţă la masă,

spus Buck.

Shade repetă sunetul de mai-nainte.

– De ce n-ai bea apă, Buck ? Cred că prea mult ceai nu-ţi face prea bine şi te ţine treaz noaptea.

– Cum? Ah...da! Cred că ai dreptate. Apa e mai indicată, îi dărui lui Maggie un zîmbet larg.

– Îţi aduc imediat, spuse ea.

Cînd toată lumea s-a servit, Maggie ridică lingura ei şi aşteptă ca bărbaţii să guste supa. Buck ridică din sprîncene.

– Ştii, chestia asta nu-i chiar atît de rea.

– Foarte gustoasă, adăugă Shade.

Maggie se luminã.

– Mai e destulă şi pentru mai tîrziu.

Cam pe la ora trei Shade deschise uşa care lega localul de magazie şi îl zări pe Buck ungîndu-şi o felie de pîine prăjită cu unt de alune. O cutie goală de sos vienez zăcea mai încolo.

Shade rîse.

– Ţi-e foame deja?

Buck clătină din cap.

– Cred că nu mă pot obişnui cu mîncarea yancheilor. Eşti sigur că nu te deranjează?

Shade zîmbi.

Maggie abia reuşi să termine de curăţat după prînz, că trebui să se apuce de pregătirile pentru cină. Buck îi spusese că ar vrea să mănînce la şase şi era hotărîtă să aibă cina gata la timp. Puse lujeri de asparagus şi sos de castane în frigider la rece, apoi spălă şi curăţă ardei iute şi îl puse în cuptor împreună cu două pahare de vin alb, acestea alcătuind salata.

Ceai la gheaţă. N-ar fi uitat ceaiul la gheaţă, deşi îşi servea cina cu un vin *Chablis* şi lumînări, se gîndi o clipă. Nu era prea mult. Nu prea şi-i imagina pe Buck şi Shade mîncînd la lumînări. În timp ce curăţa morcovi, Shade intră în bucătărie cu mîinile pline de vaselină de la motor.

– Ţi-am reparat maşina, spuse el, cablurile de la baterie erau corodate.

Ea îşi frecă nasul.

– Sună ciudat. E ceva serios?

El luă un morcov din castron.

– Nu prea serios dacă ar fi fost singura problemă, dar maşina ta are nevoie de reparaţie capitală.

– Dar nu o am decît de o lună şi jumătate.

– Cred că ai fost păcălită cu maşina asta.

Ea suspină.

– Crezi că nu ştiu asta?

El se mută lîngă masa la care lucra ea şi muşcă din morcov. Maggie încercă să se concentreze la gătit, dar de fiecare dată privirea îi aluneca spre el. Avea ceva care o atrăgea ca un magnet. Poate era cobra tatuată de pe braţul lui care o fascina atît. Era pictată ca o floare mov şi părea aproape periculoasă şi puţin vrăjită.

– De unde ai tatuajul? întrebă Maggie.

El aruncă o privire tatuajului şi păru că-şi aminteşte că era acolo pe braţul lui.

– Saigon, spuse el.

Răspunsul lui, mai mult decît laconic, arăta că ar fi preferat să nu vorbească despre subiectul ăsta, dar Maggie voia să afle mai multe.

– Ai fost în Vietnam?

– Da.

– În armată?

– Marina militară.

– Cît timp ai fost acolo?

– Prea mult timp...

– Cred că erai foarte tînăr, spuse ea.

El ridică din umeri şi ea înţelese că subiectul era închis. Apoi Maggie încercă să-şi concentreze din nou atenţia la gătit, dar el îi înconjură talia cu braţul şi o apropie de el. Pe mîneca bluzei lui ea citi *Echipa de Lupte Harvard*. Aproape că o bufni rîsul. Muşchii lui erau destul de puternici, dar ea bănui că şi-a cumpărat bluza de la un magazin oarecare.

– Ştii pe unde vine *Harvard*-ul?

– Păi, Miss Maggie, din cîte îmi amintesc e pe undeva în America aproape de Boston... se ridică şi luă un alt morcov. Ea îi îndepărtă mîna.

– Unul la zero pentru tine. Şi te rog nu-mi mai spune „Miss Maggie". Sună ca şi cum ar fi cineva din „Pe aripile vîntului". Numele meu este Maggie. Pur şi simplu Maggie. Şi pentru că tot vorbim de nume, nu îţi cunosc numele. Am auzit că pe aici lumea te strigă Shade, care cred că e o poreclă.[1] Care e numele tău adevărat?

– Shade e suficient.

1. Shade = umbră

Indignată că el e atît de evaziv, Maggie insistă.

– Dar mama ta trebuie să te fi strigat altfel. Toată lumea are un nume sau un prenume măcar.

– Ei, „pur şi simplu Maggie", nu te amăgi cu asta. Ce e un nume? Acela prin care denumim un trandafir, dar am putea folosi orice alt nume pentru a-i arăta mirosul şi dulceaţa.

Shade luă un alt morcov şi ieşi din bucătărie.

Cu sprîncenele împreunate, Buck privea aplecat farfuria sa.

– Ce-i chestia asta?

– E un „artichoke", îi spuse Shade. Se mănîncă aşa. Shade dădu la o parte o frunză şi îi arătă. Maggie privea încercările lui Buck.

– Nu-i rău, dar e cam prea mult efort pentru o bucată atît de mică.

– Morcovii sînt apetisanţi. Dar cred că au o şmecherie.

Maggie rîse, gîndindu-se cum apreciază el sosul *Grand Marrier* cu marmeladă de portocale.

Dar cînd el ridică un cotlet de miel, îl rupse în

două şi strică aranjamentul celuilalt platou.

– Cred că porţiile astea sînt cele mai mici pe care le-am văzut vreodată. Pot să mai iau?

Shade zîmbi pe sub mustaţă şi îşi ţinu privirea în farfurie.

Maggie spuse repede:

– De ce nu îl iei pe al meu. Mi-e nu mi-e foame. Apoi puse iute carnea în farfuria lui Buck.

Buck privi îngăduitor.

– Oh, nu, Miss Maggie. M-am săturat. Sybil îmi tot repetă că mă îngraş ca un purcel. Nu mi-ar strica să slăbesc vreo cîteva kilograme.

Maggie insistă şi ei îşi terminară cina în linişte. Apoi îşi notă în minte să dubleze porţiile de acum înainte. Nu era obişnuită cu asemenea mîncăruri. Toată lumea pe care o cunoscuse ea ţinea cură de slăbire. Bine că a folosit ca desert una dintre plăcintele făcute de Sybil pe care o găsise în congelator.

Bărbaţii au mîncat-o toată. Nu ştia ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi servit ca desert compot de pere, cum mînca ea de obicei.

Mai tîrziu, cînd Shade intră în bucătărie, ea spăla o farfurie privind absentă pe fereastră, întrebîndu-se cum naiba a intrat într-o asemenea

încurcătură.

– Eşti cu gîndul la un milion de mile, spuse Shade.

– Nu, doar la cîteva sute. Cina a fost mai bună ca prînzul, nu-i aşa?

– Cina a fost excelentă. Doar că Buck e obişnuit cu mîncarea simplă de la ţară, nu îi plac mîncărurile sofisticate, spuse el gentil.

Ea se întoarse înspre bărbatul înalt de lîngă ea şi încercă să-i pătrundă în suflet.

– Dar tu eşti obişnuit?

El ridică din umeri.

– Am fost prin lume mai mult decît a fost el. Se simte mai bine cu friptură de vită şi crenvuşti decît cu salată de ouă cu mere şi nuci.

Ea se lumină.

– Crenvurşti? Mă dau în vînt după crenvurşti.

El rîse şi îi dădu o altă farfurie.

– Poftim.

Dar la prînzul de a doua zi, Buck îşi privi cei patru crenvurşti şi spuse:

– Dar sosul chili unde-i?

Pur şi simplu nu mergea.

După un prînz dezastruos, Maggie s-a hotărît să gătească ceva pe care Buck să nu-l privească

strîmbînd din nas – friptură de vită. Căută prin frigider şi găsi un pachet mare ambalat în hîrtie pe care era o etichetă cu inscripţia „carne". Asta o s-o gătească cu cartofi. Orice dobitoc poate găti cartofi.

Nu era sigură cît să frigă carnea, dar se gîndi că o oră pentru fiecare kilogram era bine. Dar cît cîntărea pachetul? Cîntărind într-o mînă un pachet de cinci kilograme de zahăr şi în cealaltă carnea găsi că erau cam la fel. Puse carnea într-o tavă şi fixă cuptorul la trei sute cincizeci de grade, iar apoi îl mută la patru sute cincizeci, ca să compenseze faptul că era îngheţată.

Aşa, se gîndi ea simţindu-se foarte mîndră de ea. O să gătească cartofii în ultima oră şi în timp ce o să se coacă, o să fac un sos de brînză şi îngheţată pentru desert.

Satisfăcută că a reuşit să gătească artistic, Maggie plecă spre cabina ei pentru a-şi despacheta restul de lucruri şi ca să lucreze la computer.

Lucră pînă auzi alarma de la cuptor, la cinci fără un sfert şi se întoarse la bucătărie.

Friptura mirosea bine. După ce a preparat cartofii şi sosul, se gîndi să guste din carne. Taie o

bucăţică de deasupra şi o gustă. Apoi taie mai adînc cu cuţitul şi descoperi îngrozită că în interior era crudă. La naiba! Aruncă cuţitul pe jos şi se îndreptă spre uşă. În acel moment uşa se deschise şi intră Shade cu o mină veselă.

– Probleme?

Maggie apucă o bucată de friptură şi o ţinu sub nasul lui Shade. El izbucni în rîs.

– Ce naiba găseşti de rîs? Trebuia să fie cina noastră!

El luă o oală şi o umplu cu apă spunîndu-i lui Maggie:

– Taie cîteva cepe.

– Ce vrei să faci?

El îi zîmbi şiret.

– Mama mea spunea întotdeauna, dacă viaţa îţi oferă numai acreală, fă limonadă.

Buck luă o înghiţitură şi pe faţă îi apăru un zîmbet larg.

– Miss Maggie, sînt cele mai bune chiftele pe care le-am mîncat vreodată. La fel de bune ca şi cele pe care le găteşte Sybil. Poate mai bune.

Maggie se întoarse spre Shade, dar acesta zîmbi şi spuse:

– Sînt foarte bune.

– Dar mîine ce să gătesc? întrebă Maggie.

– Eu votez pentru pui cu găluşte, spuse Buck repede.

– Pui cu găluşte? Maggie zîmbi larg. Nici o problemă. Se întoarse spre Shade, dar acesta nu zise nimic, zîmbind în continuare.

Dacă n-ar fi fost atît de flămîndă, i-ar fi aruncat cu farfuria în cap. Habar nu avea cum se găteşte puiul cu găluşte şi nu-şi aminti să fi văzut vreo reţetă în cartea ei de bucate.

– Mă mir, spuse Buck între două înghiţituri, cum o femeie atît de bună şi de gospodină ca tine nu e măritată. Privi spre Shade apoi se întoarse spre Maggie.

– Nu eşti măritată nu-i aşa?

– Nu.

– Ai fost vreodată?

– O dată. N-a mers.

– Ceva copii?

– Nu. Maggie se simţea prost în faţa tirului de întrebări.

– Ce coincidenţă! Şi Shade a fost însurat o

dată. Nici lui nu i-a mers. Păcat, n-aş lăsa-o pe Sybil şi pe copii pentru nimic în lume. Ei, ştiţi, mă gîndesc că va...

– Buck, îl întrerupse Shade, ştiai că Maggie e scriitoare? Scrie un roman cu mistere.

– Nu mai spune! Ce interesant! Asta făceai la New York? Scriai poveşti misterioase?

– Eh, am făcut puţin din una, puţin din alta. Ştii cum e cu scriitorii. Spune-mi Buck, eşti născut prin părţile astea?

– Rîul ăsta e viaţa mea. Născut şi crescut la cinci mile de-aici, ca şi Sybil. Ea a fost iubita mea din liceu.

– Deci ai trăit aici toată viaţa?

– Cu excepţia anilor '70 cînd am fost în armată. Asta a fost acum vreo douăzeci de ani, de atunci sînt tot aici.

– Şi tu, Shade, spuse ea, îndreptîndu-şi atenţia către bărbatul din dreapta ei, şi pentru tine astea sînt locurile copilăriei?

– Ocazional.

– Deci nu te-ai născut şi nici n-ai copilărit pe aici? întrebă ea.

– Nu.

– Shade? Buck interveni repede, păi el e or...

– Am auzit cumva ceva despre îngheţată la desert? întrebă Shade.

Maggie îi privi pe rînd pe cei doi bărbaţi. Curios. Foarte curios!

– Vanilie cu cremă de ciocolată. Vă cunoaşteţi de multă vreme?

– Mda. Shade îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Te aştept cu îngheţata.

Ea rămase pe scaun.

– V-aţi întîlnit cînd eraţi în armată?

Buck îşi luă farfuria şi se îndreptă spre bucătărie. Shade o ameninţă cu degetul.

– Eşti cam neastîmpărată, ştii ce se spune despre cei prea curioşi?

– Da, poate că sînt cam „neastîmpărată", şi sînt la curent cu acel proverb despre curiozitate şi pisici, dar prefer să cred că, cum spune Johnson, curozitatea este caracteristică unui intelect viguros.

– Johnson? Lyndon sau Arte? întrebă el.

– Samuel.

În ochii lui Shade apăru o licărire jucăuşă.

– Bătrînul Sam nu e din epoca mea. Ce zici de nişte îngheţată?

Ea nu renunţă.

– Tu şi Buck v-aţi întîlnit în armată?

– Mda.

– Ei, vezi că n-a fost greu?

În timp ce aducea îngheţata, Maggie se întreba de ce naiba Shade era atît de secretos. Experienţa îi spunea că aceia care au gura cusută au de obicei ceva de ascuns. Întrebările ei despre trecutul lui erau perfect inofensive şi totuşi el încerca să le evite. Nu uitase cum Shade l-a întrerupt pe Buck şi, dacă Shade ar fi cunoscut-o mai bine, şi-ar fi dat seama că o enigmă îi trezea nu numai interesul, dar o determina să cunoască povestea pînă la capăt. De ce nu voia el ca ea să-i ştie numele sau orice din trecutul său? Ce ascundea exact Shade?

În vreme ce îşi terminau desertul, doi clienţi intrară pentru o bere şi Buck se ridică să-i servească.

Maggie şi Shade curăţară masa şi duseră vasele la bucătărie.

– Îţi mulţumesc pentru ajutorul tău la cină, spuse Maggie. Am fost sigură că e o cauză pierdută. Îi zîmbi. Cum te descurci cu puiul şi găluştele?

– Binişor. Mama gătea cel mai bun pui cu găluşte din lume.

– Ah? încercînd să pară blazată, ea întrebă. Care reţetă o folosea?

– Cea a bunicii.

– Oh!

Au spălat şi au şters vasele în linişte timp de cîteva minute, apoi Maggie îl abordă din nou.

– Mama te-a învăţat să găteşti?

– Mda.

– Nu e cam neobişnuit?

El înălţă din umeri.

– Credeam că pe aici fiii învaţă să tragă cu puşca, să pescuiască şi să scuipe, iar fetele încearcă să gătească, să coase şi să spele.

El zîmbi.

– Pe-aici?

– Voiam să spun, în Texas.

– Sper că n-o să te audă guvernatorul spunînd chestiile astea. Nu ştiu nimic despre scuipat, dar sînt un bun trăgător. Şi mama, ca de altfel multe femei texane, erau egalitariene cu mult înainte ca egalitarismul să fi devenit o modă.

– Egalitarismul? sprîncenele lui Maggie se ridicară a mirare.

– Mama insista ca băieţii ei să înveţe să

gătească, să spele şi să coase suficient de bine pentru a coase un nasture. Trebuia chiar să ne călcăm cămăşile noi înşine.

– Nu mă prea pricep la călcat.

Shade îi aruncă un zîmbet.

– Ştii să scuipi?

Ea rîse.

– Mai bine decît să cos, sau să gătesc, zise ea. Mai ai fraţi?

– Mda. Da.

– Surori?

– Nu. Dar tu?

Ea clătină din cap.

– Eu am din cînd în cînd fraţi şi surori, dar nu durează mult. Tata nu prea stătea pe acasă şi după ce a murit mama, am trecut prin multe orfelinate pînă am împlinit cincisprezece ani.

– Ce s-a întîmplat cînd ai împlinit cincisprezece ani?

– Am fugit. Am trăit pe străzi timp de un an, lucrînd pe ici pe colo unde puteam. Lucrurile erau destul de rele, pînă am găsit *Tree Hollow.*

– *Tree Hallow* ?

– Mmmm. Era rîndul lui Maggie să devină tăcută.

– Sună ca un refugiu pentru un iepure.

Ea rîse.

– Nu e prea departe de adevăr. Este... era un loc minunat pentru copiii fugiţi de acasă sau cu probleme. Ei m-au ajutat să mă regăsesc şi să-mi termin studiile.

Apoi îşi scoase mănuşile de cauciuc.

– Sună ca o bună organizaţie.

– Era. „Era" se gîndi ea, este cuvîntul exact. Transformarea căminului de copii o enervase şi o făcuse furioasă. În ciuda tuturor avertismentelor, ea continua să arate probleme grave ale instituţiei. Ţinea cu dinţii de asta.

– Arăţi cam încordată. Eşti cu nervii întinşi. Vrei să facem o plimbare? spuse Shade.

– Plimbare? întrebă ea pierdută în gînduri.

– E o seară plăcută. O plimbare pe malul rîului are întotdeauna un efect liniştitor asupra mea. Nu vrei să încerci?

El zîmbea iarăşi cu zîmbetul acela care o învăluia. De ce naiba şi ochii lui trebuie să fie aşa de seducători? Ea era ispitită, foarte ispitită. Ce uşor ar fi fost să meargă la plimbare cu el, pe rîu, şi să uite de puştii aceia. Nimănui nu îi păsa de ei. Nu!

– Nu! spuse ea tare. Am treabă. Ştii, romanul...

Sprîncenele lui se ridicară la vehemenţa replicii ei:

– Bine. Gîndeşte-te, poate mai tîrziu.

El ieşi din bucătărie şi îl fluieră pe Comet. Cîinele veni şi porni la pas lîngă piciorul lui.

După o oră de lucru fără rezultat, Maggie puse deoparte notele şi îşi masă ceafa şi gîtul. Era prea multă linişte. Era obişnuită cu zumzetul permanent al oraşului, cu traficul aglomerat şi sirene dincolo de fereastra ei, nu cu greieri. Se întrebă dacă exposé-ul ei era destul de bun pentru a fi tipărit. Documentaţia era bunicică, dar trebuia să dovedească totul şi clar, pentru şeful ei şi pentru avocaţi, pentru a-şi publica povestea. Îşi masă din nou gîtul, îşi arcui spatele şi îşi roti umerii pentru a-şi alunga amorţeala.

Pentru că trebuia să-şi păstreze slujba dar şi să scrie, se gîndi că definitivarea materialului o să-i răpească mai mult timp decît s-ar fi aşteptat iniţial. Bine măcar că în curînd era weekend. Îşi va dedica cele două zile, integral, scrisului şi cercetărilor ei.

Între timp avea o altă problemă de rezolvat, în afară de problema ochilor verde deschis. Nu avea nici cea mai vagă idee de cum se poate prepara puiul cu găluşte. Ignoranţa ei culinară era doar o mică problemă faţă de celelalte, dar îi accentua starea de cădere psihică şi fizică. Gîndea că, pentru prima oară în viaţă primea o slujbă, nu pentru vocabularul înţelept sau nonconformismul său, ci pentru incompetenţă. Poate că începuse aşa-numita „criză de maturitate", pentru că ea nu se simţise niciodată atît de „nelalocul ei". Vechea Maggie Marino era rezistentă, încăpăţînată. Fostul ei soţ îi spusese odată, ca de obicei în timp ce se certau, că ea nu are nevoie de nimeni şi de nimic. Ea fusese de acord şi era chiar mîndră de asta. Întotdeauna făcuse lucrurile după voinţa ei. Trecea cu uşurinţă peste necazuri şi continua tot mereu.

De ce, acum, se simţea atît de... melancolică, de singură? Ea fusese întotdeauna o singuratică şi se simţea bine aşa. Poate că încercările vieţii o zdruncinaseră mai mult decît s-ar fi aşteptat. Poate că îi era pur şi simplu dor de casă, de energia şi fascinaţia oraşului, de lucrurile familiare. Poate

că... ei, la naiba! Toată această tîmpenie introspectivă îi dădea dureri de cap.

După ce îşi făcu o cafea, Maggie ascultă atentă spre uşă. De afară venea un sunet plăcut de chitară.

Îşi spunea că poate are nevoie de aer curat, ieşi pe verandă şi privi mirată. Shade cînta uşor zîmbind, iar cînd o văzu pe Maggie se opri.

Shade remarcă modul rigid în care îşi mişca Maggie corpul şi aproape că îi simţea tensiunea. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să-i maseze umerii şi să-i sărute pielea fină de pe ceafă. Lumina palidă a umplut părul ei cu mii de scîntei, ceea ce-i amintea lui Shade de tabăra din nopţile lungi şi întunecate. Voia să se încălzească la focul din părul ei, să-şi treacă degetele prin el, să-şi lipească obrazul de al ei, chiar dacă s-ar fi ars făcînd asta. Maggie Marino avea o tristeţe sufletească adîncă. Ştia pentru că simţea propria lui tristeţe atrasă de a ei.

Ea se întoarse.

– Cînţi foarte bine.

– Mulţumesc. Ai vreo dorinţă anume?

Ea făcu cîţiva paşi spre locul unde stătea el pe

scaun şi se aşeză pe verandă lîngă picioarele lui care se odihneau pe balustradă.

– Ce ai cîntat a fost frumos. Dar nu recunosc cîntecul. Care e titlul?

– Nu are încă un titlu. Nu e gata.

Ea îl privi surprinsă.

– Tu îl compui?

– Mda.

– Deci eşti compozitor?

– Cîteodată.

– Aha, şi ce faci în restul timpului?

– Păi, el avu un moment de ezitare, un pic dintr-una, un pic din alta. În ultima vreme, cît mai puţin posibil.

– Nu sună prea ambiţios.

– Priveşte ce s-a întîmplat cu Cezar.

Ea îi dărui un zîmbet ştrengăresc.

– Sid?

El rîse.

– Julius.

Apoi tăcerea se instală în timp ce el continuă să cînte la chitară. El o privi şi simţi probabil tristeţea profundă ce emana de la ea. Acest sentiment se transmise degetelor lui şi chitara sună în liniştea nopţii.

Ochii ei se umezirã brusc şi îi vãzu bărbia tremurînd.

– Vrei să vorbim? întrebă el încet.

Ea clătină din cap.

– Ai nevoie de altă îmbrăţişare?

Privirile lor se întîlniră. Shade puse deoparte chitara şi spuse:

– Vino aici.

El îşi desfăcu braţele şi ea se aruncă în ele ca şi cum ar fi fost un refugiu. O strînse mai aproape şi continuînd să o ţină îmbrăţişată, se gîndi că s-ar simţi extraordinar dacă l-ar lăsa să o ţină aşa toată noaptea. Temîndu-se să nu rupă vraja, nu spuse nimic. O ţinea în braţele sale şi singura mişcare fu a bărbiei lui care se odihni pe o buclă de păr rebelă. El simţea sentimentul de plăcere pe care i-l dădea îmbrăţişarea şi se temu pentru o clipă să nu-l simtă şi ea. Avea o presimţire că ea s-ar fi supărat dacă ar fi aflat ce e în mintea lui.

Oricît de dură părea, Maggie avea o vulnerabilitate pe care încerca să o ascundă şi care acum era aproape de suprafaţă. Trebuia să fie cu băgare de seamă.

– Shade? murmură ea la pieptul lui.

– Hmmmm?

– Pot să-ţi spun ceva foarte confidenţial?

– Bineînţeles.

– Nu sînt o bună bucătăreasă.

El încercă să rîdă.

– Mi-am închipuit eu.

– Pot să te rog ceva?

– Spune şi te ajut. La naiba, numai să-l fi rugat şi ar fi sărit în sus şi ar fi prins un aligator cu mîinile goale.

– Mă înveţi cum să găteşte puiul cu găluşte?

El îşi lăsă capul în jos.

– Mai întrebi? Sigur că da!

Ea îl împinse uşor, atît cît să îl poată privi şi zîmbi.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Nu prea ceri ajutor, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

El zîmbi.

– Trebuie să încerci mai des. Vei fi plăcut surprinsă.

El îi dădu o sărutare prietenească. Dar buzele ei erau atît de moi, de calde, de proaspete încît nu se putu stăpîni. Nici ea nu îl opri.

Ceva aproape magic păru că se naşte între ei,

le apropia buzele şi le creştea presiunea.

Limba lui o găsi pe a ei şi sărutul se adînci cu o intensitate care trezea valuri de fiori în el. Părea o nebunie, dar el se simţi ca şi cînd ar fi aşteptat această clipă toată viaţa.

Patru

Maggie fredona veselă în timp ce-şi prindea părul cu clame.

– Arăţi foarte fericită în dimineaţa asta, spuse Onie Nell, oprind aspiratorul.

– Poate că îmi prieşte aerul de ţară, răspunse Maggie.

Se fardă, în timp ce Onie Nell îi povestea despre prietenul ei, Bily Earl, care era student la *Colegiul A&M Texas*. Erau „un fel de logodiţi" în secret, bineînţeles. Se pare că părinţii lui Onie

Nell nu prea îl apreciau pe băiat, pe cît de entuziasmată era Onie.

– O să se întoarcă acasă în weekend-ul ăsta şi o să mergem la dans sîmbătă seara, bineînţeles după ce îmi termin eu treaba.

– Ce dans? întrebă Maggie.

– Păi este întotdeauna dans în fiecare weekend cu concertul unei formaţii şi toate celelalte. Toată lumea vine la Buck sîmbătă seara. O să se danseze ca la o petrecere. Ţi-ar plăcea şi ţie, sînt sigură.

Maggie nu lăsă să i se vadă profundul dezinteres faţă de perspectiva de a ţopăi cu o bere în mînă şi mormăi ceva în loc de răspuns.

– Billy Earl e un dansator grozav. Abia aştept să vină ziua de mîine. Mi se pare că a trecut o veşnicie decînd nu l-am văzut, spuse micuţa blondă dereticînd în continuare.

– Spune-mi... Onie Nell, pe unde aş putea găsi o bibliotecă bună prin împrejurimi? Aş vrea să cercetez ceva...pentru cartea

– Presupun că mai bună este biblioteca *Universităţii Lamar*, unde învăţ eu şi nici nu e departe de aici, la vreo jumătate de oră dacă şoseaua nu e aglomerată. Ştii, mă gîndesc ce minunat este să

fii scriitoare. Ador misterele, iar Agatha Christie e preferata mea. Cartea ta o să fie ceva cam ca ale ei?

– Mmm... nu chiar.

Maggie află apoi de la fată adresa campusului şi a bibliotecii. Încercă să mai lucreze pentru o vreme dar mintea îi era leneşă în dimineaţa aceea. De obicei, ca reporter, obişnuia să-şi îndepărteze orice altceva din minte şi să se concentreze asupra a ceea ce scria. Dar gîndurile ei erau îndreptate acum către Shade. Sărutul lui o ameţise şi o tulburase. Nu-şi mai amintea ca un simplu sărut să o fi afectat atît. Şi nu era nimic „simplu" aici. Se gîndi că dacă un simplu sărut o mişcă atît de tare, atunci...

„La naiba, Maggie Marino, adună-te sau intri într-o încurcătură mult mai mare decît cea în care te găseşti acum". Cu un efort mental, reuşi să-şi îndepărteze gîndurile ce o tulburau. Dar numai pentru o clipă, căci în momentul următor îşi spuse că nu va permite să se încurce cu un fost soldat la Marină, fără nume sau ceva care să-l susţină, chiar dacă el ştia citate din Shakespeare şi săruta minunat.

Va vorbi cu avocatul unchiului Silas despre

vînzarea proprietăţii şi de îndată ce expozeul său va fi gata va pleca şi va uita că a fost vreodată bucătăreasă într-un local.

Apoi îşi aminti că trebuia să prepare puiul cu găluşte şi recurse la sugestia lui Shade de a face un sos din supă de ciuperci, suc de roşii, mazăre şi ceva condimente. Sosul rezultat nu era nici pe jumătate urît sau rău mirositor cum şi-l închipuise. Îl puse să fiarbă. După cîteva minute îl zări pe Shade venind cu un pui de găină în braţe.

– Ce naiba-i asta? spuse Maggie.

– E o găină, răspunse Shade firesc.

– Văd. Şi ce vrei să faci cu ea?

– O să gătim pui cu găluşte şi mama spunea întotdeauna că o găină grasă şi proaspătă e cea mai bună.

Maggie îl privi îngrozită.

– Bine dar e vie?

– Mda. Tocmai am cumpărat-o de la *Prentis Newton,* în josul drumului. Spunea că e grasă şi nu încape îndoială că e şi proaspătă.

Maggie ridică din sprîncene.

– Şi penele?

– Va trebui să o jumuleşti înainte.

– De ce am eu senzaţia că o să spui să o

fierbem cu cap şi picioare cu tot?

El rîse şi ea continuă repede.

– Dacă crezi că am să tai gîtul acestui pui de găină şi să-i bărbieresc penele, trebuie să fii nebun.

– Jumulit.

– Poftim?

– Nu bărbiereşti penele, le jumuleşti.

Ea îşi roti ochii disperată.

– N-am omorît niciodată nimic care să fi fost mai mare ca o muscă şi sigur n-am de gînd să jumulesc vreo găină.

– Înainte s-o jumuleşti trebuie să-i tai capul, s-o despici în două, să...

– Scuteşte-mă de detalii, ea îşi frecă nasul şi zise: scoate-o imediat de aici. Numai cînd mă uit în ochii ei blînzi mă trec fiori.

Spre marea ei uşurare, Shade mişcînd neîncrezător din umeri, plecă cu puiul care dădea din cînd în cînd din aripi. După un sfert de oră se întoarse în bucătărie.

– Ai terminat... treaba? întrebă Maggie.

El ridică din umeri.

– Nu. Voiam...

Ea ridică mîna.

– Nu vreau să aud nimic.

El rîse, o prinse de talie şi o trase înspre el.

– Oh, Maggie a mea, nu eşti chiar atît de încăpăţînată pe cît vrei să pari.

Ea îl privi. Ochii lui străluceau într-un fel pe care ea nu-l remarcase înainte. O sărută repede şi plecă în grabă, cît pe-aci să răstoarne măsuţa cu farfurii şi tacîmuri.

Ea îşi atinse buzele cu vîrful degetelor şi rămase o clipă pe gînduri. Apoi se apucă să prepare nişte sandvişuri cu brînză.

În timp ce îşi terminau dejunul pe care de altfel Buck îl aprecie sincer –, un bărbat înalt şi bronzat cu o pălărie de pai pe cap intră în local. Purta un pachet învelit într-un ziar. Shade sări în sus repede şi se îndreptă spre el. Începură să discute aprins.

Intrigată de ciudata purtare a lui Shade, Maggie îl întrebă pe Buck:

– Cine e omul acela?

– Prentis Newton. Locuieşte o bucată de drum mai jos.

– Şi ce era în pachet?

Buck înălţă din umeri.

– Probabil găina pe care a cumpărat-o Shade.

– Credeam că o să se ocupe chiar el de găină.

Buck pufni.

– Shade? Mă îndoiesc că ştie cu ce parte să înceapă. El este obişnuit cu... îşi drese vocea. A fost un prînz foarte gustos, Miss Maggie, foarte gustos. Abia aştept să gust din găluşte diseară.

Mai tîrziu cînd ea spăla vasele, Shade intră în bucătărie cu un aer misterios.

– Explică-mi te rog, spuse Maggie, cum se jumuleşte o găină.

– Oh, n-aş vrea să tulbur o fată de la oraş ca tine cu asemenea detalii. Un zîmbet îi apăru într-un colţ al gurii.

– Încearcă totuşi.

– Ei bine, sînt tot felul de metode. Depinde de stilul individual al fiecăruia.

– Şi ce stil preferi? Să-i plăteşti cinci dolari lui Prentis Newton pentru a face treaba?

– Făţarnico! se zburli el.

Ea rîse şi suflă un balon de săpun spre el.

– De ce ai mai adus găina vie aici?

Rîzînd, el îşi puse braţele pe talia ei şi o trase spre el.

– Pentru că îmi place să-ţi văd ochii ce aruncă

scîntei; ştiai că strălucesc ca o rază de soare într-un diamant?

Ea îşi puse braţele pe umerii lui şi spuse:

– Îmi place. Mai spune-mi.

În timp ce se priveau în ochi, el îşi ridică mîna şi cu încheietura degetelor o mîngîie uşor pe obraz şi continuă: Părul tău e ca... nu ştiu cuvîntul.

Ea rîse nervos şi se îndepărtă de el.

– Se pare că nu reuşesc să ies dintr-o încurcătură că intru în alta.

– Da, e ca o vijelie de foc. Ca tine.

De obicei, ea ar fi rîs, gîndindu-se la o asemenea comparaţie. Dar seriozitatea adîncă pe care o citi în ochii lui îi dădu fiori, iar vocea lui reverberă în adîncul ei. Pe jumătate înspăimîntată de reacţia ei faţă de el, îl împinse uşor şi se întoarse la vase.

– Pentru cineva care nu-şi găseşte cuvintele, te descurci destul de bine. Trebuie să fii pe jumătate irlandez. Cu o limbă ca mierea precum e a ta, pariez că toate femeile de pe-aici sînt înnebunite după tine.

– Maggie...

Îi şopti numele şi ea se întoarse clipind din

gene cu un sentiment de vinovăţie.

– Da?

– Ai prins vreodată crapi şi păstrăvi cu un coş de nuiele?

– N-am prins nici un fel de peşte cu nici un fel de coş, niciodată. Ce e un crap?

– Văd că educaţia ta este întristător de săracă. Hai să punem găina la fiert şi să mergem la pescuit.

– Dar trebuie să lucrez după-amiază.

– Să lucrezi într-o zi frumoasă ca asta ar fi un păcat împotriva naturii. E o briză minunată pe rîu şi aud un păstrăv cum îmi strigă numele.

– Cred că ai halucinaţii auditive, eu nu aud nimic. De altfel, trebuie să lucrez la romanul meu. Eu nu pot să-mi petrec toată viaţa fără rost, cum fac alţii...

– Ah, draga mea Maggie, eşti tare încăpăţînată. Vrei să te învăţ cum să găteşti puiul cu găluşte? Atunci întîi vii cu mine la pescuit.

– Ăsta-i şantaj!

– Mda..

– Eşti sigur că barca asta e bună? întrebă Maggie privind barca verzuie ancorată pe mal.

– Sînt foarte sigur, spuse Shade sărind în barcă şi întinzîndu-i mîna.

Ea păşi cu grijă şi i se păru că va sfîrşi într-o apă noroioasă plină cu şerpi şi cu crocodili. Rîzînd el o linişti.

– Nu se va scufunda. Crede-mă.

– Să te cred? Nu te cunosc suficient să am încredere în tine. Cum aş putea avea încredere în cineva al cărui nume nu îl cunosc şi nici nu vrea să mi-l spună? Eşti prea secretos cu trecutul tău şi cine poate şti dacă nu eşti un ucigaş cu toporul...

El nu răspunse şi o privi ciudat.

– Doar nu eşti...

El zîmbi.

– Un ucigaş? Nu.

O ajută să urce în barcă, îi dădu o vestă de salvare pe umeri, apoi dezlegă barca de la mal şi o împinse în larg. Ea stătea în faţa lui privindu-l, în timp ce el se aşeză la cîrmă.

Nu porni motorul ci lăsă curentul apei să îi poarte în aval, folosind o vîslă pentru a ţine direcţia.

Ea privea rîul învolburat, bancurile de nisip şi copacii stufoşi de pe mal. Apoi îşi concentră privirea pe apă, pe insectele acvatice care înotau la suprafaţă şi pe numeroasele libelule care treceau încoace şi-ncolo creînd o atmosferă bucolică.

Dar gîndurile i se întorceau mereu către bărbatul din barcă.

El purta o pereche de blugi pe talie – şi ce talie! – şi o bluză care fusese odată un jerseu. Pe oricine altcineva, hainele astea ar fi arătat groaznic. Pe el însă arătau foarte... sexy.

Mai ales cînd îşi ridica braţul şi lăsa la vedere muşchii puternici de pe abdomen şi bicepşii extraordinari.

În timp ce el vîslea, ea privea fascinată la braţele sale puternice şi la cobra tatuată pe braţul stîng, care se întindea şi se contracta odată cu mişcările lui, făcînd ca şarpele să pară aproape viu. Nu observase pînă atunci că ochii şarpelui aveau aceeaşi nuanţă de verde ca şi ai lui Shade. O forţă brută părea să emane din bărbat şi din şarpe, făcîndu-i sînii să se înfioare.

– Vezi ceva interesant? întrebă el.

Ea tuşi dregîndu-şi vocea.

– Mă interesează tatuajul tău. Ce fel de floare e

aceea?

El îşi privi braţul ca şi cum şi-ar fi amintit că floarea era acolo.

– Belladorına.

– Belladonna. Prinţesa umbrelor nopţii. De asta te cheamă Shade?[1]

El ridică din umeri.

– Aveam nouăsprezece ani, eram beat... Asta-i. Cred că am să-l şterg de pe braţ.

– Îmi place.

Un colţ al mustăţii lui se ridică.

– Atunci îl las.

– Oh, nu face asta pentru mine, spuse ea repede, vreau să spun, în cîteva săptămîni eu voi fi...adică... ah, priveşte, un iepure.

El nu se întoarse ca să privească. Dar zîmbi într-un mod care o făcu să se simtă agitată.

– Sînt o grămadă de iepuri pe aici.

Pentru cîteva minute domni tăcerea. Din nou ea privea copacii, apa, cerul, păsările. Închise ochii şi încercă să se concentreze la căldura şi mirosul rîului, la vegetaţia primăvăratică şi la aerul limpede.

1. Umbră

Dar privirea îi alunecă din nou spre mîinile lui puternice cu degete lungi şi se întrebă ce ar fi dacă ar atinge-o cu degetele pe piele. Se înfioră.

– La ce te gîndeşti?

Ochii li se întîlniră şi ea ştiu că el ghicise. „Lua-l-ar naiba, ştie la ce mă gîndesc".

– Eu... mă întrebam doar de ce nu porţi şi tu o vestă de salvare. Ai insistat să port eu una.

– Îmi place să trăiesc periculos.

Era o nuanţă de umor în vocea lui, dar mai era şi altceva. Ceva care o făcea să se cutremure.

Comentariile lui, tatuajul, reticenţa lui cînd vorbea de trecut...

– Aproape că îţi văd rotiţele mişcîndu-se în minte, spuse el.

– Experienţa din Vietnam te face să fii aşa cum eşti ?

– Cum sînt?

– Nu pari să ai alte ambiţii decît de a trîndăvi pe lîngă localul lui Buck, să bei o bere, să înoţi, să joci biliard, să cînţi la chitară sau să mă ajuţi pe mine la gătit. Nu vrei să împarţi cu nimeni nimic. Eşti atît de secretos... atît de..., ea flutură mîna: Nici măcar nu ştiu exact cum să te descriu. Am o presimţire puternică, cred, că ascunzi ceva. Sau

poate îţi reprimi un sentiment. Veteranii războiului din Vietnam au deseori probleme în reintegrarea lor socială.

El chicoti.

– Îţi apreciez preocuparea, Maggie, dar nu rezolvi problema experienţei mele din Vietnam cu mulţi ani în urmă. Nu a fost tocmai plăcut, dar nu am coşmaruri sau reamintiri bruşte. Nu sufăr de sindromul post-traumatic. Admit că am avut probleme un timp dar, spre deosebire de camarazii mei, am beneficiat de un suport solid şi de o familie iubitoare. Dar chiar şi aşa, chiar dacă am trecut de asta, tot nu-mi place să abordez subiectul ăsta.

El părea să aibă răspunsuri pentru toate întrebările ei, dar ea nu renunţă.

– Vorbeşte-mi puţin despre familia ta.

El vîsli o vreme apoi spuse:

– Tatăl meu a murit cu cîţiva ani în urmă. Mama este extraordinară. Lucrează în grădină şi ca voluntară la spital. Zîmbi. Şi este o fantastică bucătăreasă.

– Şi fraţii tăi? Ce fac, cu ce se ocupă?

– Oh... au o fermă, printre alte lucruri.

– Cu cai?

El rîse.

– Cu cai.

Apoi ea luă o undiţă – renunţă la coşul de nuiele – şi îl întrebă:

– Vrei să-ţi pun momeală în cîrlig?

– Mă descurc şi singur.

Se aplecă şi în palmă îi răsări ceva argintiu.

– Ce-i asta? întrebă Maggie.

– Un mormoloc.

– Dar e viu!

– Bineînţeles că e viu. Cum ar putea altfel să atragă peştii?

Ea luă mormolocul în mînă şi încercă să nu se strîmbe.

– Ce fac acum?

– Înfige cîrligul prin mijloc, uite, aşa..., îi arătă el. Maggie închise ochii.

Ea încercă, dar nu reuşi. Mai încearcă o dată şi dădu greş din nou. Era mai greu decît îşi închipuise. Încercă încă de cîteva ori, iar ultima dată îşi agăţă blugii. Deschise ochii şi îl văzu pe Shade privind-o intrigat.

– Ce faci?

– Pun momeala în cîrlig.

– Cred că ar ajuta mai mult dacă ai deschide

ochii.

Ea îi aruncă o privire întunecată.

– Tu o faci cum ştii tu, eu o fac cum ştiu eu.

Shade îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs. Rîdea scuturîndu-şi umerii şi clătinînd barca .

– Domnişoară Maggie Marino, nu eşti altceva decît o mare neîndemînatică... îi puse el momeala în cîrlig.

Ea se încruntă la el şi izbucni:

– Nu sînt o „neîndemînatică". Doar pentru că nu-mi face plăcere să omor mormoloci neajutoraţi şi să tai gîturi de găini nu înseamnă că sînt slabă. Şi, domnule mare-şi-tare ex-marinar, am văzut că nici tu nu te-ai grăbit să omori găina. Acum, ce naiba fac cu cîrligul ăsta nenorocit?

– Întoarce-l pe cealalată parte a undiţei, fixează pluta şi aruncă-l în apă. El îi arătă şi ea îl imită cu atenţie.

– Şi acum? întrebă ea.

– Acum aşteptăm. Taci şi priveşte-ţi pluta.

Ea privi pluta vopsită jumătate albă, jumătate roşu cum juca pe suprafaţa apei şi aşteptă treizeci de secunde. Un minut, două. Nu se întîmplă nimic..

– De ce trebuie să privesc pluta? suspină ea.

– Cînd peştele muşcă, o trage sub apă.

Ea mai aşteptă cîteva minute. Iarăşi nu se întîmplă nimic.

– Şi asta trebuie să fie distractiv? întrebă ea.

El zîmbi.

– Ai răbdare.

– Nu cred că am calităţi suficiente pentru a deveni pescar. Răbdarea nu se numără printre virtuţile mele cel mai grozave. Poate că mormolocul a scăpat.

Ea ridică firul şi privi la cîrlig, dar era acolo şi îl aruncă în apă. Pluta stătu o clipă apoi se scufundă brusc.

– Pluta! Pluta! strigă Maggie.

– Trage de undiţă!

– Şi cum să trag de undiţă?

– Prea tîrziu. S-a dus.

– La naiba! murmură Maggie.

– Şi, probabil că a luat şi momeala cu el.

Bineînţeles, cîrligul era gol. Maggie luă un alt mormoloc din cutia cu momeală şi îi spuse: „Îmi pare rău, prietene" şi îl plantă în cîrlig. Nu îşi îngădui să se gîndească la nici un mormoloc.

Îşi reamintea de un peştişor auriu pe care îl avusese cînd era copil, singura ei jucărie. Cît de fericită era privindu-l. Îl adusese mîndră acasă într-o pungă de plastic umplută cu apă. În fiecare zi îi schimba apa din acvariu, îi vorbea şi îl hrănea în fiecare dimineaţă înainte de a pleca la şcoală. Dar peştişorul a murit după şase săptămîni şi ea a plîns zile întregi. În acelaşi an murise şi mama ei.

Aruncă în apă cîrligul, suspină şi se pregăti pentru o aşteptare lungă şi plictisitoare. Aproape imediat, pluta dispăru sub apă.

– Am prins unul! strigă ea în timp ce trăgea cu nădejde de undiţă.

Shade zîmbea condescendent privind-o pe Maggie în timp ce se întorceau la Buck. El mergea, ea aproape că dansa de fericire tot arătînd peştele pe care îl prinsese. Lui îi plăcea felul în care ea rîdea şi zîmbea cu toată gura pînă la urechi. Vivacitatea ei şi veselia contagioasă îl încălzeau pe Shade ca un foc interior. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse erau destul de ne-

naturale şi mai ales îşi ascundeau faţa sub diferite machiaje.

Maggie scutură plasa cu peşte.

– Ei, aşa-i că nu ai mai văzut un asemenea peşte? Pe primul l-am lăsat intenţionat să scape. Cam cît crezi că cîntăreşte?

El luă peştele.

– Aproape două kilograme, o să-l cureţi pentru cină?

Zîmbetul ei dispăru.

– Am uitat de asta.

El îşi trecu braţul pe după gîtul ei şi o sărută pe nas.

– Aş putea fi convins să fac treaba în locul tău, pentru un anumit preţ. Ce zici să mergem împreună în oraş după cină? Sînt cîteva filme pe care abia aştept să le văd.

– N-am putea merge în altă zi? Trebuie să-mi pun puţină ordine prin notiţe, înainte de a merge în *Beaumont University.* Mi-am planificat să-mi petrec ziua studiind în biblioteca universităţii.

– Sună cam ciudat. De ce trebuie să studieze un romancier?

– Oh... trebuie să verific cîteva fapte din roman. Şi să aflu efectele cîtorva otrăvuri. O gră-

madă de lucruri.

– Ai nevoie de ajutor?

Ea clătină din cap.

– Mulţumesc oricum. Acum hai să-i arăt lui Buck, peştele.

– Eşti într-adevăr fericită pentru asta, nu-i aşa?

Ea îşi ridică bărbia şi încercă să-şi redobîndească zîmbetul.

– Mda.

El rîse de încercarea ei de a-l imita. Nu îşi putea aminti cînd se distrase atît de bine ultima oară.

Entuziasmul ei pentru peşte era egal cu acela al unui puşti cînd primeşte jucării de Crăciun. Maggie Marino îi readusese zîmbetul şi îi pătrunsese în suflet, fără măcar să încerce sau să dorească asta. Simţea că dacă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă cu ea, totul ar fi altfel. Fosta lui soţie era interesată doar de modă şi baruri selecte. Dar Maggie, cu personalitatea ei vibrantă şi cu vulnerabilitatea pe care încerca cu greu să o ascundă, a fost ca un sculptor pentru el. Va fi ea un sculptor, îl va modela şi o va modela pînă cînd vor fi unul. Acum, dacă ar putea-o convinge că sînt

făcuţi unul pentru altul, viaţa sa ar fi completă. Învăţă repede să nu o constrîngă, ci să îi lase spaţiu liber de acţiune şi pînă la urmă o va avea. Cu cît se apropiau de casa lui Buck, Shade se simţea neliniştit, presimţind o cursă, un pericol.

Poate se înşela, dar avea o presimţire cam cine ar putea fi şoferul maşinii parcată în faţă.

La naiba, nu era încă pregătit pentru asta.

– Se pare că Buck are un client, spuse repede în timp ce o ducea pe Maggie spre cabina ei. O să pun peştele la gheaţă şi poţi să i-l arăţi mai tîrziu.

Ea protestă.

– Dar...

– Şi trebuie să facem curăţenie şi să nu uităm de pui. Cred că e deja gata.

Shade ştia că vorbea prea repede şi că practic o tîra pe Maggie spre cabina ei, dar nu voia să lase pe nimeni să strice lucrurile tocmai acum.

Maggie găsi comportarea lui Shade extrem de ciudată. Era clar că încerca să o îndepărteze de acel cineva care era cu Buck. De ce? Antenele ei

de reporter se înălţară.

În timp record, făcu un duş, se schimbă şi se grăbi spre local cît putu de repede. Remarcă că maşina verde era încă acolo şi intră pe uşa din spate în bucătărie. Se plasă în spatele barului cu oglindă, de unde putea să observe totul fără să fie văzută.

Buck discuta cu un bărbat înalt şi masiv despre semnalmentele lui Shade, – îmbrăcămintea, cizmele, totul.

Bărbatul avea o stea de argint prinsă de vestă şi un pistol la brîu. Pălăria îi era împinsă pe spate.

Pentru că era prea departe ca să audă, se duse lîngă peretele cu uşa ce dădea în local.

– Eşti sigur că nu l-ai văzut? întrebă omul cu pălărie.

– Nu pot să spun că l-am văzut, dacă nu l-am văzut, replică Buck.

– Cred că nu ai minţi un ranger texan, nu-i aşa Buck?

– Mă faci mincinos? se enervă Buck.

– Ei, hai, prietene, nu te agita. Sînt doar nerăbdător să-l găsesc. E o problemă serioasă. Se dă o recompensă frumuşică pentru orice informaţie

despre el.

– Vrei să-ţi spun ce poţi să faci cu recompensa ta?

– Eşti un prieten adevărat Buck, dar eu tot o să-l găsesc. Şi curînd.

– Îţi urez noroc.

Poliţistul rîse.

– Pariez că-mi urezi noroc. Oricum, îţi mulţumesc.

Judecînd după linişte, Maggie ştiu că discuţia se încheiase şi se grăbi la bucătărie. Imediat ce maşina verde se îndepărtă, ea îl văzu pe Buck grăbindu-se spre cabina lui Shade. Ciudat. Foarte ciudat. Cei doi vorbiseră despre Shade. Ea auzise numai sfîrşitul conversaţiei, dar dacă vorbeau despre Shade, de ce îl căuta un poliţist texan? Era asaltată de mii de întrebări.

În cîteva minute, Shade i se alătură în bucătărie. Îşi schimbase hainele, iar părul îi era încă ud. Nu arăta a fi prea nervos. De fapt era cel dintotdeauna. Ea vru să-l întrebe, dar îşi dădu seama că nu putea să-l întrebe nimic, căci astfel s-ar fi dat de gol că spionase. Se hotărî să aştepte şi să-l chestioneze pe Buck mai tîrziu.

– Eşti gata de spectacol? o întrebă el.

– Gata. Cu ce începem?

Ei doi făceau o echipă bună, şi în scurt timp puseseră la punct bucăţelele de pui. Apoi tăiară o bucată mare de nap verde, care nu i se păru deloc apetisantă lui Maggie şi o pîine-cozonac rumenă care mirosea nemaipomenit.

În timp ce stătea la masă, ei trei şi o pereche de pescari care sosiseră mai devreme, curiozitatea ei nativă nu îi dădea pace şi întrebă:

– Am observat că omul acela cu maşina verde cu care vorbise Buck mai devreme avea pistol. Cine credeţi că era?

Shade ridică din umeri.

– Probabil că era paznic-pădurar. Se pare că s-au înmulţit braconierii la vînat şi la pescuit pe-aici în ultima vreme.

Pădurar. Bineînţeles, se gîndi ea simţindu-se prostită. Semăna cu un paznic dintr-un parc. Cînd auzise „texan ranger" se gîndise la cowboy-ii din filme, dar aceştia dispăruseră probabil de mult timp.

Shade se opri la uşa cabinei ei şi spuse:

– Cina a fost un succes strălucitor. Cred că puiul cu găluşte a fost cel mai bun pe care l-am

mîncat vreodată.

– Au fost bune, într-adevăr. Cred că şi lui Buck i-a plăcut. A mîncat trei porţii. Dar reţeta mamei tale şi mai ales tu, meritaţi toate felicitările. Îl sărută scurt şi rapid pe obraz şi murmură: Mulţumesc. El îi dărui o privire încruntată.

– Doar o mică îmbrăţişare primesc după ce am muncit patru ore în bucătărie încinsă? Hai, arată-mi ceva mai bun.

O îmbrăţişă, îşi apropie faţa de a ei, iar ochii lui Maggie se închiseră aproape imediat. Ea aşteptă, dar sărutul nu veni. Mirată, deschise ochii şi spuse:

– Ce mai aşteptţi?

– Pe tine.

Ea se gîndi „La naiba, de ce trebuie să încep eu?". Se eliberă din îmbrăţişarea lui cu o smucitură şi în ochi îi apăru o licărire încruntată „Îţi arăt eu ţie", şi cu o mişcare nerăbdătoare îşi întredeschise buzele şi începu să îl sărute. Planul ei reuşi. Cînd buzele lor s-au atins şi limba ei o simţi pe a lui, în adîncul fiinţei ei izbucni un foc pe care ştia că nu îl va mai putea stinge niciodată...

Cinci

Cînd sună alarma ceasului sîmbătă dimineaţa, Maggie se răsuci, apăsă butonul de oprire şi se rostogoli înapoi. Se simţea de parcă închisese ochii doar de cîteva minute şi se gîndi că era imposibil să fie ora de trezire. Deschise un ochi cu mare greutate, privi la ceas şi îl închise la loc.

Stătu încă cîteva minute, apoi azvîrli pătura şi desprinzîndu-se cu greu de patul călduţ se ridică în capul oaselor considerînd că nu e normal să se gîndească şi să acorde tot timpul ei unui bărbat

care o făcea să fie cu nervii tot timpul încordaţi şi să nu poată dormi noaptea.

Furioasă pe o asemenea purtare ridicolă, se forţă să stea sub duşul călduţ – nu rece, chiar atît de masochistă nu era – înainte de a-şi îngădui o ceaşcă de cafea. După ce îşi alimentă creierul cu puţină cofeină şi umplu castronaşul cu mîncare pentru motan, Maggie se îmbrăcă sport ca pentru o zi într-o bibliotecă. De fapt, două zile de muncă şi nederanjată de nimeni.

– Gîndeşte-te, Blăniţă, spuse ea scărpinînd capul motanului, după zile întregi în care nu trebuie să mai privesc la oale şi tigăi sau la o plăcintă necoaptă! Ea îl mîngîie tandru. Plec şi îţi las mîncare şi apă în caz că vin mai tîrziu. Se ridică, îl salută cu mîna pe motan, înhăţă sacoşa şi ieşi.

Maşina porni imediat şi aluneca silenţios către *Beaumont*. Urmînd cele spuse de Onie Nell găsi uşor biblioteca universităţii. Înăuntru un student asistent prietenos îi arătă ce o interesa şi sistemul de lucru.

Mulţumită de facilităţile şi performanţele computerului se pierdu imediat în cercetări. Putea fi o bucătăreasă slabă, dar se descurca nemaipomenit cînd era vorba să scrie un reportaj. Şi ce po-

veste va fi! Pe măsură ce tria informaţiile despre consiliul de administraţie de la *Tree Hollow,* devenea tot mai entuziasmată.

După doar o examinare sumară găsi cîţiva directori care aveau ceva probleme dubioase, în legătură cu diferitele substanţe din laboratoarele şcolii.

Copiii care ajungeau la *Tree Hollow,* aveau de obicei nevoie de ajutor pentru a evita sau a uita de droguri, sex, crime şi violenţe, nu de a fi împinşi tocmai către aceste lucruri. Aveau nevoie de educatori, nu de oameni care le umpleau buzunarele cu de toate şi le accentuau perversiunile.

Iar Maggie era hotărîtă să termine odată cu aceşti depravaţi ticăloşi care au distrus tot ce avea mai bun *Tree Hallow* şi pe copiii de acolo. La naiba cu ei, ticăloşii!

Cînd îi ajunse la urechi anunţul de închidere la ora cinci, fu dezamăgită. Dar cînd încercă să se ridice în picioare şi simţi furnicături şi ameţeală prin tot corpul, îşi dădu seama că lucrase opt ore aproape neîntrerupt. Era epuizată.

Înainte de a se întoarce la Buck, îl rugă pe studentul asistent să-i recomande un restaurant bun.

– Vă place mîncarea Cajun?

Maggie ridică din umeri.

– N-am mîncat niciodată, dar pot încerca.

– *Herbertis* este un restaurant familial plăcut şi intim unde se servesc cele mai bune trufe şi gumbo din oraş.

– Pare interesant, gîndindu-se cam ce-o fi aia „gumbo".

Găsi repede restaurantul, dar în timp ce parca maşina, zări o librărie şi se decise să-şi cumpere un roman pentru a se relaxa la cină. Cînd intră în librărie, un sunet de clopoţel o însoţi după ce deschise uşa. O femeie blondă, foarte atrăgătoare, îi zîmbi şi îi spuse Bună! cu inconfundabilul accent texan. Apoi continuă: bine ai venit la *„Marea Evadare".* Te pot ajuta cu ceva?

Maggie se hotărî pentru un roman cu mistere al unei cunoscute autoare americane. Plăti pentru carte şi ieşi. Ajunse la restaurant şi în parcare remarcă o camionetă verde. Instinctiv privi cine o conducea. Ridică din umeri. „O coincidenţă", se gîndi ea. Văzuse vreo douăzeci de camionete verzi în acea zi. Se pare că toată lumea are pe-aici o camionetă verde.

Cina fu delicioasă, mai ales că nu trebuise să

o gătească ea, şi se bucură de colţul liniştit în care citi primele două capitole ale cărţii pe care tocmai o cumpărase. Romanul era despre o femeie care se îndrăgosteşte de un bărbat fermecător şi sexy, dar care avea să se dovedească un toxicoman şi un spărgător.

De la premisa aceea, începu să se gîndească la Shade. Învăţase cu mult timp în urmă că lumea e plină de nebuni şi de fapt ce ştia cu adevărat despre bărbatul cu nume atît de curios? Desigur nu era îndrăgostită de Shade, dar a devenit repede ataşată emoţional de el. Şi cine putea să-i spună mai multe despre el în afară de Buck? Apoi, ce ştia ea despre Buck ,decît faptul că are un localnic. Despre amîndoi bărbaţii auzise pentru prima oară doar acum cîteva zile. Atunci?

Texasul are cel puţin tot atîţia nebuni cît are şi New York-ul, continuă Maggie, dar în Texas bărbaţii se purtau civilizat, erau mai manieraţi şi o atrăseseră într-o zonă liniştită a creierului ei. Pînă atunci o anumită slăbiciune şi o mare cantitate de cinism o ajutaseră să supravieţuiască într-o lume atît de dură. Ar fi o proastă dacă ar abandona aceste arme acum. „Ai grijă fetiţo", îşi spuse ea, dacă te încurci prea mult cu Shade poate fi de

rău augur.

Era aproape opt cînd Maggie ajunse la Buck. Maşini şi camionete erau cu grămada parcate în faţa localului şi altele soseau una după alta într-un ritm ameţitor. O undă de muzică pornind din local îi atinse auzul cînd deschise uşa maşinii. În timp ce încuia portiera, îl zări pe Shade ieşind din cabina lui cu un maldăr de haine în braţe. Inima îi bătu puţin mai repede şi simţi un moment de panică. Shade se apropie de ea.

– Mă bucur că te văd iarăşi. Ai avut o zi bună?

Ea trase aer în piept şi zîmbi politicos.

– Foarte bună, mulţumesc. Pleci undeva?

El chicoti.

– Nici vorbă. Baia mea are probleme cu ţeava de la cadă şi mă mut în cabina cealaltă. El arătă cu bărbia înspre cabina vecină cu a ei.

– Ai nevoie de ajutor?

– Este ultimul transport, spuse el, dar ţi-aş rămîne îndatorat dacă mi-ai deschide uşa.

Ea se grăbi să deschidă uşa şi după ce el intră, se întoarse să plece.

– Nu te grăbi, intră puţin. Vreau să stăm de vorbă.

În ciuda tuturor avertismentelor despre nebuni, pe care şi le băgase în cap tot drumul înspre casă, ea rămase aşteptînd ca un căţel cuminte. Nu era sigură ce avea deosebit Shade, dar în clipa cînd ajungea în preajma lui, raţiunea ei pierdea întotdeauna lupta cu inima. Ori era zîmbetul lui, ochii lui aproape hipnotici, sau modul atrăgător în care mergea, ori toate acestea la un loc, nu ştia...

El îşi agăţă hainele şi închise uşa de la baie, apoi se apropie de ea. Shade arăta foarte atrăgător în blugi, cizme şi o jachetă tipică indienilor americani cu franjuri pe mîneci.

Sub jachetă purta un tricou verde-deschis ca şi ochii lui. Era proaspăt bărbierit cu mustaţa aranjată şi mirosea a parfum scump, pe care ea îl recunoscu vag a fi una dintre cele mai scumpe ape de colonie pentru bărbaţi.

El o sărută şi spuse.

– Mi-ai lipsit astăzi. Îi dădu la o parte părul şi o privi atent. Arăţi cam obosită.

– Sînt obosită. Ea îşi ridică umerii încercînd să se îndepărteze de el.

– Întoarce-te. El începu să-i maseze gîtul şi umerii cu degetele lui sensibile şi puternice. Ai

mîncat de cină? Herghel Vick şi soţia lui au grijă de mîncare în weekend-uri, iar friptura lui este nemaipomenită.

– Mulţumesc, dar am cinat în *Beaumont*. Avînd pe cineva care să-i recunoască oboseala şi care s-o întrebe dacă a cinat, faptul ăsta îi dădu un sentiment cald, reconfortant. Şi să aibă pe cineva care să o maseze era divin. Se lăsă cu totul în voia degetelor lui şi murmură:

– Dacă eşti milionar, mă mărit mîine cu tine.

Degetele lui de opriră.

– Un milionar? Ăsta e tipul de bărbat care te interesează?

Ea rîse.

– Doamne...nu. Era doar o figură de stil. Am avut deja unul şi mi-a fost suficient.

El continuă să o maseze.

– Fostul tău soţ a fost milionar?

– Nu cît timp am fost căsătoriţi, dar era pe drumul cel bun. Din cîte am auzit, a reuşit. Sînt bucuroasă pentru el şi mai bucuroasă că nu a trebuit să fiu acolo.

El o masă pe spate în sus şi-n jos, şi ea se arcui cu o senzaţie plăcută. Apoi spuse:

– De nu faci o baie, îţi pui blugii şi să mergem

la *boot- scootin*.

– *Boot-scootin?*

– Dans *country şi western.* Nu auzi muzica? El îşi mişcă umerii şi pocni din degete în ritmul muzicii. Numai un mort ar putea pierde aşa ceva.

– Bine dar n-am cizme de cowboy şi nu ştiu *boot- scootin* [1].

El îi dărui un zîmbet larg.

– Ei bine, Maggie a mea, eşti pe cale să înveţi de la un maestru.

– Ştii, sînt cu adevărat foarte obosită. Cred că o să fac un duş şi o să mă bag în pat.

– Ai nevoie de companie?

– Nu mulţumesc. De ce nu te duci să dansezi? Sînt sigură că cel puţin o duzină de domnişoare abia aşteaptă să vii.

El suspină.

– Nu vreau o duzină, te vreau pe tine. Ceva din expresia feţei lui o tulbură puţin. Poate treci iarăşi pe-aici mai tîrziu.

1. Cizmă scuturată

„Yeee-haaa!" se auzi un strigăt ce acoperi muzica şi făcu să vibreze tavanul şi podeaua pe care Maggie îşi ţinea picioarele. O energie enormă se degaja din încăperea unde o grămadă de oameni vorbeau, rîdeau, beau şi dansau. Maggie nu îl zări pe Shade, ceea ce oricum ar fi fost destul de greu prin fumul gros şi atîţia oameni care se mişcau continuu. Se apropie de bar şi o zări pe Onie Nell care tocmai pregătea un cocktail.

– Bună, spuse Onie Nell scuturîndu-şi veselă buclele blonde. Mă bucur că te-ai hotărît să vii. Nu e grozav?

– Întreabă-mă din nou după ce îmi revin puţin. Prietenul tău e aici?

– Oh, da. Cel de acolo, Billy Earl. Ea arătă înspre un băiat înalt, slăbuţ şi cu mărul lui Adam foarte proeminent, care purta o pălărie de cowboy neagră care îi cădea peste urechi. Nu e drăguţ?

– Mmmm, murmură Maggie. Cu cine dansează?

Cu sora lui, Mavis. Vine să mă înlocuiască în cîteva minute. Se auzi „chemăm pentru bere". Cred că o să duc eu berile, înainte să-şi iasă din fire.

Buck era ocupat în spatele barului. Cînd Maggie îi prinse privirea, el îi turnă o băutură şi spuse:

– În contul casei.

– Se pare că eşti tare ocupat în seara asta, zise ea.

– Cel mai bine merge afacerea sîmbăta. Mai ales cînd Shade e pe aici.

– De ce atunci? întrebă ea intrigată de comentariul lui Buck.

– El întotdeauna cîntă ceva la chitară şi oamenilor le place.

Ea privi spre ringul de dans unde tocmai se termina un dans săltăreţ şi începu o baladă lentă. Cu chitara în braţe, Shade se apropie de microfon. Cînd începu să cînte cu vocea lui adîncă, plăcută, Maggie auzi un suspin colectiv în încăpere. Cît timp îl privi şi ascultă cîntecul, tonurile lui melodioase vibrară adînc în interiorul ei. Cuvintele lui despre o femeie pe care s-o iubeşti şi sonoritatea timbrului vocii sale trimiteau efluvii de emoţie spre ea. Sensibil, seductiv, incitant, nici unul dintre aceste cuvinte nu putea descrie exact efectul asupra ei.

– E fantastic, nu-i aşa? Onie Nell suspină

adînc. Atît de talentat şi atît de sexy. Ştiai că scrie singur cîntecele?

– Sînt şocată, spuse Maggie. Nu ştiam.

– Ar putea să-şi pună cizmele sub patul meu oricînd ar vrea, suspină din nou Onie Nell. Păcat că nu sînt mai bătrînă puţin. Îi aruncă lui Maggie o privire complice şi zîmbi sugestiv.

Maggie îl privi pe Shade lăsînd la o parte emoţiile şi cîntînd ca un profesionist. Era şi ea tot atît de fascinată ca şi ceilalţi. Pentru o clipă fu sigură că el a cîntat pentru ea. Cînd ultima notă se stinse ea se simţi captivată, atrasă... fascinată.

După cîteva minute de pauză, el, împreună cu formaţia, începu un country-rock, care aduse sala în pragul isteriei.

După cîteva priviri şi mişcări sugestive, el se uită direct la ea spunînd versuri despre „o femeie teribilă, cu ochi înnebunitori şi buze moi, exact pe măsura mea".

Bătaia tobelor adăugată la sunetul vocii sale de bas atinse toate zonele ei erogene. Stomacul i se contractă, sînii vibrară şi sfîrcurile lor se întăriră.

– Oh... Doamne... spuse ea privind la Shade ca hipnotizată, în timp ce genunchii îi tremurau.

– Aşa-i că el e incredibil? spuse Onie Nell roşind.

– Incredibil e un cuvînt prea palid.

Pentru prima dată în viaţă, Maggie înţelese de ce femeile se dădeau în vînt după cîntăreţi. Instinct primitiv pur. Îşi putea simţi propriul instinct crescînd. Sînii i se ridicară şi tricoul i se lipi de spate. „O iubesc, e teribilă ". Ochii lui o priveau şi făcu o rotaţie pe genunchi de care ar fi fost mîndru şi Elvis. Încălzită şi încinsă la maximum, Maggie ieşi din încăperea plină de fum şi abur în aerul rece al nopţii, îşi rezemă capul de un pin din apropiere şi respiră adînc.

Ce se întîmplă cu ea?

La naiba, ştia ce se întîmplă. Shade o înnebunise. Niciodată un bărbat nu o tulburase atît de profund. Şi doar cu o privire şi un cîntec. Sfinte Sisoe!

După încă cîteva răsuflări şi multe auto-mustrări despre purtarea ei copilărească îşi regăsi controlul emoţional şi intelectual. Cu cît descoperea mai multe despre Shade, cu atît devenea mai confuză.

Cine era de fapt omul ăsta?

La început a crezut despre el că e needucat,

nesofisticat, dar descoperise că nu era cazul. Cu tot comportamentul „popular", avea un vocabular extrem de elevat. Din conversaţia cu Shade, ea dedusese că el era foarte citit, umblat prin lume şi civilizat. Deşi nu era expertă în muzică, ea recunoscu că Shade avea şi un enorm talent muzical. Oare de ce nu a înregistrat ceva la Nashville, sau măcar să cînte în oraş, unde îşi putea face mai uşor un nume. Se ascundea? De ce?

– Maggie! o voce de femeie o chemă dintre maşinile parcate.

– Sînt aici, Onie Nell.

– Oh, slavă Domnului, spuse fata. Ai dispărut atît de repede că am fost îngrijoraţi pentru tine. Shade m-a trimis să verific dacă te simţi bine. Ar fi venit chiar el, dar mulţimea s-a revoltat, crezînd că vrea să plece.

– Sînt bine. Cred că din cauza fumului am ameţit.

– Vii înăuntru?

Maggie negă din cap.

– Sînt foarte obosită. Cred că mă duc să mă culc.

– Bine, e-n regulă. Dar cred că Shade va fi dezamăgit.

Onie Nell se întoarse să plece, dar Maggie o strigă.

– Te rog răspunde-mi scurt la o întrebare. Cu ce se ocupă rangerii texani?

– Ştii, nu sînt prea sigură dar cred că sînt implicaţi în investigaţii şi prind criminali. Sînt foarte duri, ştiu asta.

Răspunsul ei o tulbură pe Maggie, care reuşi să zîmbească, totuşi.

-- Mulţumesc. Ne vedem mai tîrziu. Se îndreptă apoi spre cabina ei.

O duzină de întrebări îi năvăliră în minte în timp ce mergea, dar una îi persista în cap.

Avea o puternică presimţire că rangerul pe care l-a văzut ieri îl căuta pe Shade. De ce?

De ce anume fugea? De ce se ascundea? De fapt, nu se ascundea cu adevărat, dacă a cîntat prentru aproape o sută de oameni. Ce însemnau toate astea?

Ea examină fiecare posibilitate ce îi venea în minte, de la faptul că el era un martor-cheie într-un proces şi avea nevoie de protecţie, pînă la faptul că el era un evadat sau căutat pentru o crimă. La naiba, va afla ea în curînd!

Şi ştia exact cum să înceapă.

Ajungînd în cabină, ea îmbrăcă o cămaşă de noapte închisă la culoare şi un capot vaporos albăstrui. Cînd să se bage în pat îl zări pe Blăniţă mieunînd afară. Veni la el, dar Blăniţă după ce se frecă de picioarele ei mieunînd, o zbughi în întuneric.

Maggie se întoarse şi văzu că fereastra de la cabina lui Shade era deschisă. Pentru că era cam prea înaltă pentru ea, luă două lăzi de plastic şi se urcă pe ele. Intră cu grijă pe fereastră şi se strecură în cameră. De afară, luna lumina cu razele ei ce pătrundeau prin perdeaua transparentă.

Aducîndu-şi aminte că avea cu ea o lanternă mică, tip stilou, Maggie o aprinse şi începu să cerceteze atentă. Văzu lenjerie intimă împrăştiată pe jos. „Mătase" se gîndi ea, frecînd între degete materialul. Ciudată alegere pentru cineva care purta blugi şi tricou. Cum plimba lumina de jur împrejur, zări o sclipire ca de aur.

Privi mai de aproape. Era un ceas *Rolex.* Şi nu era una dintre nenumăratele copii proaste de care era plin New York-ul. Ăsta era aur de 18 karate. Curios, foarte curios. Intră în baie şi în afară de cîteva perechi de blugi şi tricouri, găsi un

costum. Se uită la etichetă – *Armani*, mai erau cîteva perechi de cizme şi pantofi sport aliniaţi pe podea. Erau două perechi, extrem de scumpe ale unei firme italiene. Într-un colţ mai îndepărtat pe jumătate ascuns de o valiză, ea descoperi o geantă mică din piele. Auzi un zgomot şi înlemni cu geanta în mînă.

O cheie descuie uşa cabinei şi inima îi tresăltă puternic. Doamne, numai să nu o găsească acolo! Puse geanta înapoi şi se băgă sub pat tocmai cînd uşa se deshise. Îşi ţinu răsuflarea şi auzi două perechi de cizme, una mică şi una mare intrînd. Auzi o şoaptă de bărbat şi un suspin de femeie care se apropiau de pat. Se opriră. Cizmele zburară din picioare şi se auzi sunetul inconfundabil de sărut. Şoapte baritonale de bărbat şi suspine de femeie. Ticălosul!

Cînd se aruncară în pat şi acesta se lăsă, mai, mai să-i atingă capul. Maggie aproape să se sufoce se gîndi: Doamne, sper că nu voi fi nevoită să ascult... O cizmă se răsturnă cu zgomot. Apoi începură să zboare haine bărbăteşti şi femeieşti, odată cu suspinele şi şoaptele de amor. Îi veni să sară de sub pat şi să strige –"Surpriză!"

Desigur, nu putea. Putea doar să stea nemiş-

cată sub pat. Închise ochii şi îşi acoperi urechile încercînd să nu asculte, dar cînd patul a început să se mişte viguros, ea îşi deschise ochii şi ascultă.

Se simţea peste putinţă de umilită pentru că trebuia să asculte cum Shade o făcea cu una dintre fetele din formaţie. Îşi blestema soarta şi pe bărbatul acesta. Îl numi cu cele mai ticăloase cuvinte şi înjurături pe care le auzise vreodată şi proferă cele mai dubioase invective, în care dădu dovadă de un real talent, ca orice new-yorkeză.

Cînd patul se opri din mişcare – timp care i se păru o eternitate – Maggie se simţi epuizată şi îşi puse obrazul pe podea. Îi veni să strănute. Praf! Onie Nell nu se prea omora să facă curăţenie aşa cum ar fi trebuit.

Ohhh, baby, gemu el.

Ohhh, iubitule, suspină ea.

Ohhh, Doamne, se gîndi Maggie.

Un gînd îngrozitor îi trecu prin minte lui Maggie. Dacă stau toată noaptea în pat? Deodată, începu să o gîdile la nas şi simţi nevoia să strănute. Îşi prinse nasul cu degetele şi strînse cu atîta putere că îi dădură lacrimile. Începu să se roage, să se roage des şi repede aşa cum nu se

mai rugase în toată viaţa ei, ca cei doi amorezi să se întoarcă în local.

Rugăciunea îi fu ascultată. Dorinţa copleşitoare de a strănuta dispăru şi cuplul care mişca patul începu să se îmbrace. Maggie aşteptă un minut după ce ei plecară, apoi ieşi de sub pat. Primul ei impuls a fost să iasă să se refugieze în cabina ei. Dar un diabolic sentiment al justiţiei o făcu să rămînă.

Justiţie? La naiba, răzbunare! Voia răzbunare pe ticălosul ăla, care îi spusese vorbe dulci făcînd-o să creadă că ţine la ea şi care nu o lăsa să doarmă noaptea în vis. Îşi închipui o sumedenie de variante în care să-şi pună în aplicare planul. Cu un rînjet de vrăjitoare îşi frecă palmele şi ieşi din cabină.

Şase

Cînd formaţia se opri pentru o pauză, Shade spuse:

– Eu mă retrag, băieţi.

– Nu îţi termini seara cu noi? întrebă Pete, contrabasistul.

– Sînt prea bătrîn pentru asta.

Pete, care era mai bătrîn cu cel puţin cu zece ani, îl bătu prieteneşte pe spate.

– Eşti sigur că nu pleci pentru a întîlni vreo admiratoare prin tufişuri? Există cred, o duzină de

încîntătoare doamne dornice care te aşteaptă.

– Nu. Nu mă interesează.

Shade îşi făcu loc prin mulţime schimbînd replici rapide cu oamenii care datorită orei tîrzii şi alcoolului prinseseră curaj. Încercă să fie politicos, mai ales cu femeile, dar cu adevărat nu se simţea bine în mijlocul lor.

Afară respiră adînc aerul rece şi curat al serii, în timp ce se îndrepta spre cabina lui. Era măgulit că a cîntat cu o formaţie cîntecele sale, dar, dacă se gîndea mai bine, nu acesta era tipul de viaţă pe care şi-l dorea. Puse interesul lui pentru muzică la locul ce i se cuvenea, ca un hobby şi nimic mai mult. Fu mulţumit de sine însuşi.

Îi păruse rău că Maggie nu rămăsese mai mult. Ar fi vrut să danseze cu ea şi s-o-ntrebe dacă i-au plăcut cîntecele. Cu cîteva nopţi în urmă, cînd nu putea să doarmă gîndindu-se la ea, a scris cîntecul acela. Se întreba dacă ea şi-a dat seama că el a scris cîntecul cu gîndul la ea. E clar că ea nu a apreciat muzica, din moment ce-a plecat în mijocul cîntecului.

Ezită în faţa uşii ei pentru o clipă, apoi plecă văzînd că era întuneric. Ajunse la propria cabină, deschise uşa şi aprinse lumina. „Ce naiba!“ strigă el.

Hîrtie igienică şi şerveţele erau împrăştiate peste tot. Hainele lui şi alte lucruri zăceau pe scaune, fotolii şi chiar de lampadar. Cînd intră în baie, zări o inscripţie pe oglindă cu pastă de dinţi albastră, un fel de înjurătură urmată de trei semne de exclamare.

Cine îi întorsese camera pe dos? Nişte puşti zăpăciţi? Vreun tip înfuriat că prietena lui s-a uitat prea atent la el cînd a cîntat? Spărgători sau hoţi? Nu îşi putea închipui spărgători care să împrăştie hîrtie igienică şi alte lucruri prin toată camera. Îşi verifică portofelul şi actele. Nu lipsea nimic deosebit. Observă fereastra deschisă, o închise şi o blocă. Ajunse la concluzia că au fost nişte puşti care au confundat cabina, aşa că făcu un duş şi se băgă în pat.

Zece minute după ce se întoarse în cabina ei, Maggie îşi regretă purtarea copilărească, nu pentru că se calmase, era încă furioasă, dar de obicei cînd era nervoasă se comporta ceva mai matur.

Ce era cu bărbatul acesta, care o făcea să se comporte în cele mai ciudate moduri?

Se hotărî să-l evite cît mai mult cu putinţă. Plecă duminică dimineaţa devreme la Beaumont. Vizită muzeul, luă prînzul şi cumpără două cărţi de bucate tipic texane. Îşi omorî timpul pînă se deschise biblioteca şi rămase pînă la închidere. Nu putuse să-l evite total, dar se păstrase emoţioal şi psihic cît de distantă putuse.

Shade era total bulversat. Simţise lipsa lui Maggie duminică şi luni cînd intră în bucătărie să o ajute pentru dejun, parcă deschise uşa la un frigider. Privirea lui Maggie era mai mult decît glaciară, era gheaţă curată. Cînd încercă să o atingă, ea îi îndepărtă mîna.

– Ce se întîmplă, Maggie?

Ea nu îl privi.

– Sînt ocupată.

– Să te ajut?

– Nu. De ce nu te duci la pescuit, să cînţi la chitară sau ceva la fel de constructiv. Ieşi afară!

– Eşti supărată de ceva anume?

– Supărată? De ce-aş fi supărată?

El ridică din umeri.

– Să mă ia naiba dacă ştiu, dar te porţi parcă ai avea foc sub pătură. E din cauza lunii?

Ochii lui Maggie aruncară scîntei, îl privi sălbatic şi se apropie de el cu un cuţit pentru tăiat carne.

– Dacă vrei să mai ai şi mîine partea cea mai preţioasă a oricărui bărbat, cară-te de aici.

Înţelegînd că e mai înţelept să se retragă, el plecă, dar nu avea nici cea mai mică idee ce i-a putut face de a supărat-o atît de tare.

În timpul prînzului, ea evită să-l privească şi să-i vorbească şi, cînd se oferise să o ajute la spălatul vaselor, îl repezi.

Nici cina nu a fost mai bună. Ea era rece ca un aisberg. Încercînd să facă conversaţie el întrebă:

– Maggie, n-ai auzit nimic suspect în cabina mea sîmbătă noaptea?

El se simţi cu un metru mai scund după privirea tăioasă pe care i- o aruncă ea.

– A fost ceva deosebit? Am dormit buştean.

Shade ridică din umeri şi nu insistă.

Toată săptămîna trecu mizerabil. Shade încercă tot timpul să înţeleagă ce s-a întîmplat cu ei. Încercă să îi vorbească. N-a ajuns la nici un rezultat. Mergea ca pe ouă, încercînd să n-o enerveze,

dar răspunsurile ei erau întotdeauna dure şi reci. Chiar şi Buck se simţea prost în atmosfera aceea stranie.

În marţea următoare, după-amiază se sătura-se. Avusese răbdare, fusese politicos... se simţea frustrat. Dacă oricare femeie l-ar fi tratat în modul în care o făcuse Maggie, i-ar fi dat de mult papucii... dar pentru Maggie merita să lupte, chiar dacă ea era cea împotriva căreia trebuia să-şi îndrepte lupta.

Se îmbrăcă, bătu la uşa lui Maggie şi cînd ea deschise intră hotărît spunînd:

– Ei bine Maggie, hai să rezolvăm problema asta odată. Vreau să ştiu ce naiba te deranjează.

Ea îl privi.

– Nu am nimic să-ţi spun. Te rog să pleci.

– Nu plec pînă nu vorbim. Credeam că e ceva între noi şi...

– Nu există „noi".

– E o tîmpenie şi tu ştii asta. Vrei să-mi spui ce am făcut de te-am supărat atît de tare? Am încercat să mă gîndesc la ce aş fi putut face de te-a ofensat şi n-am ajuns decît la concluzia că singurul lucru este spectacolul meu de sîmbătă seara. Aşa-i?

– Dacă îţi place să ai femei care să geamă şi să ţipe, în timp ce tu le faci una şi alta, ce-mi pasă mie?

Pentru prima dată în ultimele zile Shade simţi o rază de speranţă.

– La naiba! zîmbi el. Eşti geloasă!

– Geloasă? se miră ea. Păi bine, creatură egoistă şi orgolioasă, să ştii că n-aş fi geloasă pe tine chiar dacă ai fi singurul bărbat din sistemul solar!

– Dar Maggie, am avut şi eu o distracţie nevinovată. Femeile acelea nu înseamnă nimic pentru mine. Tu însă, da.

– Distracţie nevinovată? Distracţie nevinovată? strigă ea. Insensibilule... exploatatorule... ticălosule! Îl împinse la o parte. Lasă-mă să plec. N-am de gînd să fiu următoarea din serie, după nişte cîntăreţe de duzină cu care îţi împarţi patul.

– Despre ce naiba vorbeşti? N-am împărţit patul cu nici o cîntăreaţă.

Ochii lui Maggie aruncară scîntei.

– Şi pe deasupra mai eşti şi mincinos!

Total descumpănit de purtarea ei, spuse:

– Nu ştiu cine ţi-a îndrugat toate prostiile astea, dar...

– Nimeni nu mi-a îndrugat nimic. Te-am văzut eu, cu ochii mei.

– Şi ce ai văzut exact?

– Pe tine şi o femeie. În camera ta, sîmbătă noaptea.

– Iubito, cred că greşeşti. Cineva a deschis fereastra şi...

– Nu pe fereastră. Prin uşa din faţă. Cu cheia. Nu greşesc deloc. Ştiu ce am văzut. Dacă nu mă laşi să plec în clipa asta, chem poliţia şi presa şi te acuz de abuz sexual.

Zăpăcit de duritatea şi iraţionalitatea furiei lui Maggie, Shade se retrase. Ce era în neregulă cu ea? Ori are serioase probleme psihice, ori a văzut ceva şi a interpretat greşit faptele. Se gîndi. Nimeni nu avea cheia de la cabina lui, în afară de...

Două ore mai tîrziu, Maggie era încă agitată. Încercase să lucreze, dar în minte îi revenea neîncetat scena cu Shade. Încercă să citească, dar nu înţelegea nici măcar un cuvînt şi puse cartea deoparte. Se întrebă de ce naiba o deranjează ce făcea un bărbat pe care îl cunoştea doar de cîteva zile în intimitatea dormitorului

său. Cîteva sărutări, nu contează cît de aprige erau. Nimic.

De ce îşi îngăduise să se ataşeze de un bărbat care doar cînta la chitară şi bea bere, care pe deasupra mai era căutat şi de poliţie?

Cineva bătu la uşă. Ştiind că era Shade, nu răspunse.

Ciocănitul deveni mai tare şi mai insistent. Blăniţă începu să miaune.

Maggie deschise cu gîndul să-l trimită pe bărbat naibii. Dar lîngă Shade era Onie Nell. Faţa îi era palidă şi ochii mari. Shade o aduse pe fată înăuntru.

– Onie Nell are ceva să-ţi spună.

– Eu... eu... tînăra fată privi speriată de la Shade la Maggie, îşi lăsă mîinile în jos. A crezut că era goală cabina.

– Despre ce vorbeşti? o întrerupse Maggie, întorcîndu-se spre Shade. Ce i-ai făcut?

– Oh, nu, el nu mi-a făcut nimic. El... el..., adică... Billy Earl şi cu mine am fost în cabina lui Shade sîmbătă noaptea. Era camera lui Shade, dar nu cea pe care o are de obicei. N-am ştiut că s-a mutat. Credeam că este goală. Şi am vrut să fiu cu Billy puţin singuri şi...oh... mai bine aş muri,

spuse ea ruşinată.

Maggie îl privi pe Shade şi apoi pe Onie Nell care se uita în jos foarte tristă. Îşi puse mîinile pe umerii fetei.

– N-ai nici un motiv să fii supărată. A fost o greşeală, pur şi simplu. Se întoarse spre Shade. Cum ai putut s-o umileşti în halul ăsta?

– S-o umilesc? La naiba, eu n-am făcut nimic. Dacă tu n-ai fi ajuns la concluzii atît de tîmpite n-am fi avut nici o problemă. N-ai putut să ai încredere în mine? N-ai putut să mă întrebi?

– Întrebîndu-te pe tine e ca şi cum aş vorbi în vînt.

– Pot să plec? întrebă Onie Nell în şoaptă.

– Desigur, spuse Maggie. Să te duc acasă?

– O conduc eu, spuse Shade. Apoi adăugă pentru Maggie: Trebuie să vorbim după cină. Buck îţi transmite să mai pui patru porţii în plus.

Cînd uşa se închise în urma lor, Maggie se prăbuşi pe scaun, genunchii îi tremurau şi avea frisoane. Va trebui să-i ceară scuze lui Shade, desigur. Dar trebuia să facă rost de o explicaţie al naibii de bună despre cum se face că ea era în cabină... ascunsă, în cabina lui. Ea evitase pro-

blema cît timp a fost Onie Nell de faţă, atacul fiind cea mai bună apărare – dar era sigură că Shade nu va trece cu vederea. Faptul că trebuia să-şi ceară scuze în ciuda mîndriei nu era cea mai grea problemă. Nici să explice de ce fusese noaptea în cabina lui. Dacă ar fi cinstită pînă la capăt, ar recunoaşte că a fost doar indiscreţia la adresa lui. Sentimentele ei pentru el o făceau extrem de neliniştită. Acum că s-a rezolvat problema, va trebui să discute cu el după cină. Şi spera ca mica ei investigaţie să nu iasă la iveală. Nici măcar tortura cu picătura chinezească n-ar fi făcut-o să recunoască deschis că se purtase copilăreşte. Cina! Îşi privi ceasul, apoi luă o carte de bucate şi se duse la bucătărie.

Cînd Shade şterse ultima farfurie şi Maggie spălă pentru a treia oară chiuveta, el spuse:

– Hai să ne plimbăm puţin.

– N-ai vrea mai înainte încă o bucată de plăcintă?

– Nu, mulţumesc. A fost excelentă, dar cele două bucăţi mi-au ajuns. Trebuie să discutăm.

– Nu mă simt prea bine, Shade. Şi trebuie să

lucrez la noapte.

– Maggie. Înflexiunea vocii lui şi privirea discretă pe care i-o aruncă, o convinseră că el ştia, îşi dăduse seama că ea a încercat să se eschiveze.

Ea suspină şi îşi scoase mănuşile de cauciuc.

Se plimbară de-a lungul rîului unde broaştele şi greierii aveau concertul lor nocturn. O briză uşoară unduia frunzele prin copaci şi aducea un miros proaspăt de primăvară. Deşi era plăcut, Maggie tremura.

– Ti-e frig? întrebă el.

Ea negă din cap.

– Tremur nervos.

– Nu trebuie să fii nervoasă cînd eşti lîngă mine.

Rîsul ei scurt avu rezonanţe ciudate. Continuară să se plimbe pe malul rîului. Ea aştepta ca el să înceapă, dar el tăcea şi nu făcea să fie totul mai uşor.

– Trebuie să rezolvăm odată cu asta. Ea răsuflă adînc. Îmi pare sincer şi profund rău pentru tot.

– De ce îţi pare rău? întrebă el.

– De ce? ea îşi roti ochii. Ştii bine de ce.

– Spune-mi tu.

Ea suflă exasperată.

– Îmi pare rău că te-am acuzat pe nedrept că ai făcut dragoste cu o cîntăreaţă, în cabina ta. Nu că asta m-ar privi direct, ceea ce faci, desigur că... dar...

– Maggie, o întrerupse el, uită-te la mine. Îi ridică bărbia şi o privi adînc în ochi. Vreau să te preocupe comportarea mea, aşa cum ceea ce faci tu mă preocupă pe mine. Din prima clipă în care te-am văzut, gîndurile la o altă femeie au dispărut din mintea mea. Sînt plin de tine. Mă gîndesc la tine toată ziua şi te visez noaptea. Sînt obsedat de părul tău, de pielea ta moale, de ochii tăi minunaţi, îi sărută amîndoi ochii, de gura ta făcută pentru a mea.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei. Ea îşi petrecu braţele pe după gîtul lui şi îi simţi tensiunea.

– Visez, murmură el cu voce gravă, că te ating aici – palmele lui se plimbară uşor pe şoldurile ei – şi aici degetele lui desenară semnul infinitului între sînii ei înfierbîntaţi. Eşti singura femeie pe care o doresc cu adevărat.

Ea se simţi moale în braţele lui, iar buzele lor se atinseră din nou, sărutul adînc şi din suflet

parcă îi aprinse un foc lăuntric. Dacă el nu ar fi privit-o, ea şi-ar fi aruncat hainele în rîu şi ar fi făcut dragoste cu el pe nisip, dar el spuse:

– Şi tu mă doreşti tot atît de mult cît te doresc eu?

– Doamne... Da!

– Nu mă refer la hîrjoneală în fîn, Maggie. Vorbesc de lucruri serioase.

Ea se cuibări în braţele lui.

El suspină.

– Ştiam. Gîndeşte-te bine la asta. Te rog.

Ea nu se gîndi la nimic altceva. Toată noaptea se învîrti în pat, neputînd dormi. Cînd prepară prînzul, abia băgă de seamă că pusese o linguriţă de zahăr în tocătura irlandeză şi o ceaşcă de sare în budinca de banane. Shade era lîngă ea şi o sîcîia spunîndu-i:

– Sîntem cam distraţi astăzi. Dacă nu fusese altădată, ea era acum.

– Iar mă enervezi. Ştii, parcă eşti o fantomă.

– Fantomă?

– Da, chiar şi cînd nu eşti aici, tot te simt prin

preajmă.

El îi încercui talia şi o apropie. Erau obraz lîngă obraz.

Apoi el spuse:

– Se pare că nici tu n-ai prea dormit azi-noapte. Eu m-am sucit în patul meu, singur şi m-am gîndit la tine toată noaptea. Îmi doream să fii lîngă mine, să te pot atinge şi îmbrăţişa.

Ţinînd-o în braţe, el îi mîngîie încet, îndelung spatele şi şoldurile. Ea prinse buretele de vase într-o strînsoare bruscă şi capul îi căzu pe spate.

– De ce mă chinuieşti aşa?

– Pentru că te vreau toată, pentru totdeauna.

– Îmi ceri prea mult. Cum aş putea să-mi îngădui să mă ataşez de cineva despre care nu ştiu aproape nimic?

– Ce vrei să ştii?

– Totul.

El îşi mişcă mîna.

– Facem un tîrg. O dată pe zi, poţi să-mi pui orice întrebare doreşti şi eu o să răspund, dacă şi tu o să faci la fel.

– O să răspunzi sincer?

El chicoti

– Mda.

– Cum te cheamnă? Nu mă refer la Shade.

Vreau să ştiu numele pe care îl folosea mama ta cînd te striga.

– Paul.

– Paul, repetă ea, încercînd sunetul numelui lui. E un nume frumos. Şi celălalt nume?

– Uh-uh. Astea-s două întrebări.

Ea pufni:

– Şmecherule. Apoi încercă să se elibereze, dar el o ţinea strîns.

– Am făcut o înţelegere, iubito. Acum e rîndul meu să te întreb. Îi prinse cu degetul buclele şi le răsuci. Părul tău are aceeaşi culoare minunată peste tot?

Ea aruncă după el un răspuns, dar el dispăru iute pe uşă.

După cină în seara aceea, Shade o invită pe Maggie să meargă la un film împreună. Ea refuză, dar cînd Shade o luă în braţe spunîndu-i cu vocea adîncă „Te rog!" ea sfîrşi prin a accepta.

Merseră într-un mic oraş din apropiere şi el cumpără bilete la filmul pe care voiau să-l vadă. De obicei, ei îi plăcea Mel Gibson, chiar dacă era

scund, dar nu putu să se concentreze la film. Era prea preocupată de bărbatul înalt de lîngă ea. Spaţiul dintre rînduri era prea mic, aşa că picioarele lui se odihneau lîngă ale ei. Braţul lui era întins pe spătarul scaunului ei şi degetul lui mare îi atingea din cînd în cînd umărul, transmiţîndu-i un sentiment de posesiune, mai tare decît dacă ar fi strigat în gura mare. Ea sări în sus.

– Mă duc după nişte floricele.

– Iubito, am aici aproape trei kilograme, şi arătă cutia din care împărţiseră pînă atunci.

– Eu... mie îmi plac calde.

Un zîmbet fugar trecu pe faţa lui.

– Şi mie, răspunse el.

Maggie intră în toaleta pentru femei, îşi dădu cu apă pe faţă şi îşi ţinu mîinile sub jetul de apă. Nu ştia dacă asta o ajută să se calmeze, dar văzuse aşa ceva la televizor într-un film. Dar pentru ea, tot ceea ce a reuşit a fost să-şi ude ceasul de la mînă.

Se privi în oglindă. Cînd oare şi-a pierdut controlul? De ce îi dădea voie lui Shade s-o domine? Ori era el cel mai mare actor de la Barrymore încoace, ori libido-ul lui era cel puţin peste medie. Era timpul ca ea să preia iniţiativa. Dacă el voia să

se joace, ştia şi ea ceva. Înarmată cu o cutie proaspătă de floricele se întoarse la locul ei.

– Ţi-am cumpărat o băutură răcoritoare, suspină ea întinzîndu-i un pahar.

– Pentru tine nu ai cumpărat?

Ea îi zîmbi dulce.

– O s-o împărţim.

Se aşează mai comod şi îşi strecură braţul pe sub al lui. Apoi şi-l trase şi îl puse pe umărul lui.

Cu degetul arătător, răsucea o buclă din părul lui. Se aplecă să bea din cola, avînd grijă ca unul dintre sînii ei să se preseze de braţul lui.

Ea zîmbi; el zîmbi.

Ea continuă să-şi preseze sînul de braţul lui, iar cu degetul se juca cu lobul urechii. Apoi se prefăcu că scapă floricele pe jos şi se lăsă să cadă pe genunchii lui. Le luă repede avînd grijă să îl atingă pe abdomen.

– Mulţumesc, spuse ea.

El zîmbi; ea zîmbi.

Apoi jumătate din floricele se împrăştiară din nou, bineînţeles intenţionat peste el. Începu să le adune pe îndelete de pe picioarele lui, de pe abdomen, de peste tot. El îi prinse mîna.

– Ce naiba faci?

Ea flutură inocentă din gene.

– Încerc să adun floricelele. N-aş vrea ca blugii tăi să se murdărească.

– O să fie mai mult decît murdari dacă mai continui. Hai să plecăm.

– Dar filmul nu s-a terminat.

– Şi ce dacă? N-am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întîmplat pe ecran. Tu ai?

Ea clătină din cap.

După ce ieşiră de la cinema, el îi puse în braţe cutia cu floricele şi paharele de plastic cu cola.

– Ţine astea cît timp conduc spre casă. Dacă ai mîinile ocupate am cel puţin o şansă să nu intru cu maşina într-un stîlp de telegraf.

Ea zîmbi amuzată.

– Ce s-a întîmplat, băiete?

– Ştii bine ce s-a întîmplat.

– Uh-huh. Nu poţi nici să înaintezi, nici să te retragi.

– Maggie, există o soluţie foarte simplă la problema asta.

– Mda. Ea rîse şi aruncă cutiile din braţe.

Shade încălcă toate limitele de viteză în drum

spre casă. Cînd ajunseră în faţa uşii cabinei ei, el îi ridică bărbia şi o sărută uşor.

– Te-ai mai gîndit la ce am discutat?

– Mda. Ea se strîmbă comic. Mult de tot. Îl prinse de tricou la piept şi îl trase spre ea ca să-i poată găsi buzele mai uşor.

Şapte

Sîmbătă de dimineaţă Maggie îşi aruncă pledul spre perete. Motanul care stătea la picioarele ei sări speriat sub pat.

– Scuză-mă pentru asta, Blăniţă. Dar Shade-Paul sau cum îl cheamă, mă enervează atît de tare că explodez.

Era a nu ştiu cîta noapte nedormită. Şi asta doar pentru că ea nu putuse spune cuvintele magice pe care el le aştepta. Şi avea dreptate, deşi acest lucru nu îmbunătăţea în mod evident

problema. În ciuda stării permanente de excitare, pe care Shade o întreţinea în jurul ei, ea oricum nu era adepta actului sexual aşa imediat, mai ales în zilele noastre cu SIDA şi alte boli. Sincer vorbind, ea nu se considerase niciodată a fi o femeie pasională, avea şi ea momentele ei. Totuşi, nu era făcută pentru „o noapte şi gata", şi nici pentru o relaţie mai lungă cu un bărbat misterios. Într-adevăr, după incursiunea nocturnă în cabina lui, nu ştia mai multe decît înainte. Reuşise să-şi pună şi mai multe întrebări. De unde un ceas *Rolex* şi un costum *Armani* ? Cu ce se ocupase înainte de a ajunge în acest loc, cu cîteva luni în urmă? Trebuia să-şi cîştige cumva existenţa.

Întrebările continuau s-o asalteze, dar le îndepărtă din minte. Îşi luă poşeta şi ieşi pe uşă. Shade stătea rezemat de verandă, aşteptînd-o.

– Bună dimineaţa. N-am vrut să bat la uşă să nu te trezesc, spuse el zîmbind. Ce-ai zice să mergem în Galveston şi să ne petrecem ziua împreună?

Ea negă din cap.

– Îmi pare rău, trebuie să lucrez în bibliotecă la Beaumont.

– Ai nevoie de ajutor. Aş putea veni cu tine şi

să-ţi întorc paginile.

– Mă descurc.

Un zîmbet strengăresc se întipări pe faţa lui Shade.

– Chiar şi dacă promit să mă port frumos?

– Chiar şi atunci.

Ea se îndreptă spre maşină, dar îşi aminti ceva şi se întoarse.

– Am dreptul la o altă întrebare astăzi, nu?

– Mda. Şi eu.

Îşi alese cu grijă întrebarea:

– Cu ce te ocupai înainte de a veni aici? Cîntai într-o formaţie?

– Păi, spuse el, am făcut o grămadă de lucruri, dar n-am cîntat niciodată într-o formaţie, deşi mi-am dorit asta întotdeauna. Apoi, să vedem..., el îşi răsuci mustaţa cu arătătorul, prefăcîndu-se că se gîndeşte. Am făcut cîte puţin din toate, ca de exemplu am lucrat la o rafinărie de petrol în Golf şi am crescut vite. Mi-am încercat mîna în asigurări, afaceri imobiliare şi alte cîteva lucruri. Am scris cîteva cîntece, pe care n-am de gînd să le vînd. Şi... of...am uitat să-ţi spun de bancă. Asta am făcut cel mai adesea.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Tu ai lucrat la o bancă?

– Păi, n-am lucrat chiar în bancă. N-am fost funcţionar sau casier.

– Erai paznic?

El tuşi.

– Cred că poţi să spui cam aşa, eram un fel de paznic. Mă ocupam ca lucrurile să meargă bine. Acum ţi-ai depăşit cu mult limita de întrebări pentru astăzi. Am numărat cel puţin patru întrebări. El părea destul de stînjenit, se gîndi ea, ceea ce era o prostie. Paznic la bancă era o ocupaţie foarte onorabilă.

– Sînt sigură că te descurci perfect indiferent ce faci.

El ridică din umeri.

– Nu mă plîng.

Ea zîmbi.

– Şi în legătură cu întrebările mele în plus îţi rămîn datoare. Apoi se întoarse să plece, dar el o strigă.

El îi puse mîinile pe umeri şi o privi.

– Hai, întreabă-mă.

– Ce număr porţi la pantofi?

Ea pufni.

– Să nu întrebi niciodată o femeie numărul de

la pantofi.

– De ce, te deranjează sau e secret?

– Nu mă deranjează, dar e o întrebare stranie. Insinuezi că aş avea piciorul mare?

El rîse şi o sărută pe vîrful nasului.

– Iubito, pe lîngă numărul 43 cît port eu, tu eşti un pitic. Acum îmi spui?

– Foarte bine, zise ea înţepată. 37 şi jumătate. Era aproape de adevăr, dar minţise gîndindu-se: „Ce-i pasă lui?"

O sărută pe buze o dată, de două ori, de trei ori, jucîndu-se cu buzele ei moi şi dîndu-i de înţeles că dorea mai mult.

– Eşti sigură că nu vrei să fim împreună la Galveston astăzi? întrebă el. Ţi-aş cumpăra acadele roz şi vată de zahăr cu care o să-ţi mînjeşti nasul şi o să arăţi ca zîna din poveşti.

– Zîna din poveşti? Ce romantic!

– Sînt un tip poetic. El închise ochii, îşi strîmbă faţa ca un leu şi pocni din degete. Am ritm şi iubire în suflet. Maggie se strîmbă şi el zise:

– Spune-mi adevărul, cînd ai mîncat ultima oară vată de zahăr?

– E mult de atunci, răspunse ea visătoare. Mă ispiteşti, dar... nu. Trebuie să merg la bibliotecă.

– Nu te obosi prea tare. Aş vrea să dansez cu tine în seara asta.

– Ţi-am spus că nu ştiu dansurile astea country-and-western. Oricum, cu un picior, mai scurt...

El privi la picioarele ei.

– Mie mi se par la fel. E clar că n-ai avut un bun instructor. Te învăţ să dansezi în doi timpi şi trei mişcări.

– O să şi cînţi?

– S-ar putea să fiu convins, în anumite circumstanţe, spuse el insinuant.

Ea îşi roti ochii.

– Mă refeream, pe scenă cu chitara.

– Te-ar deranja dacă aş face-o?

Oh, ar deranja-o! La fel cum le-ar deranja pe toate celelalte femei sub 20 de ani!

– Cred că fanii tăi s-ar supăra dacă n-ai cînta diseară.

– Nu asta te-am întrebat. Spune cuvîntul care trebuie şi nu cînt.

– N-am nici un drept să-ţi spun ce să faci.

El îşi rezemă fruntea de a ei şi zise:

– Maggie, iubito, îţi ofer acest drept acum. Apoi o sărută uşor şi ea spuse:

– Cîntă, cîntă-ţi cîntecul. Din partea mea, totul este O.K. Acum trebuie să plec.

Ea plecă gîndindu-se că dacă el va vrea, îi va dărui primul copil născut sau orice altceva îi va cere. Doamne! Ochii bărbatului ăstuia sînt pur şi simplu mortali! Şi vocea lui adîncă şi gravă... Doamne!

Maggie avu o zi foarte productivă. Lucră îndîrjită opt ore, pînă fu convinsă că avea tot ce-i trebuie pentru expozeul ei, ca început pentru o cercetare reală din partea poliţiei. Acum tot ce îi mai trebuia erau cîteva legături şi vreo cîteva zile să poată aşterne totul pe hîrtie. Pentru prima problemă, o să sune pe cineva la New York, care îi era îndatorat, cu a doua, era o problemă mai serioasă cu Shade alături. Pentru că o prinse iar ora mesei, se opri la acelaşi restaurant, *Herbert's* şi mîncă o porţie de mîncare Cajun, care începuse să-i placă. Maggie îl felicită pe proprietar atît de călduros, încît plecă cu cîteva reţete mai deosebite.

În timp ce se îndrepta spre maşină, ea privi la

vitrina librăriei pe care o vizitase săptămîna trecută. O camionetă verde era parcată în faţă. Ea nu se mai gîndi la rangerii texani de cîteva zile şi cînd a zărit camioneta îşi aminti cine o conducea.

„O altă coincidenţă, îşi spuse ea. Dar se apropie de librărie şi văzu un carton cu inscripţia *Închis*; privi pe geam şi văzu lumină. Pretextînd că se uită la cărţi ea se uită înăuntru. Inima începu să-i bată mai repede cînd îl văzu pe acelaşi ranger care discutase cu Buck şi care acum se săruta de zor cu blonda vînzătoare. Se întoarse repede la maşina ei şi se aşează la volan. Atunci realiză ce prostie făcuse. Rangerul nu o cunoştea, dar ar fi dorit într-adevăr să ştie dacă acesta îl caută pe Shade şi de ce soarta îi oferise o ocazie perfectă. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă la librărie, să bată în geam şi să vorbească. Utilizîndu-şi experienţa de ziaristă ar fi putut să afle cîte ceva. Numai cu Shade nu îi mersese. Deschise portiera maşinii şi puse jos un picior, cînd deodată ceva o opri să coboare.

Dar chiar dorea să afle totul?

Ce prostie! Bineînţeles că da. Dar corpul îi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost prinsă într-un balon mare de gumă. Zîmbetul lui Shade îi apăru

în minte şi aproape că auzi vocea lui spunîndu-i: „Draga mea, ai încredere în mine". Îşi spuse că oricum momentul era pierdut. Camioneta verde tocmai pleca din parcare. „La naiba". Bătu cu pumnul în capotă. Ce se întîmpla cu ea? Soarele Texasului îi blocase probabil creierul. Sau poate toată făina pe care o înghiţise se transformase în aluat în capul său.

Se întoarse la Buck şi cînd ajunse în faţa uşii cabinei găsi o cutie mare învelită în hîrtie colorată şi cu fundă mare roz. „Ce naiba?" O ridică şi o luă cu ea înăuntru.

Blăniţă mieună pe la picioarele ei în timp ce punea misteriosul cadou pe măsuţă.

– Ţi-a fost dor de mine sau ţi-e foame? Nu, nu răspunde. Mi-ai rănit sentimentele, îi spuse ea motanului. Acum, ce crezi că e înăuntru? Ziua mea e peste cîteva luni.

– Miau, răspunse motanul.

– Bună idee. Ea despachetă cutia şi deschise capacul. Înăuntru erau o pereche minunată de cizme într-o culoare vie. Încîntată îşi plimbă degetele şi mirosi aroma de piele fină. Găsi o notiţă. Era scrisă de mînă:

Dacă ai cizme e mai uşor să dansezi.

Ne întîlnim la local.

Cu dragoste,

Shade.

Ea prinse cizmele. Nimeni nu îi dăruise ceva, în afara unei ocazii. Şi sigur nu ceva atît de scump. Vru să le trimită înapoi, dar îşi frecă faţa de pielea moale şi o îndrăgi.

Apoi, dintr-odată un gînd îngrozitor îi veni în minte. Se uită repede pe eticheta cu mărimea şi oftă.

Îşi încleştă degetele şi se rugă să-i fie bune. Dacă îi erau mici o pedepsise Dumnezeu pentru minciuna ei.

Minţise numai cu jumătate de număr cînd o întrebase Shade, dar ce diferenţă era acum. Însă mai bine ar muri decît să recunoască că a minţit. Oricum bine că le avea. Făcu repede un duş, se fardă discret, îşi îmbrăcă blugii, o pereche de şosete şi cizmele cele noi şi se duse la dans.

În clipa cînd Maggie deschise uşa, Shade o zări. La naiba, era fantastică! Părul îi era liber, purta un pulover albastru şi o pereche de blugi,

care îi puneau în evidenţă formele fine. Ea se opri o clipă în uşă, privi împrejur şi zărindu-l îi zîmbi. Se apropie de el.

– Bună, spuse ea, oprindu-se în faţa lui. Se răsuci de două ori şi zîmbindu-i îl sărută pe frunte. Mulţumesc pentru cizme. Îmi plac la nebunie.

– Îţi vin bine?

– Perfect. Ea rîse şi îşi aranjă absentă o buclă rebelă. Apoi el o prinse de talie şi o întrebă şoptit:

– Vrei să dansăm?

– Aş prefera să beau ceva înainte. Toate la timpul lor.

Se aşezară la bar şi el o întrebă.

– Ce-ai dori să bei?

– Un vin de *Chablis* la gheaţă, dar renunţ pentru o bere.

El zîmbi.

– Fii atentă, o să fac vrăji. O auzise spunînd cu o noapte înainte că îi place vinul *Chablis* aşa că atunci cînd cumpărase cizmele, luase şi o stică de vin. Pusese într-un pahar două cuburi de gheaţă şi turnă vinul.

I-l întinse lui Maggie.

– *Voilà.*

– Cum ai reuşit?

– Aşa cum am spus. Prin vrajă.

Ea rîse în stilul acela sexy, care reuşea întotdeauna să-i ascundă gîndurile în spatele unei imagini de fată simpatică.

Băură în linişte. Deşi Shade încercă să converseze, nu se putea gîndi la nimic altceva decît să o ţină în braţe. Cînd formaţia începu un cîntec cunoscut, el sări în picioare şi o luă de mînă.

– E un pas în doi şi foarte uşor de învăţat. Vino.

El o purtă de mînă pînă la ringul de dans. După o scurtă demonstraţie, ea prinse imediat paşii de dans, dar, deşi el o adora, trebui să admită că nu era chiar aşa de bună dansatoare. Poate că e din cauza cizmelor noi, se gîndi el.

– Cum te simţi în cizme? o întrebă el în timp ce dansau.

Ea ezită o clipă şi îl privi.

– De ce întrebi?

– Mi se pare că nu eşti obişnuită cu ele şi cred că am greşit spunîndu-ţi să le porţi la dans fără să le fi purtat înainte puţin.

Ea zîmbi larg.

– Nu-i nimic, numai că nu pot să dansez şi să număr în acelaşi timp. Pierdu din nou ritmul.

La naiba, se gîndi ea.

– Te descurci bine, iubito, spuse el, te descurci bine.

Ea simţi că moare, încet şi sigur. Maggie nu a fost atît de uşurată în viaţa ei, ca atunci cînd Shade a trebuit să plece pe scenă să cînte. Ea se întoarse la bar şi se căţără pe un scaun înalt. Picioarele şi le simţea de parcă ar fi fost prinse într-un aparat din evul mediu, ca o menghină şi pe deasupra cineva ar fi lovit-o cu un ciocan peste degete. N-ar fi fost deloc mirată dacă ar fi descoperit că nu mai avea unghii la picioare. Numai de o oră dansau? După durerea pe care o avea, putea să jure că ţopăia de zile întregi. Shade o învăţase şi polka şi boogie şi ea dansa conştiincioasă. Probabil o să-i rămînă strîmbe degetele toată viaţa. Cum naiba îndurau balerinele o asemenea durere în vîrful degetelor.

– Arăţi cam distrusă, spuse Buck. Ce-ai zice de încă un pahar din vinul ăla nemaipomenit?

– Sînt distrusă. Pot să iau sticla?

– Vine acum.

Cînd el se întoarse, ea goli două pahare cu vin şi rezistă tentaţiei să toarne restul vinului în cizme. Alcoolul nu îi micşoră piciorul şi nici nu îi mări cizmele, dar era mai bine ameţită cu durere decît trează cu durere. Shade cînta, femeile erau înnebunite, dar ei nici nu-i păsa. Nu era sigură nici dacă mai putea măcar să meargă, că de dans, nici vorbă. Dar cum să se scuze faţă de el? Mai bine ar fi rămas fără degetele de la picioare decît să recunoască faptul că a minţit cu numărul de la pantofi.

Apoi cedă ispitei şi mai bău un pahar de vin. La naiba!

Nu a ajutat-o. Nimic n-ar ajuta-o decît să arunce naibii menghinele astea din picioare. Îşi rezemă fruntea în palme şi încercă să se gîndească la peisaje idilice, cascade, nori, valuri spărgîndu-se de ţărm. Dar eşuă. După numai o secundă sau două, creierul ei abandonă diversiunea şi ţipă „Picioarele astea mă omoară!" Simţi braţele care îi înconjurau talia şi un sărut pe gît. Privi în oglindă şi îl zări în spatele ei. El arăta nemaipomenit de sexy şi, deşi ştia că toate femeile din sală o invidiau, nu se putea gîndi decît la picioare.

– Eşti gata pentru încă un dans? întrebă el.

Ea afişă un zîmbet aproximativ.

– Sigur. Dar n-ai vrea o bere rece mai întîi?

– Nu. Mai bine am dansa. Am vorbit special cu băieţii ce să cînte.

– Atunci să mergem. Luîndu-şi inima-n dinţi ea coborî de pe scaun.

Din ochi îi ţîşniră lacrimi, stomacul i se strînse şi îi veni să vomite, iar tricoul i se lipi de spate. Genunchii îi tremurau. Noroc că Shade o prinse înainte de a se prăbuşi.

– Scumpo, ce-i cu tine?

– Sînt un pic ameţită. Cred că am băut prea mult vin şi e foarte cald aici.

– Să ieşim afară la aer.

Sprijinindu-se de braţul lui şi gemînd la fiecare pas, Maggie încerca să se stăpînească, dar nu putea.

Cînd ajunseră la uşa cabinei ei, ea arăta ca şi cum ar fi scăpat dintr-un incendiu. Se vedea clar că nu putea să-l păcălească pe Shade.

– Cizmele sînt de vină, nu-i aşa? La naiba! Parcă sînt ale unui nenorocit de cowboy cu picioarele arcuite.

Ea îl privi aspru.

– Eu am picioarele drepte.

– Oh, Doamne, nu tu. Eu. Eu sînt singurul vinovat. Merit să fiu tăiat şi dat momeală la peşti.

Apoi o săltă în braţe şi vru să intre.

– Lasă-mă jos. Nu mă poţi duce.

– Se pare că pînă acum am făcut o treabă destul de bună.

– Dar sînt grea.

– Nuuu... Nici nu te simt. Pune-ţi braţele în jurul gîtului meu şi nu mai plînge. Unde-i cheia?

– Ohhh... Doamne.

– Oh, Doamne ce?

– E în poşetă.

– Şi unde-i poşeta?

– Înăuntru.

El se întoarse şi o lăsă pe verandă. Deschise uşa propriei cabine, apoi o duse pe Maggie în braţe şi o aşeză uşor pe patul său.

– Acum să dăm naibii jos cizmele astea nenorocite şi să vedem ce pagube a făcut prostia mea. Încearcă să-i tragă cizma din picior dar nu reuşi. Apoi scoase din buzunar un briceag.

– Ce vrei să faci? întrebă ea speriată.

– Trebuie să tai nenorocitele astea. Altfel rămîi pe veci cu ele.

– Dar frumoasele mele cizme! Or să se strice.

– Îţi cumpăr o altă pereche.

Deşi voia să răsufle uşurată cît mai repede, ea

întoarse capul. Nu putea să vadă asemenea frumuseţe de cizme distruse. Era o prostie să se gîndească la cizme, cînd picioarele ei probabil că erau făcute harcea-parcea.

– Data viitoare o să port un număr mai mare. Se pare că astea sînt prea mici, spuse ea împăciuitor. Cînd îi scoase prima cizmă, îşi simţi piciorul ca în rai. Apoi cînd şi a doua ieşi, ea suspină adînc. Nici nu-ţi imaginezi ce bine e...

Dar el nu o privea. Se uita la şosete.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai sînge pe ciorapi. Fir-ar să fie, ar trebui să fiu biciuit cu sîrmă ghimpată.

Ea rîse.

– Nu sînt sigură ce e aia sîrmă ghimpată, dar sună groaznic.

– La naiba, Maggie, nu e de rîs. Încet el începu să-i scoată şoseta. Poţi face o infecţie.

– Nu chiar, puţin spirt o să dezinfecteze. Mă vindec repede.

Shade murmură o înjurătură şi spuse:

– Scoate-ţi blugii pînă mă întorc eu!

Ea surîse.

– Fără altceva înainte, aşa direct?

– Oh, la naiba, Maggie, sexul este ultimul lucru

la care mă gîndesc acum. Mă duc să aduc o trusă de prim-ajutor şi o pereche de şosete pentru tine. Îţi poţi pune şosetele mai uşor cu pantalonii jos. Intră în baie şi ieşi cu un halat. Pune-ţi asta pe tine dacă eşti ruşinoasă.

Tonul lui condescendent o enervă puţin. Se hotărî să facă ceva diabolic. După ce plecă, îşi scoase blugii. „Ultimul lucru la care mă gîndesc, eh! Mai vedem noi". Îşi scoase şi puloverul şi bluza. Era suficient. Îşi aranjă perna şi aşteptă.

Cu cît aştepta mai mult, cu atît se gîndea mai mult. E o idee tîmpită, îşi zise ea în timp ce îmbrăca halatul pe care i-l adusese Shade. În clipa următoare el intră.

Ducea o pungă cu gheaţă şi o trusă medicală sub braţ.

– De ce gheaţă? întrebă ea.

El privi mirat, parcă atunci vedea gheaţa prima oară.

– Pentru a opri sîngerarea. El evită să o privească. N-ai vrea să-ţi pui o rochie să nu răceşti.

Ea chicoti.

– Acum cine e ruşinos?

– Mă simt bine. Mulţumesc. Într-adevăr e bine. Dar minţea, se simţea tare prost, dar cine ar

recunoaşte asta?

Auzi apa curgînd şi îl văzu pe Shade cum vine şi îi ia picioarele de parcă ar fi fost saci cu tărîţe.

– Piciorul e mult mai bine. Puţin săpun cu apă şi un somn bun mă vindecă repede, spuse ea.

– Eu hotărăsc asta.

O puse pe scaun şi aduse o cutie mare cu gheaţă. Turnă puţină apă înăuntru. Ea privi îngrozită cutia pe trei sferturi plină.

– Dar e apă cu gheaţă. O să răcesc.

El chicoti.

– Nu în cinci minute. Crede-mă, am experienţă.

Ea rezistă instinctiv cînd el îi puse piciorul în cutia cu gheaţă. Ea sughiţă, suspină adînc, pufni, gemu şi îşi înfipse unghiile în braţele scaunului. Dar, după ce trecu şocul iniţial, trebui să recunoască că gheaţa o făcea să se simtă bine cu piciorul arzînd.

Dar începură să-i clănţăne dinţii.

– Ţi-e frig? întrebă Shade.

– Deloc, articulă ea schiţînd un zîmbet.

– Eşti cea mai încăpăţînată creatură pe care am întîlnit-o vreodată.

Ea zîmbi dulce.

– Durează ceva timp să cunoşti un om.

El îşi roti ochii. Apoi se aşeză pe pat.

– E mai bine?

– Oarecum. Au trecut cinci minute? Îmi simt piciorul ca-ntr-un aisberg.

Îi scoase piciorul din gheaţă şi i-l şterse cu grijă. Lui Maggie, cînd văzu atîta grijă şi tandreţe din partea lui, îi veni să plîngă. Furioasă, încercă să se stăpînească, dar o lacrimă îi alunecă pe obraz. Ea nu şi-o şterse.

Shade ridică privirea şi expresia feţei sale se întunecă.

– Oh, draga mea, iartă-mă. Te doare?

Ea clătină din cap. Cînd el îi uscă pielea piciorului şi i-l sărută, începu cu adevărat să plîngă.

– Iubito, încerc să fiu cît de atent pot.

– Ştiu.

Apoi el luă un pansament din trusa medicală şi începu să o panseze uşor, pe degete şi apoi pe talpa piciorului. Cînd termină, o sărută pe picior mai sus.

Ea strănută. La naiba! Acum începe să-i curgă nasul.

Faţa lui se întunecă.

– Iubito, îmi pare rău pentru cizmele astea. Apoi o luă în braţe şi o aşeză pe pat.

Ea strănută din nou.

– E-n regulă. Ai fost foarte atent. Piciorul e mult mai bine. Abia îl mai simt.

– Atunci de ce plîngi?

– Nu plîng. Eu nu plîng niciodată.

– Maggie. Sînt lacrimi care se rostogolesc pe obrajii tăi. Dicţionarele numesc asta plîns. De ce plîngi?

El o sărută pe frunte şi ea se înmuie.

– Pentru că nimeni nu a avut vreodată grijă de mine aşa cum ai tu. Inima ei tresări. Nu mă poţi iubi.

El o privi amuzat.

– Nu pot?

– Nu. Nu mă cunoşti îndeajuns.

El o aşeză pe pat şi îi aranjă pernele. Se aplecă asupra ei, îi sărută ochii şi vîrful nasului.

– Maggie Marino, te-am iubit toată viaţa mea. Mi-a trebuit însă cam mult pînă să te găsesc.

Apoi se ridică să se spele, dar Maggie, renunţînd la sentimentul de vinovăţie, îl prinse repede de haină.

Opt

– Fir-ar să fie, Shade, nu poţi să pleci, pur şi simplu acum. Explică-te. Îl trase de haină pînă cînd el se aşeză pe pat lîngă ea.

– Ce e de explicat? Sînt îndrăgostit de tine. Şi habar n-am cum s-a întîmplat. Ai intrat în localul lui Buck şi m-am simţit de parcă cineva m-ar fi lovit cu ceva în cap. Vreau să ne căsătorim.

– Să ne căsătorim? ţipă ea. Dar nici nu mă cunoşti.

– Te cunosc îndeajuns. Am ştiut de la început

că tu eşti cea pe care o căutam.

– Dar... e imposibil. Nu există dragoste la prima vedere. Asta-i o invenţie romantică. Eu m-am întîlnit cu fostul meu soţ doi ani pînă ne-am căsătorit.

Shade zîmbi.

– Şi cît a durat?

– Nu contează asta.

– Chiar...? Îl iubeai?

– Credeam că îl iubeam, murmură ea.

– Cum te făcea să te simţi?

– Asta e ceva personal.

– Şi înţelegerea noastră? Ţi-am răspuns la mai multe întrebări azi de dimineaţă, aşa că îmi datorezi cîteva în plus.

Cum o făcuse să se simtă John? Trebui să se gîndească o vreme pentru a-i răspunde cît de cît.

– El mă făcea să mă simt ... ei bine, la început, mă simţeam... ca şi cum... aş aparţine cuiva.

– Cum te simţeai cînd te săruta?

– Plăcut.

El se scutură.

– Plăcut?!

– Da, plăcut. Ţi-ai terminat întrebările. Gata.

El o îmbrăţişă şi o sărută cu o fervoare atît de puternică, încît ea simţi că sare pe tavan. O

mîngîie pe spate, pe umeri, pe şolduri, în timp ce limbile lor dansau împreună.

– Cum te simţi cînd te sărut eu?

– Sufocată,zîmbi ea. Fierbinte.

– Iubito, încă n-ai aflat ce e aia „fierbinte".

Un colţ al mustăţii lui se ridică într-un zîmbet atît de sexy, încît ei îi dădu fiori. Fără a-şi muta privirea din a ei, el îşi scoase cizmele şi le aruncă într-un colţ. Îşi dezbrăcă haina şi o aruncă la întîmplare, îşi deschise nasturii de la blugi şi îi dădu jos cu mişcări de panteră.

Temperatura ei crescuse cu zece grade doar privindu-l.

– Nu stingi lumina?

El îi luă mîna şi i-o sărută.

– Nici gînd. Vreau să te văd.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei. Mîna lui lunecă încet la baza piciorului ei, pe interior şi se mişcă în sus şi în jos pînă la curbura şoldurilor unde apăru apoi genunchiul lui.

– Îmi plac picioarele tale, lungi şi perfecte. Le-am visat înconjurîndu-mi talia.

Inima ei aproape că se opri la aceste cuvinte. Apoi începu să bată violent cînd degetele lui atinseră un sîn.

El se aplecă şi o sărută pe pîntece. Stomacul i se contracta cînd limba lui făcea cercuri şi simţea vibraţia pielii ei. Apoi palmele lui fierbinţi urcară şi îi mîngîiară sînii, pînă cînd sfîrcurile lor se întăriră.

– Spune-mi cum vrei, murmură el continuînd să o sărute.

Ea îi luă mîinile, le apăsă pe sînii ei şi le mişcă ritmic.

– Vreau... vreau gura ta aici.

El îi deschise braţele, îi apropie sînii şi îşi lipi buzele în valea dintre ei. Apoi îi luă pe rînd. Îi sărută, îi linse şi îi supse. Ea se simţi de parcă ar fi lavă topită. Voia mai mult.

Îi cuprinse bicepşii, apoi umerii musculoşi.

– Vreau să-ţi simt pielea lîngă a mea, murmură ea.

El îşi scoase şosetele şi tricoul şi veni lîngă ea numai în chiloţii de mătase ce îi ascundeau bărbăţia. Pe toţi sfinţii, era magnific! Îi admiră trapezul perfect al umerilor şi părul viril de pe piept. Cînd îşi trecu degetele prin el, fu surprinsă să îl găsească moale. Se aplecă şi atinse un sfîrc cu limba ei fierbinte. El părea flămînd de ea şi ea era la fel de înfometată de el. Îşi îndepărtară ultimele haine şi se îmbrăţişară murmurînd vorbe de dra-

goste. Cînd ea simţi că nu mai suportă, îl imploră să îi umple trupul cu al lui. El se îndepărtă pentru o clipă ca să-i sărute şoldurile. Apoi îi depărtă picioarele uşor şi o pătrunse pînă cînd atinse capătul. Ea se miră ce bine se potriveau trupurile lor, cît de bine era împreună.

– Aici, spuse el, aici aparţii tu. Se trase înapoi şi intră mai adînc. Aici ai aparţinut întotdeauna. Vocea lui, senzaţia plăcută ce o simţea la fiecare mişcare a lui o înnebunire. Ea ardea, el se hrănea cu flăcările ei. O devora, cu trupurile prinse într-un ritm primar şi sălbatic, cerînd, dăruind, spunînd, iubind. Ea era în adîncurile unui vulcan şi simţea presiunea crescînd, crescînd, pînă cînd fu prinsă într-o explozie convulsivă. Ea plînse în spasmele şi extazul ce o scuturau. El mai făcu două mişcări şi o urmă cu o ploaie de foc ce se revărsă în adîncul ei împlinind-o.

– Doamne sfinte, strigă ea.

După cîteva clipe el răspunse:

– Da. Se ridică de deasupra ei şi se rostogoli lîngă ea. Femeie, eşti ceva...

Ea se culcă cu capul pe pieptul lui.

– Ceva bun, ceva rău?

– Bun? el surîse. Mai mult decît bun. Aş spune

superb. Dincolo de cele mai fantastice visuri ale mele. Sper că şi tu ai găsit ...plăcut, totul.

Ea îl ciupi de braţ. El rîse şi îi ţinu mîna.

– Asta înseamnă da?

– Cu riscul de a-ţi exacerba eul tău masculin, trebuie să recunosc că n-am avut pînă acum o asemenea experienţă. Crezi că e din cauză că sînt divorţată de atîta timp?

El se ridică, se sprijini într-un cot şi îi atinse buzele cu degetul.

– Nu ştiu. De ce nu încercăm iarăşi, să ne convingem.

– Dar, Shade, tu nu poţi...

– Pe naiba nu pot!

Maggie îşi deschise ochii şi încercă să se mişte, dar un picior mare şi păros era trîntit peste ale ei şi un braţ tatuat o ţinea aproape de un corp gol şi fierbinte.

Îşi mişcă puţin piciorul şi îşi arcui spatele. Auzise de oameni care fac dragoste toată noaptea, dar ea nu o făcuse niciodată pînă acum. Bărbatul ăsta era ca un taur. Ea suspină. Expe-

rienţa ei trecută a fost ceva de amatori, dragostea cu Shade a fost „Principalul Eveniment".

Stomacul îi dădu semne cum că ar fi gol şi ea se mişcă din nou.

Shade o sărută pe umăr.

– Te-ai trezit?

– Îhî...

– La ce te gîndeşti? îi întoarse faţa către a lui.

Ea zîmbi.

– Mă gîndeam că aş da oricît pentru un corn cu brînză cald şi proaspăt.

– Merge, el o sărută. Plec, o sărută din nou. Am plecat, o sărută pentru a treia oară, sări din pat şi începu să se îmbrace.

Simţindu-se vinovată ea îl întrebă:

– Unde mergi?

– Mă îmbrac ca să-ţi pot aduce cornuri proaspete.

Ea rîse.

– Şi unde crezi că ai să găseşti aşa ceva pe aici?

– Ştiu eu o băcănie mică în Beaumont.

– Dar e la o oră distanţă de aici.

– Mda. De ce nu te mai întinzi puţin. Se aşează lîngă ea pînă îşi trase cizmele şi apoi o sărută pe nas. Vreau să te găsesc tot aici cînd mă întorc.

– Dar trebuie să-i dau de mîncare motanului.

– Motanul ăla gras şi leneş mai poate aştepta o oră. Îi dau de mîncare cînd mă întorc. Pa, scumpo.

Maggie nu avea altceva de făcut decît să rămînă în camera lui.

Onie Nell nu făcea curăţenie duminica decît după prînz şi nu voia să-i ceară lui Buck o cheie. Nu că ar fi fost stînjenită ca el să afle că a petrecut o noapte cu Shade, nu... Dar ideea ca ea şi Shade să fie un cuplu permanent era total iraţională. Vorbe deşarte. Nimic mai mult. Citise asta în cărţi cu duiumul. Îşi aranjă mai bine perna şi încercă să doarmă, dar era trează şi plină de energie. Ciudat, fiindcă nu dormise aproape deloc cît timp fusese Shade în pat. Era un amant – trăsnet – pasional, atent şi foarte conştiincios. Împreună aveau atîta energie că ar putea lumina cel puţin trei cartiere din New York – Manhattan, Brooklyn şi Queens. După ce făcuse dragoste cu el se simţea împlinită ca femeie. El putea deveni repede un obicei. Nu, lucrul ăsta era prea primejdios. Cînd povestea ei despre orfelinat o să facă praf carapacea de respectabilitate a cîtorva ticăloşi, aceştia or să fie arestaţi sau măcar obli-

gaţi să fugă. Şi atunci ea se va întoarce la New York căruia îi aparţinea de fapt. Ea aparţinea oraşului care vibra din toate încheieturile şi nu şi-l imagina pe Shade în viaţa ei acolo, după cum nu-şi putea imagina viaţa ei gătind fasole şi ascultînd cum creşte iarba. Renunţă la somn, se ridică, îşi scoase bandajul de la picior şi făcu un duş. Îmbrăcă halatul lui Shade şi se aranjă puţin. Apoi se plimbă întrebîndu-se cum să-şi omoare timpul pînă se întorcea el. Ar putea... nu... n-ar putea! Ba ar putea! Intră în baie şi găsi o mapă într-un colţ. O luă şi o puse pe pat. Încercă să o deschidă, dar era încuiată. Sperînd să găsească cheia căută peste tot prin baie. Nimic. Îşi aduse aminte cum în filme hoţii deschideau valizele cu acul de păr al unei femei. Se apucă să încerce să deschidă geanta cu acul de păr. Îi luă douăzeci de minute şi multe împunsături la degete, dar reuşi.

Se uită prin încăpere, parcă aşteptîndu-se să vină cineva. Cu inima bătîndu-i nebuneşte deschise încet geanta. Ochii i se măriră şi se sperie.

„Ohhh... Doamne sfinte!" Servieta era plină de bancnote de 20 şi 50 de dolari. Trebuie să fi fost mii şi mii de dolari. Nu-i numără. Nu voia să-i atingă. Închise la loc servieta, dar tresări. Sfinte

Sisoe, cum o să o închidă fără cheie? Încercă folosind acul de păr, dar mîinile îi tremurau în aşa hal că se temu să nu o strice de tot. Apoi, folosind un colţ al halatului şterse servieta de amprentele sale – nici ea nu ştia de ce – şi o puse înapoi în baie. Se aşeză apoi şi încercă să găsească o explicaţie logică a prezenţei celor cîtorva mii de dolari în baia lui Shade. Bancă. Bancă. Paznic de bancă. Oare chiar a spus că e paznic de bancă? Nu, ea a presupus că e paznic. Nu, nu putea fi îndrăgostită de un jefuitor de bănci. Îndrăgostită? Oh, Doamne! Nu putea fi îndrăgostită de un spărgător. Dar nu! El nu putea fi spărgător. Dar toate alternativele la care se gîndea erau neconcludente. Soldat al norocului. Şantajist. Traficant de droguri. Borfaş. Borfaş? Sfinte Doamne...!

Poate că a cîştigat la loterie, se gîndi ea cu speranţă. Revino-ţi, îşi spuse. Casier. Era casier. Ohhh... Doamne. Luă din nou servieta şi o deschise. Compară seriile bancnotelor, dar nu erau consecutive. Banii erau normali. Scoase o bancnotă şi o frecă. Părea în regulă, dar ce ştia ea?

Nu. Trebuia să o pună la loc. Încercă să pună bancnota de 20 de dolari în teanc dar nu putu.

Mîinile îi tremurau. Banderola cu care erau legate bancnotele se rupse şi acestea se împrăştiară peste tot.

Ohhh...ohhh... Doamne, Dumnezeule! Adună bancnotele şi încercă să le lege la loc. Nu reuşi. În disperare de cauză, luă cîteva teancuri din servietă şi puse teancul cu bancnote fără bandă mai la fundul servietei. O închise şi o puse la loc în baie.

Shade nu putea fi spărgător de bancă sau traficant de droguri. Nici nu părea a fi tipul de şantajist. Făcea parte din Mafia? Oare aveau Mafia în Texas?

Opreşte-te! Ca reporter de investigaţii fusese învăţată să nu ajungă la concluzii pînă n-au fost adunate toate faptele. Dar acum făcea exact invers. Calmează-te, îşi spuse. Foloseşte-ţi capul. Poate că el era implicat în ceva dubios, dar poate exista o explicaţie perfect plauzibilă. Tot ceea ce trebuia să facă era să întrebe. Şi presupunînd că ar minţi-o el nu ar fi deziluzionat?

Maggie fusese întotdeauna o bună cunoscătoare a caracterelor umane şi, deşi nu şi-l putea imagina pe Shade ca un criminal, îl cunoştea însă destul de bine ca să-şi dea seama că are încă un

as în mînecă ca să spun aşa. As? Desigur. Era jucător de cărţi. Toate se potriveau – nu avea slujbă regulată, nu avea cont în bancă, o mare sumă de bani, nu avea discuri. Dar unde opera? Era şi Buck implicat în asta? Acum că se gîndise la asta, îşi spuse că n-ar strica să lucreze mai atentă. Îşi va deschide bine ochii şi gura cît mai închisă.

Se gîndi şi să plece înainte de a se întoarce Shade, dar îşi aminti că îşi uitase cheia la ea în cabină şi uşa era închisă. Speră că el nu va observa că i-a umblat în servietă. În orice caz nu avea nici un motiv să se teamă de el. Fusese întotdeauna foarte gentil şi atent cu ea şi nici într-un milion de ani nu şi-l putea imagina vînînd-o. Întrebarea era: putea ea să se prefacă şi să joace teatru ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat? Auzi paşi pe verandă. Se aşeză pe canapea şi îşi puse picioarele pe măsuţă.

Cînd el intră pe uşă zîmbind în felul lui sexy şi o sărută cu buzele lui calde şi moi, toate gîndurile despre criminali dispărură din mintea ei.

– Credeam că trebuie să stai în pat.

Ea ridică din umeri.

– Nu mai mi-era somn.

El îi mirosi urechea.

– Mmmmm. Miroşi ca săpunul meu. Nu trebuia să faci duş şi să-ţi uzi bandajul.

– L-am scos. Degetele s-au vindecat.

El luă pachetele şi îi privi atent piciorul.

– Nu-i rău. O să pun un pic de cremă. O sărută pe picior şi se întoarse spre ea. Îţi recomand cel puţin încă o zi în pat. În patul meu, cu mine.

– Trebuie să lucrez astăzi. Povestea mea, ai uitat?

– Cînd mi-o dai s-o citesc?

Ea bolborosi ceva neinteligibil, aşa că el scoase pungile cumpărate.

– Astea sînt cornurile?

– Mda.

– Am uitat să te întreb de care îţi plac, aşa că am cumpărat cîte şase din tot ce aveau.

– Simple sînt bune. Sau cu ceapă. Ai adus ceapă?

– Da. Am adus. Mă duc să le prepar.

Ea se ridică.

– Te ajut.

El o privi uşor.

– Tu stai aici cu frumoasele-ţi picioare în sus. Lasă-mă pe mine să am grijă de tine.

– Nu sînt obişnuită să aibă cineva grijă de

mine.

El o sărută.

– E timpul să înveţi. M-am hotărît să o mai fac mult timp de acum încolo.

– Chiar aşa? ea rîse.

– Da, iubito, chiar aşa. Am un plan pe timp îndelungat.

– Paul?

– Hmmm?

– Doar Paul. Încercam numele tău. Îmi spui şi restul?

– Berringer. Foarte drăguţ. Îmi place. Apoi stomacul ei făcu zgomot. El zîmbi şi spuse:

– Micul dejun e gata într-o clipă.

Îl admiră în timp ce mergea. Picioare frumoase, drepte, umeri laţi, mers graţios. Ea suspină. Omul ăsta nu putea fi un criminal. Îl iubea.

Dumnezeu să o ajute. Îl iubea!

Nouă

Maggie era la computerul ei, lucrînd la primul capitol al povestirii şi cu un ochi privea pe fereastră. De îndată ce văzu maşina lui Shade plecînd, apăsă pe butonul de oprire a computerului şi fugi la uşă. Nu ştia cît va lipsi Shade şi voia să-i pună lui Buck cîteva întrebări. Trecuseră trei zile de cînd ea a găsit banii şi nu a avut nici o ocazie să-l găsească pe Buck singur.

Intră în magazie unde Buck pregătea momeala pentru peşti. Ea se sprijini de mîna lui.

– Se pare că pierzi cam mulţi.

El ridică din umeri.

– Întotdeauna pierd cîţiva. Shade spunea că scrii în după-amiaza asta.

– Am avut nevoie de o pauză.

Ea se opri în faţa automatului de băuturi, model cam demodat, luă o cola, o deschise şi se rezemă de dulap.

– Aş vrea să te întreb ceva.

– Întreabă.

– Ştii cumva vreun loc unde aş putea paria la baschet, curse de cai sau ceva în genul ăsta?

– Nu prea, spuse el aruncînd momeala într-un coş. În general nu cunosc prea mult despre tipul ăsta de afaceri. Eu nu joc la noroc. Nici Sybil nu se dă în vînt. Există o cursă de camioane, nu prea departe de aici lîngă graniţa cu Louisiana. Am uitat cum se numeşte.

– Crezi că Paul ştie?

– Poate că... dar... cine ai spus?

Ea rîse.

– Ştiu că Shade este o poreclă şi pe el îl cheamă Paul Berringer. El mi-a spus. Aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme că îi trădezi secretele.

Maggie bău în linişte cola şi aşteptă o vreme.

– Tu şi Shade sînteţi prieteni buni, nu-i aşa? întrebă ea.

– Da, sîntem. El e cel mai bun prieten al meu. N-aş fi avut localul ăsta dacă nu era el.

– Oh? Sînteţi asociaţi la afacerea asta?

– Nu. N-a vrut nimic. E numai al meu.

– Vrei să spui că a plătit pentru asta? De unde are el atîţia bani?

Buck o privi în ochi.

– Ascultă, Miss Maggie, cred că nu e bine să-ţi bagi nasul crezînd că poţi afla cine ştie ce minune. Ţi-am răspuns la cîteva întrebări. La restul pe care le ai, să-ţi răspundă Shade. Eu nu mă amestec în afacerile lui, el nu se amestecă într-ale mele.

Maggie îşi aplecă capul.

– Unu la zero. Îmi pare rău, Buck. Îşi termină băutura şi puse sticla pe ladă. Ţi-aş rămîne recunoscătoare dacă nu i-ai spune nimic lui Shade despre discuţia noastră.

– Eu nu sînt gură-spartă.

Ea zîmbi.

– Ne vedem mai tîrziu.

La naiba! se gîndi ea în timp ce se întorcea la cabină. Îl subestimase pe Buck şi nu aflase mare lucru. Înţelegerea cu Shade să pună fiecare cîte o

întrebare pe zi era cam ineficientă. El îi pusese numai întrebări stupide şi refuzase să răspundă la altele. Bineînţeles, îi spusese sincer tot ce a întrebat ea, dar la naiba, erau lucruri pe care voia să le ştie, trebuia să le ştie.

Ea îi ceruse să mai răspundă la o întrebare, dar el îi zîmbise sexy şi spusese: „Iubito, în clipa în care accepţi să te măriţi cu mine, viaţa mea va deveni o carte deschisă". Ea aştepta ca el să răspundă mai ales cînd făceau dragoste – destul de des în ultima vreme – dar el uita mereu. Dar şi ea uita să-l mai întrebe, era atît de implicată în pasiunea dragostei că nici să mai gîndească nu putea.

Dar faptul că îl iubea nu era de ajuns.

Să fi fost de acord să se căsătorească cu un bărbat cu un stil de viaţă atît de ciudat şi cu un trecut, despre care ea avea uriaşe îndoieli, ar fi însemnat nebunie curată. După cîte ştia, putea să apară oricine, în orice clipă şi să-l ducă cine ştie unde.

Cel mai bun lucru pentru ea era să-şi termine povestirea, să o trimită la cel mai mare cotidian din New York şi să dispară. Avusese destule probleme în viaţă şi aşa, nu avea nevoie de altele.

Se întoarse la computer şi lucră concentrată pînă cînd auzi un ciocănit la uşă. Iritată de între-

rupere, se ridică şi, ferindu-se să nu calce pe motan, se îndreptă spre uşă.

– N-ai altceva mai bun de făcut? întrebă ea motanul. De ce nu mergi afară să-l cauţi pe Comet?

– Miaaauuu...

– Ştiu. Stăpînul lui mă afectează şi pe mine în acelaşi fel, doar că eu sînt mai leneşă la căţărat în copaci.

Cînd deshise uşa, Shade stătea cu o cutie roşie în braţe. Îi întinse cutia şi o sărută pe obraz.

– Ce-i asta?

El zîmbi.

– Deschide şi vezi.

Pachetul semăna cu cel de săptămîna trecută şi ei nu îi fu prea greu să descopere ce conţinea. Cizme identice cu cele stricate.

– Încearcă-le, spuse el. Le-am cumpărat cu o jumătate de număr mai mari. Şi dacă o să le porţi cîteva ore în fiecare zi, pînă sîmbătă, o să-ţi vină perfect.

Îşi scoase pantofii şi încălţă cizmele. Umblă puţin.

– Perfect.

– Ştiam că o să fie bune. Am verificat numărul la alţi pantofi de-ai tăi.

– Ticălosule! ea aruncă în el cu cutia pentru

pantofi.

El rîse şi o prinse de mîini.

Cînd ea deschise gura să-i spună vreo două, gura lui i-o astupă pe a ei. Sărutul începu furtunos. Apoi lucrurile se derulară rapid şi fu prima dată cînd Maggie făcu dragoste cu cizmele în picioare.

Joi de dimineaţă, Maggie conducea către cel mai apropiat telefon pentru distanţe lungi. Nu voia să-i asculte nimeni conversaţia cu Mel Wanamaker, un scriitor faimos şi ziarist cu care era prietenă de ani de zile. Mel, care cîştigase cîteva premii *Pulitzer* şi foarte multe alte premii, era cunoscut şi cunoştea pe toată lumea din mass-media de înalt nivel din New York.

Telefonul sună şi cel căutat răspunse.

– Mel? Maggie Marino la telefon.

– Unde naiba ai fost?

Ea rîse.

– Să mă ascund de băieţii răi.

– Păpuşă, pentru asta nu există gaură destul de adîncă. Băieţii răi în comparaţie cu noi sînt 100 la 1. Cînd m-am întors de la Londra am auzit că ai

plecat într-un loc necunoscut.

– Adevărat. Am primit cîteva telefoane de amenințare, un glonte mi-a găurit fereastra și un Lincoln negru a încercat să mă facă asfalt de calitate. Așa că am decis s-o șterg.

– Vrei să mă duci?

– Greșit. Mel, am o poveste fierbinte și spun fierbinte tare. Am probe pentru un scandal imens. Motivul pentru care am fost concediată, a fost că dragul meu de șef e în rahat pînă-n gît. Povestea are de toate: sex, droguri, escrocherii financiare, orice porcărie care îți trece prin cap.

Îl puse să jure că va păstra secretul și îi spuse în mare povestea, lăsînd să-i scape cîteva nume importante, incluzîndu-l pe președintele unei mari bănci, cîțiva politicieni locali și un avocat celebru.

Mel suspină.

– Se pare că stai pe un butoi cu dinamită. Ai probe?

– Mda. Am ore întregi de casetă cu mărturiile cîtorva copii de la *Tree Hollow,* am cópii și fotocopii de documente și cîteva fotografii al naibii de rele pentru unii. Am cutii întregi cu probe. Am luat cu mine aprope tot înainte de a pleca din New York. Am făcut rost de restul de aici.

– Unde-i „aici"?

– Nu-ți spun, Mel. Nici măcar ție. Îmi pare rău.

– Bine, fie cum vrei tu. Cum ai făcut rost de probe?

Ea rîse.

– Ei, hai, Mel, știi bine că nu pot să-ți răspund la întrebarea asta..

– Și ce vrei să faci cu ele?

– Aici sper să mă ajuți tu. O să trimit cîteva copii mai multor ziare mari. Dar tu cunoști pe toată lumea în afacerea asta; poți să întrebi cam cine ar fi interesat? Știi cum să procedezi.

El tăcu un moment.

– O să dau cîteva telefoane. Cum ținem legătura?

– Te sun eu luni sau marți. Pînă atunci totul va fi gata. Ea făcu o pauză. Mulțumesc, Mel. Fii prudent cu chestia asta. N-aș vrea să ți se întîmple ceva.

– Unui măgar bătrîn ca mine? La naiba, sînt încă destul de tare.

Își spuseră „la revedere", și Maggie se grăbi să pregătească prînzul.

În seara cînd Maggie ieși din cabină să pregătească cina, îl găsi pe Shade stînd în poziția lui

favorită, cu picioarele pe verandă. Blăniţă dormea arcuit lîngă el, iar Comet lenevea dormind lîngă motan.

– Nu-mi vine să cred că ăştia doi nu se bat, spuse ea. I-ai drogat?

El rîse.

– Nu. Au declarat armistiţiu. Dar să nu forţăm nota. Îl pun pe Blăniţă înăuntru.

Cînd el închise uşa după pisică, Maggie observă o pătură şi un coş mare lîngă scaun.

– Ce-i asta?

– Te duc la un picnic pe o plajă particulară.

– Plajă particulară? Unde?

El o sărută pe nas.

– O să vezi.

– Şi Buck?

– El nu e invitat.

– Voiam să spun, cina lui Buck?

– Cît timp ai fost plecată, am făcut friptură de pui, i-am lăsat şi lui destul. El luă coşul şi pătura şi plecară.

– Bine dar ăsta e drumul spre rîu, spuse ea.

– Mda.

– Rîurile n-au plajă.

– Ba au, crede-mă.

– Eşti sigur că ştii ce faci? întrbă ea în timp ce

el o ajută să intre într-o barcă mică.

– Mda.

Folosind motorul, el urcă în susul rîului, cam doi kilometri, apoi vîră şi opri pe mal. Era un mal foarte larg, cu nisip fin. Shade sări din barcă, o ancoră şi o ajută pe Maggie să coboare.

Ea se aplecă, luă o mînă de nisip şi îi dădu drumul printre degete. Era răcoros, fin şi aproape alb.

– E ca o plajă.

Surîzînd, în timp ce lua pătura şi coşul, el spuse:

– Te-aş minţi eu?

În loc de răspuns ea zîmbi şi se gîndi: „Ar minţi? Bună întrebare!"

Shade puse pătura pe nisip, îşi scoase tricoul şi blugii şi spuse:

– Vrei să căutăm scoici?

– Scoici? Aici? Cred că glumeşti.

– Da, dar putem face castele de nisip dacă vrei.

– O. K.!

Se apucară să construiască din nisip tot felul de structuri diforme, total inadecvate unui rege, poate doar unui broscoi prinţ. Rîseră şi se bucurară de sărutul lor copilăresc. Apoi Maggie se sătură şi spuse:

– Gata. Hai să mîncăm. Unde pot să mă spăl

pe mîini?

– Păi e un rîu destul de mare, nu?

– În apa aia plină cu peşti, broaşte şi şerpi? Nici gînd. Se încruntă. Mă testezi iarăşi?

– Am uitat că eşti o floare de oraş. Asta e bună, *madame?*

El ridică o sticlă de apă din Franţa şi o prezentă de parcă ar fi un vin de soi.

– Ei bine, replică el, dacă n-ai altceva mai bun, presupun că e suficient.

Apoi el îi turnă apă pe mîini şi o şterse cu o batistă de bumbac fin. După ce se uscară mîinile, ea luă batista şi privi monograma brodată într-un colţ *„P-E-B“*.

– De unde vine „E“?

– De la Ellison.

– Paul Ellison Berringer. Sună foarte aristocratic. Trebuie să fii un mare industriaş cu sînge albastru şi membru în vreun club select cu asemenea nume.

– Vrei puţin pui, *mademoiselle*? Îi arătă o pulpă de pui.

– Cu plăcere, *monsieur*. Ea luă puiul şi începură să mănînce.

Mîncară pui şi salată de roşii şi mazăre caldă

din termos. Vorbiră tot felul de fleacuri, rîseră şi ascultară muzica apei, a păsărilor şi a broaştelor. Ea se aşeză cu mîna sub cap. El îi dădea boabe de struguri în timp ce priveau ultimele raze de soare coborînd în apa rîului. Apoi el o mîngîie pe frunte şi pe păr cu atîta tandreţe şi gingăşie încît o podidiră lacrimile.

– Iubito, ce s-a întîmplat?

– Nimic. Acum totul e foarte bine. Locul ăsta e ca paradisul. Viaţa cu urîţenia şi agitaţia ei pare atît de departe. Aş putea crede că nu e nimeni altcineva pe lume decît eu şi cu tine.

– Putem să rămînem aici pentru totdeauna dacă vrei, spuse el.

Ea suspină.

– Din păcate, nu sînt făcută pentru o viaţă calmă. Paradisul este un loc minunat să-l vizitezi şi să te relaxezi, dar n-aş putea trăi aici. Curînd m-aş plictisi de copaci, de flori şi de linişte. Prefer varietatea şi mişcarea.

El umblă în coş şi îi dădu un măr. Ea rîse şi îi arătă cobra tatuată.

– Nu păcătuim?

Shade răspunse: Hai să ne dezbrăcăm, să fim goi, ca la începutul omenirii! Ea îl privi şi se înroşi

toată de tulburare. Îi prinse obrajii cu palmele şi îi studie faţa care îşi schimba atît de des expresia, cînd serioasă cînd zîmbitoare. Apoi ea se gîndi că şi timpul acesta minunat se va sfîrşi.

Nu, nu voia să se gîndească la asta acum.

– Sărută-mă. Fă dragoste cu mine. Aici. Acum.

Shade o luă ca şi cum ar fi fost o comoară preţioasă, o puse pe pătură şi se întinse lîngă ea. O sărută şi o mîngîie, apoi îşi aruncă hainele aiurea. Briza le răcorea trupurile şi apusul de soare le făcea să arate în flăcări. Se iubiră iar şi iar în sunetul lin al apei.

Vineri seara, Maggie gustă o bucăţică dintr-o porţie marte de spaghete care fierbeau pe sobă.

– Mai trebuie cîteva minute. Cum e carnea? îl întrebă pe Shade.

Cu ochii închişi el mirosea parfumul sosului care fierbea cu bulbuci şi care umplea toată bucătăria. Apoi gustă şi el din sos.

– Perfect.

– Ştii, mă cam enervează chestia asta cu gătitul, spuse Maggie iritată subit, eşti sigur că lui

Buck îi plac spaghetele?

– Iubito, toată lumea adoră spaghetele, o privi atent. O să devii o mare bucătăreasă.

– Cu ceva ajutor de la tine. Nu puteam să mă descurc singură. Ţi-am mulţumit în ultima vreme?

– Nu în ultimele zece minute.

– Mulţumesc. Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi îl sărută.

– Dacă o să continuăm în ritmul ăsta o să distrugem cina lui Buck şi n-o să te mai plătească.

Apoi el o întrebă:

– Cum merge lucrul la carte?

Vru să-i spună adevărul, dar ceva o opri. Nu încă.

– Lucrul merge bine, spuse ea ezitînd.

El îşi frecă nasul de al ei.

– Şi cînd îmi dai să citesc?

– Nimeni nu îmi citeşte lucrarea înainte de a fi gata. Sînt ... superstiţioasă.

El rîse.

– Nu prea îmi pari tipul de femeie superstiţioasă.

– Asta dovedeşte cît de puţin mă cunoşti.

– Ştiu destul. Ştiu culoarea ta preferată – albastrul, că ai o aluniţă aici, şi apăsă un loc sub

sînul ei stîng şi că îţi place să fii mîngîiată aici. Spatele ei se arcui şi răsuflă adînc.

– Mai bine m-aş ocupa de spaghete acum, spuse ea. Sînt gata. Faci puţină pîine prăjită pînă strîng eu pe aici?

– Dorinţa ta e poruncă pentru mine.

Ea rîse.

– În vis. Salata e pe masă?

– Mda.

Maggie puse spaghetele pe un platou, turnă sosul roşu peste ele şi le amestecă. Apoi puse pe deasupra bucăţile de carne .

– Chestia asta miroase nemaipomenit. Puse un deget în sos şi îl gustă. Ai avut dreptate cu mirodeniile.

– Te-am minţit eu vreodată?

– Cîteodată mă întreb şi eu... Apoi luă platoul şi ieşi pe uşa dinspre local. Duc asta înăuntru.

Cum se întoarse, văzu un om intrînd. Un bărbat înalt, solid care purta o pălărie de cowboy, cu stea de argint pe cămaşă şi pistol la cingătoare. Se înspăimîntă. În panică se retrase înspre bucătărie.

– La naiba! Poliţia îi şopti ea lui Shade.

– Huh?

– Un ranger texan intră pe uşă. Repede, du-te în spate. Îl opresc eu.

– Maggie...

– Ieşi odată! Grăbeşte-te.

– Maggie...

– La naiba! Mişcă-te!

El se întoarse să plece. Maggie intră cu ambele mîini ducînd platoul cu spaghete chiar în momentul cînd poliţistul se apropia de bar. Ea afişă un zîmbet radios.

– Pot să vă ajut cu ceva?

El îşi scoase pălăria.

– Domnişoară, caut un tip numit Paul Berringer. L-aţi văzut pe-aici? El înaintă ca şi cum ar vrea să intre în bucătărie.

Ea i se puse în faţă.

– Păi, nu ştiu. Cum arată?

El încercă să o ocolească, dar ea se mută, repede blocîndu-i drumul.

– E cam de înălţimea mea, ochii verzi şi un şarpe tatuat pe braţ.

El încercă din nou să o ocolească, dar ea dansă din nou.

– Sună cam ciudat. Ce-a făcut?

– Domnişoară, încercaţi să ascundeţi ceva? E

cineva în bucătărie?

Ea a făcut ochii mari, miraţi.

– Vai, ce problemă grea. Şi de ce ziceţi că îl căutaţi?

– Domnişoară, eu intru în bucătăria asta!

El o luă de umeri şi încercă să o dea la o parte.

– Pe naiba o să intri!

Se răsuci şi îi aruncă platoul cu spaghete în faţă.

El ţipă ars de spaghetele fierbinţi.

Shade auzi toată tărăşenia, dar un rîs familiar care venea de la fereastră îl opri să intre în local.

„Hooo-weec!", auzi iarăşi Shade.

– Ross, spuse el, ce naiba se petrece aici?

– Salut, frate mai mare. Îl bătu pe Shade pe spate şi se întoarse. Tocmai am văzut cum o pisică sălbatică i-a aruncat în cap lui Holt un platou cu spaghete.

Shade intră tocmai cînd Maggie îi spărgea farfuria în cap lui Holt care, în rîsetele fratelui său

geamăn, era plin de bucăţele de carne, sos şi spaghete.

– Cred că pisica sălbatică cîştigă, spuse Ross. Prietenă de-a ta?

– Este viitoarea ta cumnată, dacă o conving să se mărite cu mine.

– Nu glumeşti? Asta-i bună! Îi strînse mîna lui Shade şi îl îmbrăţişă. Crezi că e cazul să intervenim?

Shade clătină din cap şi se uită pe fereastra mică înspre local.

– Holt n-o să-i facă nimic, iar Maggie se descurcă chiar foarte bine. Ce căutaţi amîndoi aici?

– Ştii, unele lucruri merg cam prost. Holt şi cu mine ne-am făcut poliţişti şi cred că ne descurcăm binişor. Chiar dacă am avea timp şi ne ocupăm de afaceri – ceea ce nu avem – ne lipseşte înclinaţia. Mama nu se mai poate ocupa de problemele familiei şi de afaceri. Avem nevoie de tine, frăţioare.

– Şi Jack Rule? spuse Shade numindu-l pe cel ce îl înlocuise.

– A demisionat acum cîteva săptămîni. A plecat azi.

Shade înjură scurt.

– Oamenii au devenit îngrijoraţi după ce ai plecat. Circulă tot felul de zvonuri. Dacă nu te întorci să te ocupi de treburi, s-ar putea să nu mai fie nimic la care să te întorci.

Maggie fugi din bucătărie, aproape sufocată şi se rezemă de perete. Bine că Buck nu a fost prin preajmă şi rangerul a fost oprit. A trebuit să mintă, dar asta e. Apoi auzi voci de bărbaţi şi ascultă. Se întoarse şi se ascunse după colţul clădirii şi privi.

– Cum m-aţi găsit? întrebă Shade.

– Aveam o presimţire că ai să vii aici, aşa că am vorbit cu Buck alaltăieri. À propos, e un mincinos foarte slab. Am verificat numerele de înmatriculare ale maşinilor şi am găsit una înregistrată pe numele tău.

Pierdere de timp. El rîse. Un ranger texan îşi găseşte întotdeauna omul. Vii cu noi acum?

– Prefer să nu vin, spuse Shade.

– Nu văd ce te-ar reţine aici. E o chestie serioasă, Shade şi mai devreme sau mai tîrziu va trebui să o faci.

– Dă-mi cîteva zile să rezolv nişte lucruri şi mă

întorc de bună voie.

– Şi cum ştiu eu, că n-o ştergi peste graniţă şi ne laşi pe noi să ducem greul?

Shade rîse, dar Maggie crezu că rîsul lui e geamăt.

– Ai cuvîntul meu.

– Destul de corect. Mai bine mă duc să-l aduc pe Holt. Hooo-weee, cred că e mai ameţit ca un taur la rodeo.

Maggie nu mai aşteptă să asculte altceva. Lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji şi fugi în cabina ei. Respiră adînc de cîteva ori încercînd să se liniştească. Doar n-o să plîngă şi să facă istericale. Nu ea! Era vremea pentru un cap limpede şi o analiză la rece, lucidă.

În ciuda faptului că îl iubea, în ciuda raţionamentelor pe care le făcuse despre banii din servietă, despre reticenţa cu care discuta el despre trecut, nu mai putea ignora adevărul.

Shade era un fugar căutat de poliţie.

Genunchii îi tremurau. Doamne, ce se va întîmpla cu el?

Zece

Maggie hotărî să plece. Shade va merge probabil la închisoare şi ea se va întoarce la lumea reală. Îşi terminase povestea în după amiaza aceea. Tot ce trebuia să facă era să aştepte şi să-l sune pe Mel, luni. Pînă săptămîna viitoare, o să fie înapoi în oraş, cu o nouă slujbă şi o nouă viaţă. Poate că o să aştepte şi premiul *Pulitzer*.

Bineînţeles că Shade n-o să recunoască faptul că trebuie să meargă la închisoare. Cînd venise la uşa ei după ce plecară poliţiştii, el întrebase ino-

cent.

– Îmi spui ce naiba se întîmplă?

Era un actor foarte bun. Ea folosise tactica atac de apărare şi ridicase din umeri.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Cîteodată cînd văd un poliţist venind spre mine, înnebunesc. Cred că e o reminiscenţă din copilărie. Ţi-am spus că am trăit pe stradă timp de un an, înainte de a ajunge la *Tree Hollow*.

– Dar spaghetti în cap? El rîse. Şi de ce încerci să mă previi?

Ea ridică din umeri, incapabilă să-l privească.

– Te căuta pe tine...şi ...cînd m-a împins am acţionat instinctiv.

– Te-a împins? Sper că nu te-a rănit.

– Nu atît cît mă strîngi tu acum.

Îi eliberă braţul.

– Scuză-mă, spuse el şi apreciez preocuparea, dar, iubito, nimeni nu vrea să mă bage la închisoare. Ea nu răspunse. Buck face curăţenie şi eu mă duc să cumpăr pizza. Ţie de care îţi place?

Incidentul cu rangerul nu a revenit în discuţia lor. Au mîncat pizza, apoi s-au retras în camera ei şi au făcut dragoste frenetic toată noaptea. Shade părea că ezită s-o părăsească şi Maggie se hotărî să ia iniţiativa.

Localul izbucni în aplauze cînd Shade îşi

termină cîntecul.

– Mulţumesc, spuse el cu vocea aceea adîncă pe care ea o adora. Aceasta este ultima mea apariţie, pentru un timp o să fiu plecat, adăugă el şi sala protestă. Apoi zîmbi şi inima lui Maggie aproape că se frînse. În seara asta, am să cînt cîntece pe care le-am scris pentru femeia pe care am cerut-o de soţie.

Ea simţea privirile tuturor asupra ei. Cînd începu să cînte uşor despre castele de nisip în Paradis, ochii ei se umplură de lacrimi şi aproape că nu mai auzi restul cîntecului. Încercînd să nu izbucnească în plîns înainte de a se fi terminat cîntecul, fugi în camera ei.

Privi în jos la cizmele noi pe care le purta, moi şi plăcute. Scoase una şi o aruncă în perete.

„Nu e drept! La naiba, nu e drept!" Apoi o scoase pe a doua şi o aruncă cu furie. Blăniţă stătea speriat sub pat.

Un ciocănit insistent o făcu să sară în picioare şi să deschidă uşa. Shade stătea cu braţele încrucişate rezemat de zid.

– De ce pleci?

– De ce plec? ţipă ea. De ce ai anunţat că te căsătoreşti cu mine. Ţi-am spus doar de o mie de ori că nu mă mărit cu tine.

– De ce nu?

– De ce nu... De ce nu? vocea ei crescu. Eşti nebun? Ştii de ce.

– Spune-mi din nou.

– Pentru că eşti...îşi înghiţi cu greu cuvintele. Pentru că nu ştiu nimic despre tine.

– Ştii destul. Ştii că mă iubeşti.

– Nu despre asta e vorba. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii într-un loc uitat de Dumnezeu sau pe malul vreunui rîu, la zece mile de nicăieri. Am un serviciu la care mă gîndesc.

– Eşti scriitoare. Scriitorii pot oriunde să creeze.

– Nu, nu pot, mai ales dacă... ea respiră adînc. Aş putea să-ţi spun şi restul acum. Nu scriu romane. Sînt ... am fost... reporter la un mare cotidian din New York. Acum sînt fără slujbă.

Nori de furtună se adunau pe chipul lui.

– Şi despre ce scrii? Despre mine?

– Nu, bineînţeles că nu. Scriu despre un scandal din New York. Despre *Tree Hollow*. Copiii de acolo mi-au mărturisit abuzurile criminale ce se petrec zi de zi. Nu îţi poţi imagina ce se întîmplă cu puştii ăia, exploatarea lor.

– Despre ce altceva m-ai mai minţit?

– Tu vorbeşti despre minciună?

– Cînd te-am minţit eu?

– Doamne, apără-mă de proşti. Du-mă înapoi

la civilizaţie!

– Civilizaţie? Crezi că New York-ul înseamnă civilizaţie? O sinucidere pe minut, jumătate din populaţie se droghează, un om este ucis mai repede decît se înmulţesc iepurii. Dacă numeşti groapa asta cu rahat „civilizaţie" n-ai decît.

– Tocmai tu vorbeşti?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Cu trecutul tău? Sau poate ar fi mai bine să spun, fără trecut?

– Bine, presupun că un biet prost, sărac şi vagabond ca mine nu e destul de bun pentru un reporter celebru din New York? Bine. O.K. E clar.

El se întoarse şi dispăru pe uşă.

– La naiba, Shade, nu asta am vrut să spun, ţipă ea, însă doar Blăniţă o auzi. Se duse după el, dar se opri gîndindu-se că tot trebuia să fie un sfîrşit, mai bine ar fi acum. Ei, o să supravieţuiască amîndoi.

Motorul unei maşini începu să meargă. Era maşina lui Shade care dispărea în noapte cu viteză. E mai bine aşa, se gîndi ea. Dar se aruncă pe pat şi plînse.

Maggie se trezi duminică de dimineaţă cu ochii înroşiţi, cu hainele în dezordine şi chinuită de un sentiment de vinovăţie. Primul ei gînd fu la Shade. Sări şi ieşi afară. Dar maşina lui nu era nicăieri.

Se întoarse înăuntru şi se trînti pe pat. Blăniţă sări în pat şi se apropie de ea. Îl ridică pe motan şi spuse:

– Cred că acum sîntem doar noi doi, băiete.

– Miauuu... motanul se arcui sub mîna ei.

– Mulţumesc.

Cîteva minute mai tîrziu se forţă să se ridice şi să facă un duş. Apoi dădu mîncare motanului, îşi făcu o cafea şi se îmbrăcă. Dar era duminică şi nu avea ce face. Nu trebuia să gătească, povestea o terminase pentru ziar, Shade era plecat. Un lucru era sigur – nu putea sta singură în cabină toată ziua. Aşa că îşi luă geanta şi cheile de la maşină şi plecă la Beaumont într-o braserie, citi ziarele şi mai bău trei cafele. Apoi cînd se apropie ora prînzului şi localul se aglomeră, plecă şi hoinări pe la magazine. Vizită cîteva muzee, dar nimic nu îi trezi interesul. Nu se simţise atît de singură în viaţa ei.

Găsi un mic parc şi se aşeză pe iarbă privind femeile cu copii, rîzînd şi jucîndu-se împre-

ună. În ea crescu sentimentul de despărţire şi tristeţe. Nemaisuportînd, se duse la librărie după o carte bună, dar era închis. Se gîndi să mănînce o cină mai devreme şi se duse la *Herbet's* restaurantul la care mai fusese înainte. Cel puţin acolo găsi puţină familiaritate.

După cină, se duse la cinema şi văzu două filme care n-au prea înveselit-o. Se întoarse acasă cu o puternică durere de cap.

Luni dimineaţă nu începu mai bine decît duminica. Maggie se duse la Buck, căutînd o faţă cunoscută. Îl găsi pe Buck în magazie pregătind din nou momeala pentru peşti.

– 'mneaţa, spuse el zîmbind.

– Bună dimineaţa. Arăţi foarte fericit astăzi.

– Mda, Sybil a sunat mai înainte. Vine acasă poimîine.

– Sînt convinsă că te bucuri foarte mult.

– Bineînţeles, spuse el.

Deşi fusese hotărîtă să nu întrebe, cuvintele îi veniră fără voia ei.

– Ai ceva veşti de la Shade?

– Da. A sunat ieri. Mi-a spus să am grijă de

lucrurile lui. Se întoarse apoi la treaba sa.

– De unde a sunat? zise Maggie.

– N-am întrebat, răspunse el.

– Înţeleg, îşi apăsă mîna pe piept şi respiră adînc. Pentru că veni vorba de telefon, aş vrea să folosesc telefonul de aici.

– Serveşte-te.

Maggie intra în localul în care începuse un nou capitol din viaţa ei. Îşi aminti de Shade cum stătea cu braţele rezemate de masa de biliard. Oare numai trei săptămîni trecuseră de atunci? Părea că viaţa a trecut în zbor. Încăperea familiară cu ringul de dans şi mese era dezolant de goală. Închise ochii şi aproape că-l auzi pe Shade cîntînd şi mulţimea strigînd. Apoi se apropie de telefon.

Sună la Mel, dar nu răspunse nimeni. Încercă încă o dată şi sună ocupat. Apoi îl sună pe avocatul unchiului său. Cineva, îi spuse acesta, se oferise să cumpere proprietatea unchiului Silas şi Maggie fu plăcut surprinsă să afle suma. Habar nu avea dacă merită atît şi dacă afacerea putea fi încheiată repede.

– Agentul imobiliar m-a sunat acum cincisprezece minute, spuse din nou avocatul. Dacă accepţi oferta şi dacă vrei să ştii părerea mea, află că e un preţ foarte bun, putem încheia hîrtiile

şi banii vor fi în contul tău din bancă pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Spune-i agentului că accept.

După ce închise, încercă din nou la Mel. De data asta, el răspunse.

– Mel? Maggie la telefon Te-am sunat mai devreme dar suna ocupat.

El suspină.

– Tocmai făceam un ultim efort să-ţi plasez povestea.

Stomacul ei se strînse şi sîngele îi năvăli în obraji.

– Un ultim efort? Nu sună prea bine.

-- Iubito, e de rău, cineva a spus cuvîntul „afară" în legătură cu tine şi acela cred că era Robert Barlett şi cu gaşca lui. Fostul tău şef e un om puternic. Eşti o paria în oraşul ăsta, păpuşă. Se spune că eşti labilă că ai clacat şi ziarul tău te-a concediat pentru purtarea ta bizară. L-ai atacat pe Barlett şi vrei să-l ruinezi. Se spune că ai falsificat documente. Nimic din ce ai scris nu e valabil.

– Dar, Mel, ştii că nu e adevărat.

– Tu ştii şi eu ştiu, dar nimeni nu va îndrăzni să publice ceva care să vină de la tine. Chiar dacă ai avea un editor de partea ta, tot n-ar putea publica totul.

Ea se rezemă de perete să nu cadă.

– Şi eu ce mă fac acum?

– Îmi pare rău, Maggie. Am făcut tot ce-am putut.

– Ştiu asta, Mel. Mulţumesc.

Maggie închise şi se lăsă pe zid să alunece în jos şi rămase cu genunchii la piept.

Paul Berringer stătea la biroul lui din lemn negru, încercînd să rezolve dezordinea pe care o găsise la întoarcere. Îşi petrecuse toată duminica lucrînd şi acum era în birou de multă vreme. Luă un stilou de aur pentru a semna un teanc de scrisori, dar mîna nu îl asculta. Aruncă stiloul şi privi pe fereastră.

Se simţea groaznic. Trist şi singur. Dar de data aceasta motivul tristeţii lui era altul decît acela pe care îl avusese cu cîteva luni în urmă. Oare era? se gîndi el. Poate că era o criză de trecere în maturitate. Dar nu găsi un răspuns. Oh, îi făcuse plăcere să cînte şi să compună, dar o viaţă de muzician nu era pentru el. Nu fusese fericit pînă cînd nu o întîlnise pe Maggie.

Maggie. Ea îi consuma gîndurile.

Dragostea lui pentru ea umpluse locul gol din sufletul lui. Acum...

La naiba! Ce prost fusese purtîndu-se ca un adolescent, iritat că Maggie îl minţise şi furios că ea nu îl putuse accepta aşa cum era. Dar minciunile lui nu agravaseră lucrurile? Minciună prin omisiune, desigur, dar tot o minciună. Nu a fost corect cu ea nespunîndu-i adevărul despre el. Dorise întotdeauna să fie iubit pentru el însuşi, nu de o femeie care vede semnul dolarului cînd se uită la el.

Maggie a fost o rază de soare în viaţa lui, destinul lui, jumătatea lui. Va lăsa acea mîndrie prostească să-i distrugă singura şansă de a o avea alături de el pe femeia pe care o iubeşte?

La naiba, nu!

Prînzul a fost destul de neplăcut. Oh, mîncarea fusese foarte gustoasă, dar ea şi Buck se simţeau destul de stînjeniţi fără Shade prin preajmă. Maggie îi spuse lui Buck că se va muta pentru următoarele zile la un motel, cel puţin pînă cînd se va rezolva afacerea cu proprietatea unchiului său. El încercă, în felul lui direct, să o facă să se simtă bine şi să rămînă, dar ea refuză.

După-amiază vasele erau spălate şi Maggie se

duse în cabina ei şi împachetă cea mai mare parte a lucrurilor. Pînă şi computerul împreună cu toate hîrtiile şi documentele referitoare la *Tree Hollow*. Neputîndu-se odihni şi copleşită de tristeţe se plimbă de-a lungul rîului. Vîntul bătea melancolic şi i se părea că şi păsările cîntă trist. Se aşeză pe malul rîului şi se gîndi că viaţa merge înainte. Faptul că nu putuse să-şi vîndă lucrarea a fost o lovitură dură. Dar, cumva, îşi va reveni. Ea era o luptătoare care supravieţuieşte şi a supravieţuit şi altor dezastre. Însă cea mai cumplită lovitură a fost pierderea lui Shade. Niciodată în viaţa ei n-a fost mai fericită ca atunci cînd a fost cu el. De ce a distrus totul cu o ceartă stupidă?

Dar să renunţe ar fi împotriva naturii ei. Dacă ar fi stat de vorbă, în loc să se certe şi să fie încăpăţînaţi, poate ar fi găsit o soluţie pentru toate problemele lor. După ce a descoperit banii în servieta lui şi după vizita poliţiştilor îşi închipuise ce era mai rău. Nu şi-l putea însă imagina pe Shade făcînd ceva ilegal. Dar chiar şi aşa, decît ar fi avut probleme cu legea, tot ar fi putut să treacă cu bine şi de hopul acesta.

Shade era extrem de talentat, atît de talentat încît sigur ar fi devenit un celebru compozitor sau interpret, dacă ea l-ar fi încurajat. Puteau merge la

Nashville. Ea îşi putea găsi o slujbă la un ziar acolo şi cu banii de pe proprietatea unchiului Silas putea să se descurce pînă ar intra în afaceri.

Dar Shade plecase. Din prostia ei. Din neputinţa ei de a-l iubi necondiţionat.

Însă îl iubise din toată inima, cu tot sufletul, neţinînd cont de ce era, sau de ce făcuse el. Dacă i-ar putea-o spune. Apoi deodată apăru Shade, în costumul lui: blugi şi tricou. O văzu pe Maggie plîngînd în hohote, cu capul în mîini.

– Iubito, ce s-a întîmplat?

Ea îl privi uluită, nevenindu-i să creadă că e aievea. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraz.

– Shade? întrebă ea atingîndu-l cu teamă.

El o prinse în braţe.

– Oh, iubito, nu plînge. Spune-mi ce s-a întîmplat şi o să fac eu să fie bine. Credeam că pînă acum ai primit cel puţin o duzină de oferte la povestirea ta şi o să fii fericită.

Ea scutură din cap şi încercă să-şi oprească lacrimile, dar nu reuşi să se stăpînească şi îi udă cămaşa la guler.

– Sînt pe lista neagră. Nimeni nu vrea să-mi cumpere povestirea.

– Ticăloşii! Cum îndrăznesc să te supere aşa. O să...

– Dar nu de asta plîng.

– Nu?!

Ea clătină din nou din cap, pe umărul lui.

– Faptul că nimeni nu-mi publică povestirea e rău, dar să te pierd pe tine, e groaznic, insuportabil.

– Cum?

– Te iubesc atît de mult. Se lipi de el.

– Destul să te căsătoreşti cu mine?

Zîmbetul ei îi înmuie inima lui Shade.

– M-aş căsători cu tine mîine, spuse ea. Azi, dacă vrei. Putem să rezolvăm tot ce ne frămîntă. Ea îi spuse ideea cu Nashville şi el zîmbi gîndindu-se că ea se oferise să-l susţină pînă şi-ar face un nume în muzică.

O sărută, aproape o sufocă. Dar sărutul le aprinse simţurile atît de tare, încît făcură dragoste acolo pe malul rîului, o dezlănţuire nebună de patimă.

După aceea, stăteau amîndoi îmbrăţişaţi.

– Shade?

– Hmmmm?

– Nu crezi că ar fi mai bine să ne îmbrăcăm? Dacă trece pe-aici vreun pescar?

– Da, cred că ar fi cam surprins. Ai dreptate. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice şi o sărută pe nas. Nu întotdeauna cînd sînt cu tine îmi pot ţine cumpătul. Se îmbrăcară. Iubito, îmi pare rău de povestea ta. Spune-mi ce s-a întîmplat.

În timp ce ea îi povestea, el se enervă, se înfurie atît de mult că începu să se plimbe de colo-colo.

– Shade! Calmează-te. De ce eşti atît de supărat?

– Scuză-mă, iubito. Sînt furios pe ticăloşii ăia că te-au îndepărtat.

Cînd ajunseră la uşa ei, el spuse:

– Fă-ţi bagajele. Cîteva lucruri de primă necesitate. Poţi să fii gata într-o jumătate de oră?

– Da, dar unde mergem?

El zîmbi.

– O să vezi.

Maggie fu gata în douăzeci de minute, ceea ce fu bine, pentru că Shade tocmai ciocănea la uşă.

Ea deschise şi suspină. Arăta namaipomenit în costumul *Armani* şi cu cravata de mătase.

– Hainele tale!

El surîse.

– Celelalte erau cam roase. Eşti gata?

– Dar ce fac cu Blăniţă. Nu pot să-l părăsesc aşa.

– Am vorbit cu Buck. O să-l hrănească el. Îi luă valiza. Te rog ia şi o copie a povestirii tale.

– De ce?

– Vreau s-o citesc.

– O.K. Ea luă o copie şi o puse într-o geantă. Cînd să iasă, ea suspină din nou. Un Ferrari ultimul tip, negru aştepta în faţă. A cui este maşina?

– A mea.

– Cred că a costat enorm.

– Poftim?

– Nu contează.

Trebuia să existe o explicaţie logică, îşi spuse ea în timp ce rulau pe şosea. Dar nu trebuia să întrebe de maşină şi de bani. Mai devreme sau mai tîrziu el i-ar fi explicat. Şi ea putea să aştepte. Avea răbdare.

Cînd maşina opri, Maggie tresări scurt.

– Cred că am aţipit. Unde sîntem?

– La Crockett.

– Aşa departe?

– Mda. Avem nevoie de benzină.

Ea îşi verifică ceasul şi fu surprinsă că dormise atît de mult. Se duse apoi la toaletă, se spălă pe faţă. Cînd se întoarse cel puţin o duzină de oameni erau strînşi şi admirau maşina.

– E un automobil fantastic, îi spuse ea lui Shade. Cred că se conduce foarte uşor.

– Vrei să încerci?

Ea ezită, dar el o convinse spunîndu-i că vrea să citească reportajul în timp ce ea conducea. Se aşeză la volan şi după cîteva instrucţiuni, porni ca din puşcă. După cîteva minute începu să înţeleagă de ce bărbaţii adoră Ferrari... şi Porsche. Aveau putere, control.

Opriră pentru o cafea şi Shade luă povestirea cu el, terminînd ultimele pagini pe care le mai avea de citit.

Ea aşteptă pînă el termină ultima pagină şi întrebă.

– Ei?

– Maggie... spuse el, apoi se opri ca şi cînd ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite. E strălucitor. Nu credeam că eşti o scriitoare atît de talentată.

Ea se închină.

– Mulţumesc, cred că e cea mai bună lucrare a mea de pînă acum.

– Toate faptele sînt cu dovezi?

– Toate, pînă la unul.

– Chestia asta trebuie publicată, spuse el gesticulînd cu un deget. Directorul de la *Tree Hollow* şi consiliul de administraţie ar trebui spînzuraţi pentru ce le fac copiilor de acolo.

– Eu m-am gîndit că e suficient să fie alungaţi

din oraş.

El rîse.

– Tu eşti mai generoasă decît mine. Bea. Avem multe lucruri de făcut.

Conduse Shade restul drumului pînă la Dallas şi în majoritate peste limitele legale de viteză. Era întuneric cînd intrară într-o curte şi opriră în faţa unei clădiri, luminată ca ziua şi care arăta ca un select club din California.

– Unde sîntem? întrebă Maggie.

– Acasă.

– *A cui* casă?

– A mea şi a ta, dacă vrei. Dacă nu, o să construim alta.

– Sfinte Doamne, spuse ea intrînd într-un hol imens. Ochii ei se făceau din ce în ce mai mari, cînd el o conduse într-o sufragerie ce putea adăposti confortabil la cină vreo cîteva sute de oameni.

– Să înţeleg că îţi place?

– Ce să nu îmi placă? E uimitor. Ce ziceai că lucrezi? La asigurări?

– Am o companie.

– Afaceri imobiliare?

– Familia noastră are un pic din toate, dar cel mai mult, construcţii şi birouri.

– Şi bănci, spuse ea. Ai pomenit odată de bănci? Paznic parcă ai zis că eşti, sau cam aşa

ceva.

El tuşi degajîndu-şi vocea.

– Îmi amintesc că am spus că urmăresc ca lucrurile să meargă bine. Asta şi fac. Familia noastră este deţinătoarea majoritară şi eu sînt preşedintele consilului de administraţie.

El o privi atent, încercînd să-i anticipeze reacţia. Ea încercă să se ţină bine, dar izbucni în rîs.

– Credeam că eşti spărgător de bănci.

El începu să rîdă şi apoi se îmbrăţişară.

– Eşti sigură că nu te supără toate astea?

– Glumeşti? E ca într-un basm fermecat. În orice caz depăşeşte cîrnăciorii cu fasole cu care intenţionam să ne hrănim dacă ar fi trebuit să te întreţin la Nashville.

– Iubito, cîrnăciorii cu fasole ar fi un festin regal dacă i-aş împărţi cu tine. O sărută pe nas. Cînd vrei să cinăm, acum sau mai tîrziu?

– Mai tîrziu. Vreau să văd şi restul din casa asta fabuloasă.

– Te superi dacă te uiţi singură cîteva minute? Trebuie să dau cîteva telefoane în bibliotecă. Uită-te peste tot. Sîntem singuri. E o piscină la subsol.

– În subsol?

– Mda. Ne întîlnim acolo imediat.

Maggie exploră pretutindeni, văzu o bucătărie în care merita să şi mori gătind, încercă un pat

în dormitor, unul din cele şase, parcă spusese Shade că avea casa. Era o cameră de dimineaţă, o cameră pentru plajă, o cameră de jocuri şi o grămadă de alte camere pe care ea nu le putu încadra în vreo folosinţă anume. Dar nu intră în bibliotecă.

La subsol descopri o sală de gimnastică, saună, piscină luminată din interior. Arăta atît de tentant că ea nu rezistă. Îşi aruncă din picioare sandalele şi încercă apa. Perfectă, se uită împrejur dacă putea găsi un costum de baie. Apoi dădu din umeri. Ce naiba, sîntem singuri, atunci...

Îşi scoase toate hainele, le puse pe un şezlong şi sări în bazin.

– Ca Venus ieşind din apa mării spuse Shade cînd o văzu.

Ea rîse.

– Greu. Mai degrabă, zise Maggie ieşind dintr-o piscină cu apă ozonată.

– Mai bine aşa. Te superi dacă vin şi eu?

– Te rog.

El se dezbrăcă şi intră în apă lîngă ea. O sărută pe umăr şi pe ureche.

– Ai mai explorat pe aici? întrebă el.

– Îhîmmm. Totul e minunat.

– Deci ţi-ar plăcea să trăieşti aici? Cu mine?

– Mda. Ea se întoarse în braţele lui şi îl sărută.

Se stropiră cu apă rîzînd şi jucîndu-se.

Apoi ea îl întrebă:

– Eşti un milionar texan, nu-i aşa?

– Mda.

– Ai grămezi de bani?

– Grămezi. Asta face să mă iubeşti mai mult?

– Nu.

– Mai puţin?

– Nu.

– Doamne, te iubesc, fetiţo.

El o sărută cu atîta patimă încît nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut aburi ieşind din piscină.

– Acum trebuie să vorbim despre nişte lucruri, înainte de a mă abandona total ţie.

– Ce lucruri?

– Întîi, după ce ne căsătorim, o să vrei să lucrezi în continuare?

– Desigur, îmi place să scriu şi ceaiurile de la club mă plictisesc. Te superi?

– Nu şi dacă asta te face fericită. Avem cîteva ziare bune unde ar fi deosebit de încîntaţi să te aibă. Al doilea lucru: Dacă ai numi două dintre cele mai mari cotidiene din S.U.A, pe care le-ai alege?

Zăpăcită de întrebarea lui, ea nu răspunse.

– Dacă articolul despre *Tree Hollow* ţi-ar fi publicat într-unul din ele, care ar fi?

– Ei, hai, Shade. Ăsta-i un vis frumos.

– Spune unul.

Ea spuse şi el surîse.

– Amîndouă îţi oferă sume imense pentru povestire.

Maggie îl privi neîncrezătoare.

– Glumeşti?

– Nu. Tocmai am vorbit cu directorul celor două ziare.

Ea îl îmbrăţişă şi îl sărută de multe ori pe obraz.

– Eşti extraordinar. Cum ai reuşit?

– Poate că o să-ţi spun... la cea de-a cincizecea noastră aniversare. Şi pentru că tot vorbim de aniversări, trebuie să ne planificăm nunta. Ce zici să o facem aici, sîmbăta viitoare? Mama poate veni oricînd, dar aş vrea ca şi fraţii mei să fie aici.

– Sîmbătă e bine. Abia aştept să-i întîlnesc pe mama şi pe fraţii tăi.

– Gemenii? I-ai întîlnit deja.

– I-am întîlnit? se miră ea.

– Măi, măi, el chicoti, ei sînt rangerii texani, poliţiştii...

– Ohhh... Doamne... spaghete...

Shade rîse şi o sărută cu toată dragostea.

Epilog

Preotul care stătea în spatele unei bănci pline cu trandafiri albi, zîmbi.

– Puteţi săruta mireasa.

Shade lăsă mîna în jos şi o sărută pe femeia pe care o iubea mai mult decît pe el însuşi şi ea îi răspunse la fel.

– Hooo-weec, frăţioare, să n-o înghiţi.

Susan Sinclair Berringer îi strînse mîna soţului.

– Hush, Ross, puteţi să o sărutaţi şi voi.

– Oh, draga mea, spuse Shade sărutîndu-şi soţia. Cred că e o glumă. Maggie nu se lasă să-

rutată atît de uşor.

– Foarte adevărat, suspină Holt, unul dintre gemeni. Şi ştie să arunce cu platouri încărcate cu spaghete.

Cory, soţia lui Holt, care era însărcinată, rîse.

– Aş fi vrut şi eu să văd asta.

Holt tuşi.

– Mi-a distrus şi pălăria.

Eleonor Berringer îşi admiră fiii şi nurorile. Cînd tinerii căsătoriţi se întoarseră, ea se apropie să-şi îmbrăţişeze nora. Eleonor era o femeie înaltă, cu părul alb şi cu un zîmbet plăcut.

– Bine ai venit în familia noastră, spuse ea.

Familie. Cuvîntul acesta o încălzi pe Maggie.

– Sînt foarte fericită că fac parte din ea.

– Aş vrea să sărut şi eu mireasa, spuse Ross, apropiindu-se .

Holt îl opri.

– Crezi tu. Eu sînt următorul.

Buck Faulkner ieşi în faţa celor doi.

– Cred că onoarea este a mea.

Maggie rîse şi îi oferi obrazul. El o sărută şi i-o prezentă pe Sybil, o femeie plăcută cu ochi căprui.

Cît timp Holt şi Ross se ciorovăiau, Cory păşi în faţă şi-i luă mîinile lui Maggie într-ale sale.

– Sînt atît de fericită pentru tine şi pentru Paul. Cred că eşti perfectă pentru el.

Maggie îşi privi cumnata.

– Mulţumesc. Cînd vine copilul?

– Copiii, spuse Cory. Cred că o să am gemeni într-o săptămînă.

– Şi eu, suspină Susan.

Maggie clipi des. Susan rîse.

– Nu chiar într-o săptămînă. În cîteva luni. De altfel, abia acum am aflat.

Maggie o îmbrăţişă.

– Asta e minunat. Ai de gînd să păstrezi librăria?

– Desigur. Toţi din familia Berringer şi mai ales femeile sînt firi independente. Cory îşi conduce şi ea magazinul de cosmetice.

Maggie inspiră.

– Îmi place foarte mult parfumul care l-ai făcut pentru mine. E absolut nou?

Cory zîmbi.

– L-am numit *Nightshades* [1].

Maggie rîse

– Foarte potrivit.

– Înţeleg că şi tu meriţi felicitări, Maggie. Paul mi-a spus că o să lucrezi la *Dallas Morning News.*

1. Umbrele nopţii

– De îndată ce ne întoarcem din luna de miere. Sînt foarte fericită.

Gemenii se apropiară.

– Ne-am hotărît, spuse Ross. Eu te sărut primul şi Holt are primul dans.

Shade îi despărţi.

– Uh, uh. Vreau să-mi sărut mireasa şi primul dans e al meu.

O sărută pe Maggie, vorbi cu orchestra şi o duse pe ringul de dans.

– Ţi-am spus în ultima vreme cît de mult te iubesc? întrebă el.

– Mda. Dar mai spune-mi o dată.

– Doamnă Berringer, te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

El o ţinu aproape şi dansînd îi cînta la ureche despre castelele de nisip din Paradis.

Într-un colţ, Blăniţă-motanul şi Comet-cîinele de vînătoare dormeau fericiţi unul lîngă altul.

Sfîrşit.